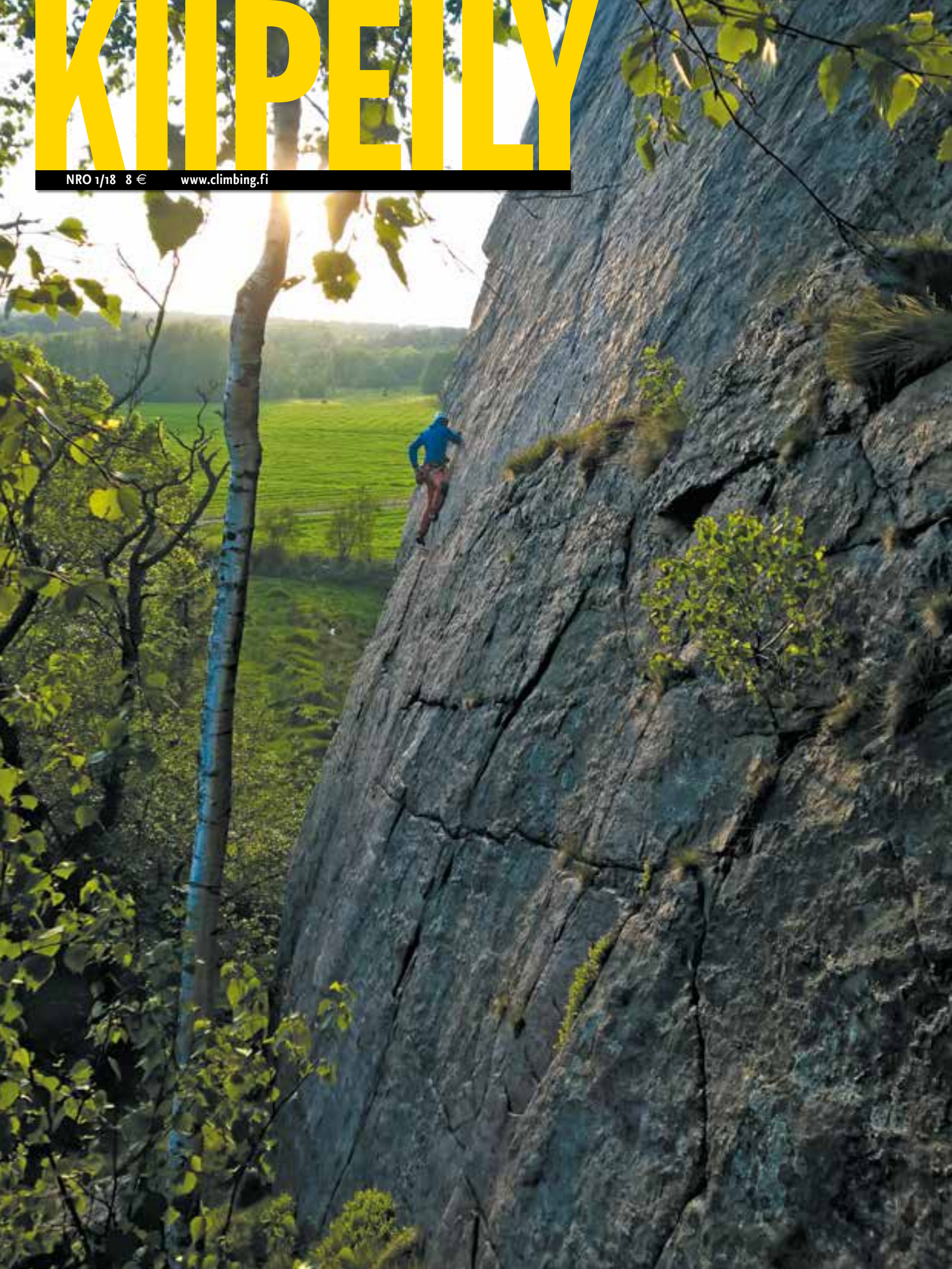

KIPEILY

NRO 1/18 8 €

www.climbing.fi

patagonia

Vain kiipeily on tärkeää.

Patagonian kevyt ja ilmava Hampi Rock -kiipeilyhousu on valmistettu hengittävästä, mutta silti vahvasta hampun ja kierrätetyn polyesterin sekoituksesta. Muotoiltu leikkaus myötäilee kiipeilyn liikkeitä ja voit keskittyä 100% seuraavaan liikkeeseen.

Vyötärö
Pehmeä ja joustava vyötärö.

Muotoiltu leikkaus
Suunniteltu myötäilemään laajoja liikkeitä.

Lahje
Alaspäin kapeneva lahje puolittain joustavalla lahkeensuulla.

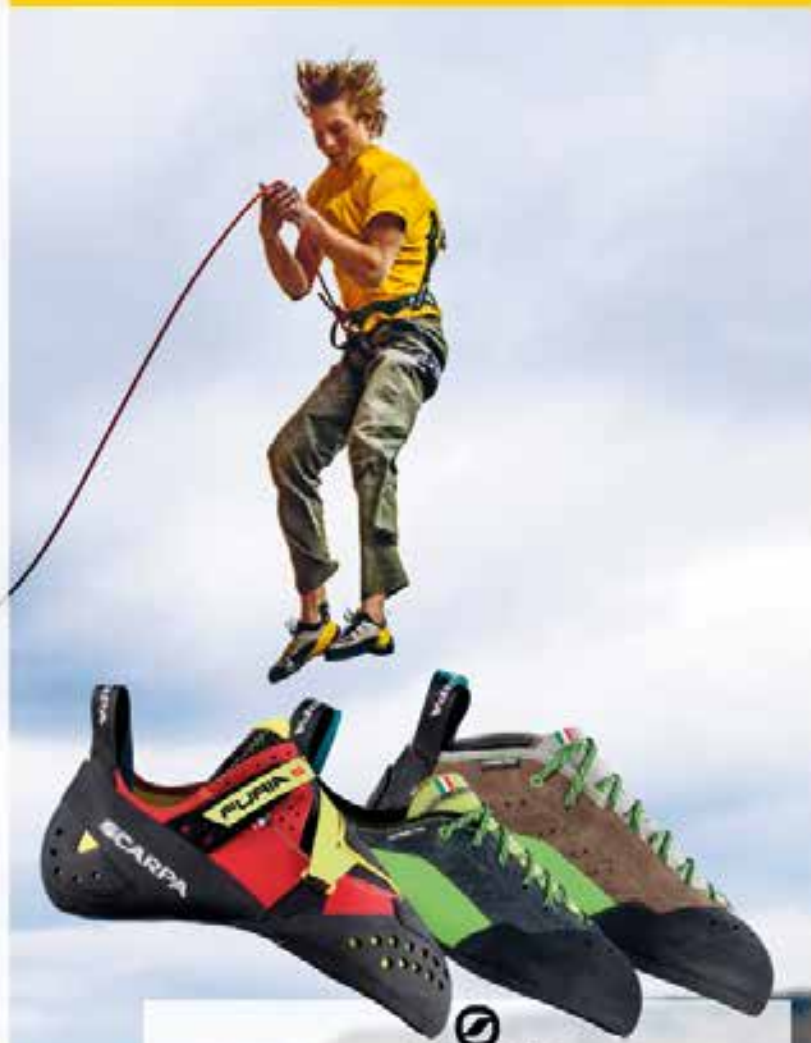
HAMPI ROCK
-kiipeilyhousut
MIEHILLE JA NAISILLE

84 €

**Black
Diamond**

Mukava ja suorituskykyinen uutuus BD:lta.
Loistava ensikenkä niin salille kuin kalliolle.

89 €

SCARPA

Uutuuskengät nyt Camusta!
Tiukkoihin lähetyksiin **FURIA S 149 €**
Multi-pitcheille ja isoille seinille **MAESTRO 129 €**
Trädiin ja rännihommiin **MAESTRO MID 155 €**

CAMU HELSINKI | Vuorikatu 14 | 09 278 1420 | info@camu.fi
Myyntiä avoinna ma-pe 10-19 | la 10-18

f CamuOY
@camuhelsinki
Camu Helsinki

CAMU

CAMUFI

Kuutti Heikkilä

Keväinen aurinko sulattaa lumet ja jäät yhtä lailla niin kaupungeissa jalkakäytävien kuin korprien metsämailla ja saloilla kivien ja kallioidenkin päältä. Aivan kuten muurahaiset, nuo metsiemme jonossa kantamukset selässään kohti yhteistä selittämätöntä päämäärää vaeltavat pikku boulderit, kokoontuvat kiipeilijätkin kuin salaisten, muille kuulumattomien muinaisten sävelten houkuttelemina utuisten metsien pyhille paikoilleen suorittamaan ikaikaisia rituaalejaan. Tavan kansalaiset eivät näitä tapahtumia ja taikoja ymmärrä, saatikka pääse todistamaan, ja hyvä niin – pyhä ja harras asuu piilossa ja hiljaisuudessa, on hauras rikkoutumaan.

Heimo ei sanoja tarvitse. Yhteisen kielen muodostavat teot ja sanattomat rikkumattomat lupaukset; ehdoton luottamus, puhdas usko, hento toivo ja tahraton rakkaus johonkin niin tärkeään, ettei sitä voi ihmisen sanoin selittää. Joku jonka olemus pakenee kuin kesäyön utu, jota yrittää vangita tavoin ja välinein, joita ei siinä maailmassa ole. Kuin samaa kangatus jostain ikaikojen takaa, ajalta ennen kuin turhasta tehtiin välttämättömyys ja pyhä ja aito uhrattiin markkinoiden ja itsekkyyden roviolle.

Tuntea kuuluvansa johonkin. Huumaantua tahtonsa ja lihastensa rajattomuudesta. Muistaa, mitä olit lapsena, ennen kuin sinulle sanottiin ettet voi. Sulattaa sisällään pelko, ahdistus ja epäily, puristaa niistä tulipallo jonka heität ilkkuen kohti omien epäluulojesi mustaa hahmoa. Unohtaa itsensä. Hiljentyä. Olla.

Alttarina ikaikainen suomalainen kivi ja katedraalina pyhä koskematon metsä, musiikkina luonnon hiljaisuuden oratorio.

Kaikesta tästä ainutlaatuisesta pääsemme nauttimaan kiiwetessämme luonnossa alueilla ja metsissä, jotka usein ovat yksityisellä maalla. Ohjeiden noudattaminen pysäköinnin, kalliolle kävelyn, tulenteon, rajoitusten ja kieltojen sekä tietysti normaalien hyvien käytöstapojen osalta on ensiarvoisen tärkeää, että saamme jatkossakin nauttia harrastuksestamme muiden mailla. Vapaaehtoisvoimin toteutettu access-kampanja julkaistaan tämän lehden ilmestymisen yhteydessä. 2017 Go-Expo messujen yhteydessä järjestetyn Adventure Night -elokuva festivaalin osallistujat saivat jo viime marraskuussa esimakua kampanjasta muun muassa informatiivisten ja samalla hauskojen videoiden muodossa. Kampanjasta tarkemmin lehdessä.

Nautinnollisia lukuhetkiä ja upeita retkiä kesäisten metsiemme pyhättöihin toivottaen, päätoimittajanne Jari Koski

SISÄLLYS

- 4 Spotteri
- 10 Seurat: Mosa Climbers ry.
- 12 Älä ole dorka
Ulkokiipeilyn etiketti -kampanja
- 15 Kilpailut: Finice2018
- 16 Kilpailut: Northern Lights Challenge
- 18 Headpoint 2018
Naisten kiipeilytapahtuma
- 20 Angeliemen jääkiipeily
- 22 Pako toimistosta
Neljä kuukautta kiipeilynomadeina Euroopassa
- 30 Valokuvakilpailun voittajat
- 38 Bigwall-kiipeilyn pimeä puoli
- 46 Kiipeilijän kirjahylly verkossa
27 Cragsin tarina
- 49 Oppia ikä kaikki
Jääkiipeilymaajoukkueen kisakiertue
- 52 Kun pulley sanoo poks, osa 2
- 56 Nimen takana
Rotkokallio
- 59 Leonidio
Dionysoksen puutarha
- 62 Feissi: Enni Bertling
- 64 Perturbaatioita
- 65 Sakun palat
- 66 Tiedotteet

KANSI | Eemeli Tikkanen, Bohuslän, Brappersberget. Kuva Henna Taavettila. Valokuvakilpailun sarjan Paras kiipeilykuva voittaja.

KIPEILY 1/2018

Julkaisija: Suomen Kiipeilyliitto ry. Erätie 3, 00730 HELSINKI, ISSN 2323-3745. **Päätoimittaja:** Jari Koski 040-586 8123, jari.koski@climbing.fi. **Toimittajat:** Inka Gysin ja Pauliina Sjölund **Ulkoasu ja taitto:** BRBG ja Petra Havo. **Paino:** Aleksipaino Oy, **Levikki:** noin 4200. **Aineisto:** teksti word-tiedostona ja kuvamateriaalit erikseen toimitetaan Jari Koskelle: jari.koski@climbing.fi. **Teksti:** Älä tee tekstiin sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erota kappaleet välirivillä. Lähetä tekstistä vasta valmis viimeinen versio, oikolue mielellään ennen lähetystä. Ota yhteyttä Jari Koskeen, jos aineistosta ei ole sovittu etukäteen. Toimituksella on oikeus editoida tekstiä. **Kuvat:** digikuvat kameran suurimmalla resoluutiolla. Kuvan oltava 1:1:koossa 300 ppi, esim. galleriaan kokosivuna n. A4 koossa 300 dpi. Alle 500 kt:n kuvia ei voi painaa edes pienessä koossa! Kuvien tallennusmuoto tiff, psd tai jpg. Jos lähetät jpg-kuvia, lähetä ne alkuperäisinä säätämättöminä. Jpg:n tallentaminen uudestaan jpg-formaattiin pakkaa jo pakattua kuvaa, jolloin kuvan laatu heikkenee jokaisella tallennuskerralla. Itse skannatut kuvat mielellään RGB-muodossa. Kuvat ilman kuvaajan nimeä itse kuvassa (ei siis esim. "copyright Kalle Kuvaaja"). Kuvaajien nimet painetaan aina kuvan ja jutun yhteyteen. Valitse ja lähetä max 10 kuvaa/juttu, liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatestit; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitin nimi ja vaikeusaste ym. tiedot. Emme mielellään julkaise kuvia, jotka on jo julkaistu muissa lehdissä, blogissa tai www-sivuilla.

Seuraavat	2/2018	aineisto	ilmestyy	Nro 1/2019	aineisto	ilmestyy
Kiipeilylehdet:	syys-/talvinumero	10.9.2018	loka-marraskuu 2018	kevät-/kesänumero	10.3.2019	huhtikuu 2019

Kiipeily-lehti postitetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenseurojen henkilöjäsenille. Muille tilaukset osoitteesta jari.koski@climbing.fi. Kestotilaus 16 €/vuosi. Irtonumerohinta 8 €. SKIL jäsenseurojen jäsenen osoitteenmuutokset ja muut postitukseen liittyvät asiat hoitavat Kiipeilyliiton jäsenesurat. Seurat hoitavat osoiteistonsa päivityksen Kiipeilyliittoon. Ilmoitusmyynti: Jari Koski, jari.koski@climbing.fi. Media-kortti www.climbing.fi. Toimitus ei vastaa; tilaamatta lähetetystä materiaalista, sen palauttamisesta, lehdessä julkaistujen kirjoitusten sisällön aiheuttamasta mielipahasta, otteiden terävyydestä, hytysten määrästään, suomalaisista greideistä, kitkan huonoudesta, värähtämisestä, väärinlaisen talvitreenin aiheuttamasta masennuksesta, vääristä kengistä, huonosta betasta, liian lyhyistä käsistä, voiman vähydestä eikä juuri mistään muustakaan.) Lehden julkaisijan vastuu mainoksien julkaisussa tapahtuneissa virheissä rajoittuu mainoksen hintaan.

Vapaata menoa Freeriderilla

Toimittaja: Pauliina Sjölund

Freerider, yksi maailman tunnetuimmista ja suosituimmista vapaakiipeilyreiteistä, haastaa kiipeilijän monella osa-alueella niin fyysisesti kuin henkisesti. Teknisiä ja leveitä halkeamia riittää yksi toisensa jälkeen noin 1000 metrin ja 33–35 köydenmitan matkalla. **Adrian Pollard** ja **Olli Koiso-Kanttila** kävivät tutustumassa reittiin vuonna 2012 ja palasivat sen juurelle uudelleen lokakuussa 2017. Neljän päivän urakan jälkeen kaverukset kävelivät onnistuneesti kiivetyn reitin topista alas ennen hämärän laskeutumista Yosemiteen kansallispuistoon.

Mitä mieltä tämä parivaljakko ovat noin viiden kuukauden takaisesta suorituksesta *Freerider*-reitillä? Nostivatko he suomalaisen bigwall-kiipeilyn uudelle tasolle?

– *Suomalaisen bigwall-kiipeilyn tason noususta en osaa sanoa, me nyt lähinnä pidetään sitä parin muun suomalaisen kanssa elossa, Adrian kommentoi suoritusta.*

– *Bigwall-kiipeily tuntuu olevan aika pienen porukan harrastus Suomessa. Olisi hauskaa jos pieni julkisuus lisäisi kiinnostusta, Olli jatkaa.*

Olli kuvailee Adriania kiipeilijänä on seuraavasti: Walesin prinssi, yksi Suomen monipuolisimmista kiipeilijöistä ja loistava pari pitkille reiteille.

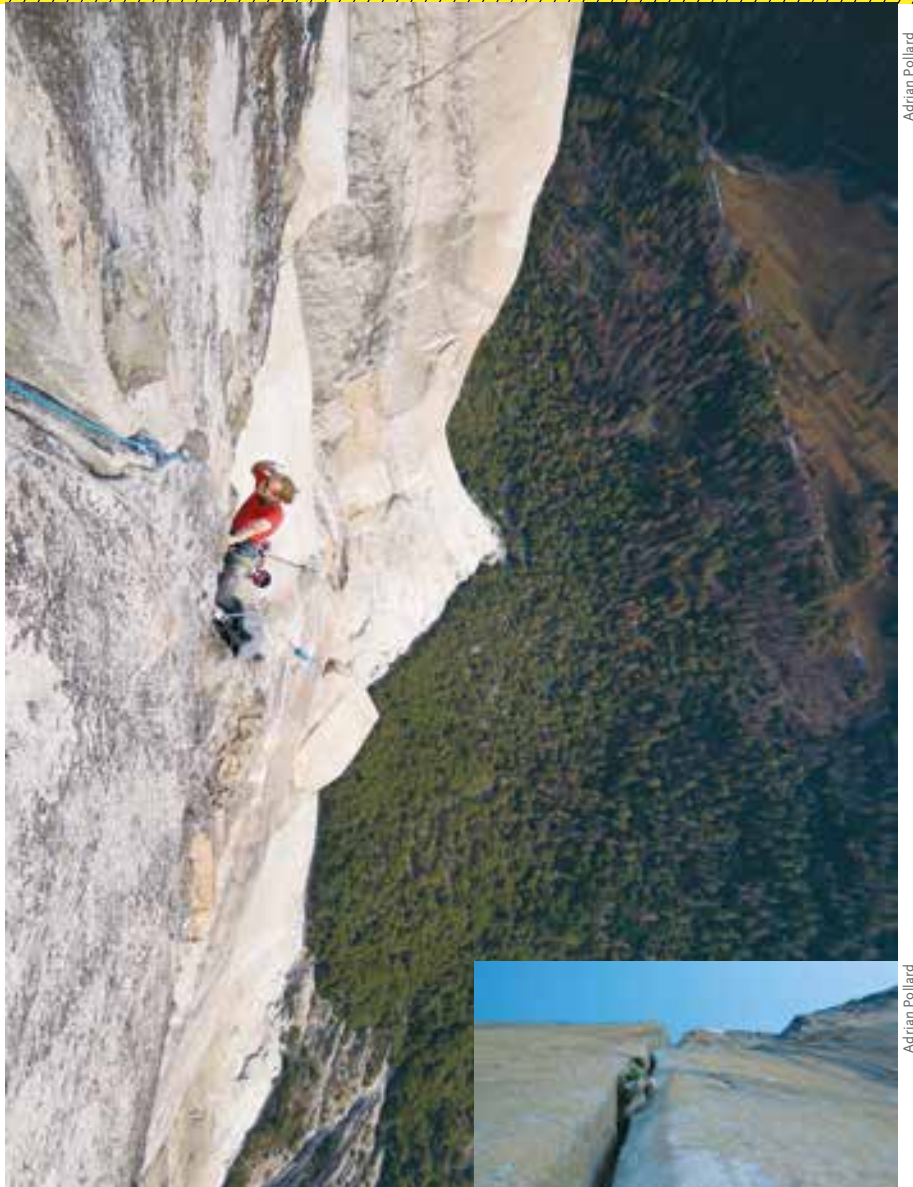
Adrian puolestaan kertoo Ollin olevan monipuolinen kiipeilijä, jonka kanssa he yhdessä innostuivat erityisesti tradikiipeilystä.

– *Ollin kanssa on tullut toteutettua erilaisia multipitch-seikkailuja. Luonnollisesti yhteisen kiipeilyn myötä molempien kiinnostuksen kohteet ovat muovautuneet samaan suuntaan ja tavoitteet vähitellen kasvaneet.*

Suomi-kalliolta isommille seinille

Ennen kuin siirrytään lokakuuhun 2017 ja El Capitanin graniittiseinälle, *Freerider*-reitille, kerrotaan mistä homma lähti liikkeelle. Olli tapasi Adrianin, tuttavallisemmin Eetun, ensimmäisen kerran kunnolla talvella 2008 Olhavan viimeisillä Pitoni Winter Festeillä. Sitä ennen he olivat tavanneet sattumalta kalliolla, mutta eivät olleet aiemmin kiivenneet yhdessä.

– *Illan mittaan puolijoukkueteltassa minttu-kaakaon voimin rupesimme haastamaan toisiamme ja siinä samalla se idea taisi syntyä. Seuraavana päivänä matkalla parkkipaikalle Eetu sitten kysyikin, että kiinnostaisiko mua lähteä Yosemiteen seuraavana syksynä, Olli kertoo.*

Olli toiseksi viimeisellä kp:lla ja lähes kilometri ilmaa alla.

– *Olimme kai kiivenneet yhdessä aiemminkin, mutta kun matka Yosemiteen oli lyöty lukkoon, yritimme tietoisesti kiivetä trädidiä. Tavoitteena oli saada helppo teknoaminen nopeaksi sekä hioa muita taitoja, mitä hommaan liittyy. Kiivettiin tietysti mahdollisimman paljon halkeamareittejä ja ajettiin niiden perässä ympäri Suomea, Ruotsia ja Walesia, Adrian jatkaa.*

Mistä kiinnostus erityisesti bigwall-reittejä kohtaan sai sitten alkunsa? Olli oli kiivennyt muutaman vuoden nuorempana, mutta lopetti harrastuksen pitkäksi aikaa kokonaan. Kun kiinnostus palasi takaisin, hänelle oli heti selvää, että halkeama- ja pitkät reitit oli se oma juttu. Adrian puolestaan oli teknonnut **Saku Korosuon** kanssa *Nose*-reitit El Capitanilla vuonna 2007.

– *Vaikka kiipeilyvuosia oli jo silloin monta takana, oli kutkuttavaa huomata, että ilmavuus El Capilla toi samanlaista jännitystä kuin kiipeilyä aloittaessa. Olin koukussa hommaan, mutta*

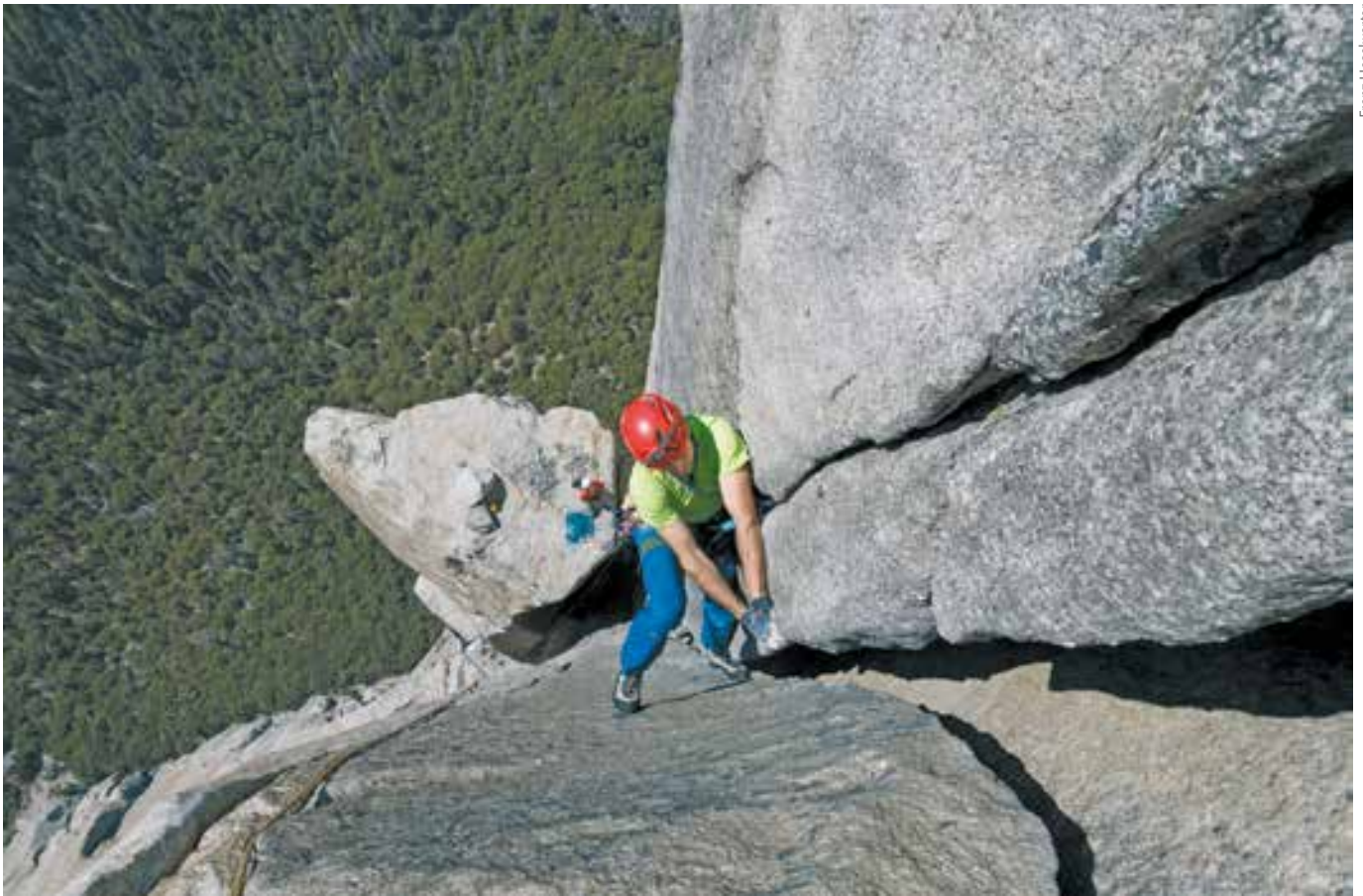

Olli kiipeää *Monster offaria* kp 15.

paria vailla. Saku asui Ruotsissa ja uusi matka Yosemiteen tuli puheeksi Ollin kanssa Olhavalla.

Kipinä Freeriderin kiipeämiseen

Freerider oli pyörinyt Adrianin mielessä vuodesta 2007, kun hän ensimmäisen kerran vieraili Yosemiteen. Adrian ja Olli tekivät ensimmäisen yhteisen reissun Yosemiteen vuonna 2009. Vuoden 2012 reissun tavoitteena heillä oli kiivetä mahdollisimman paljon vapaasti sekä katsoa minkälainen mörkö *Freerider*-reitti oikeasti oli. Miehet kertovat, että he saivat kai hieman tarpeekseen alueen väkimassoista 2012 yrityksen jälkeen. Molemmille oli myös selvää, että taitoja ja kondis-

Adrian kiipeää El Spirelta 18:ttä kp:ta.

realisoitumista en pitänyt itselle mahdollisena ennen kuin vasta reitillä, Adrian kommentoi.

Pitkät päivät kiiveten ja haulaten

Olli vertaa Adrianin työskentelyä reitillä diesel-veturiin. He työstivät reittiä alhaalta käsin niin pitkälle kuin oli järkevää.

– Eetu oli todella määrätietoinen ja tarkka kaiken kanssa mitä teimme. Jokainen muuvi hie-rottiin kuntoon niin, että energiat säästysivät ja varsinaisella nousulla kyseiset kohdat menisivät ekalla yrkäällä.

Kp:t alkoivat taipumaan ja muutaman seinällä vietetyn päivän jälkeen Eetu pystyi jo rentoutumaan todella hyvin. Molemmat nauttivat kiipeilystä, vaikka Ollilla jäikin tästä reissusta vielä hieman hampaan koloon.

Yosemitessa on tuohon aikaan pimeää noin illan puoli kahdeksasta aamukuuteen. Käytännössä valoisa aika oli käytettävä reitillä etenemiseen, joten päivät venyivät aika pitkiksi. Haulaaminen vei reitin alkuosassa paljon energiaa ja aikaa.

– Välillä yhden köydenpituuden kiipeämiseen ja kamojen haulaamiseen seuraavalle ständille kului tunti, välillä vähän enemmän. Alkukolmanneksella reitin profilli on loivempi, säkissä paljon painoa, ilma lämmintä ja haulaaminen vie

Olli Koiso-Kanttila

Adrian liidaa huonosti varmistettava chimneyta (kp 12) Hollow Flaken jälkeen.

ta tarvitaan lisää, jotta Freerideria kannattaisi kokeilla uudelleen puhtaasti.

– Hyvää kiivettävää oli niin paljon muuallakin. Kävimme Zionissa, Indian Creekissä, Red Rock-sissa, Hulkilla ja Needlesissä, Adrian kertoo.

– Yosemiten suosio on kasvanut viime vuosina paljon ja ei ainoastaan kiipeilijöiden kesken. Tavallisia turisteja käy puistossa päivittäin paljon ja se vaikuttaa melko paljon elämään puiston sisällä; on ruuhkia, on vaikeata saada majoitusta. Ennen vuotta 2012 olin käynyt Jenkeissä kii-

Vaikeimmat kp:t kiivetty ja hymy alkoi olla herkässä.

peämässä muistaakseni kolme tai neljä kertaa, joten oli ihan mukava nähdä muitakin osavaltioita ja kiipeilypaikkoja. Yosemite on mahtava alueena, mutta Jenkit on täynnä hienoja mesteja, Olli jatkaa.

Vuonna 2017 greidi oli molemmilla hiipinyt ylös sen verran, joten tuntui mukavalta ja realistisemmalta lähteä kokeilemaan Freerider-projektia uudelleen.

– Nyt 2017 tavoitteena oli kiivetä puhtaasti mahdollisimman pitkälle alaskiipeilyjä myöten, uhrata paukkuja jo tiedossa oleviin vaikeisiin kohtiin ja katsoa mihin taidot tällä kertaa kantaisivat. Tiesimme, että kiipeily tulisi olemaan taas niin hienoa ja opettavaista, ettei aika menisi hukkaan, oli lopputulos mikä tahansa. Reitin redpointtaaminen on ollut haave, jonka

Adrian Pollard

Kiipeilevät toverit El Capin ja Freeriderin topissa.

luonnollisesti enemmän aikaa. Ylempänä haulaus kevenee, kun vettä on vähemmän ja säkki ei laahaa släbeillä. Painopiste siirtyy kiipeilyyn sen vaikeutessa, Adrian kuvailee.

Adrianilla ja Ollilla ei ollut reissussa mukana ledgeä, joten mahdolliset yöpaikat olivat Alkovi El Cap Spiren alapuolella ja Blokki kruxi kp:n yläpuolella. Reitiltä löytyy muitakin hyllyjä, mutta heidän arvionsa mukaan nuo olivat parhaat paikat nukkua ilman ledgeä. Tästä johtuen he joutuivat miettimään päiväohjelman pitkälti sen mukaan, missä seuraava yö nukuttaisiin.

Ensimmäinen päivä oli pitkä, kun Adrian ja Olli sekä kiipesivät että haulasivat Alkoviin asti. Seuraavina päivinä ohjelmassa oli vaikeiden pitchien työstöä ja illalla aina laskeuduttiin Alkoviin nukkumaan. Kolmannen ja viimeisen yön he nukkuivat Blokilla, joka on 2 m x 3,5 m viettävä hylly.

Unet jäivät molemmilla, mutta etenkin Eetulla huonoiksi, koska hän oli edellisenä päivänä kiivennyt kruxin ja seuraavaksi hänellä oli taas mahdollisuus lähettää.

– Olin treenannut Enduro cornerin muuveja ot-salampun valossa ja tiesin, että koko lähetys tulee olemaan siitä kiinni aamulla. Viimeinen yö seinällä oli stressaava, sillä tiesimme, että vettä olisi jäljellä vain seuraavaksi päiväksi. Aamulla meillä oli euforinen fiilis, kun kyseinen sisäkulma meni ensimmäisellä

yrityksellä. Tiesin, että loput seitsemän eivät olleet niin vaikeita, etteikö paukuja olisi tarvittavaa vaikka uusintayrityksiin, Adrian kertoo.

– Vikana päivänä kiipesimme toppiin Blokilta. Tässä vaiheessa meillä oli tosiaan aika vähän vettä enää jäljellä, joten topissa kun meille tarjottiin whiskyä niin jouduttiin kiltisti sanomaan ei ja saatiin vettä tilalle, Olli jatkaa.

Ground uppina ylös

Veden ja varusteiden haulaaminen tuo lisäsäättöä sekä vie myös niin aikaa kuin voimia itse kiipeilystä. Vaikka El Capitanilla vesien ja kamojen jemmaus on yleistä niin on se Adrianin ja Ollin mukaan myös eettisesti hie-man arveluttavaa. He huomasivat myös, että osa kiipeilijöistä väheksyi tätä tapaa.

– Reitillä oli monta köysistöä teknoamassa, joten reitin laskeutuminen haulbagin kanssa olisi saattanut hidastaa ja ärsyttää muita. Nousutapoja on monta, ja me päädyttiin tällä kertaa vetämään ground uppina, Adrian ja Olli kommentoivat.

Ollilla homma kaatui monsterin poikkariin. Kyseinen kp ei miehen mukaan ole greidillisesti kummoinen, mutta henkilökohtaisesti se

oli hänelle vaikea, kun pituutta Ollilla on 192 cm, ja käsi- sekä jalkaotteet ovat hyvin lähekkäin. Vaatii valtavasti core-voimaa puristaa itsensä tällaisessa paketin ja lisäksi tekemään mooveja. Monsterin kiipeäminen sujui kui-

Olli Down climb kp:lla 14.

tenkin kunnialla. Seuraavaksi ongelmia tuli itse kruxi kp:lla.

– Siinä kiivettiin noin 10 metriä todella pienin ottein. Olin saanut oikean käden etusormeen pahan fläpperin reitin alaosissa, joten olisin tarvinnut paljon enemmän aikaa kyseisen kohdan työstämiseen ja nahan kasvatteluun. Eetu nau-lasi kruxin nätisti työstämisen jälkeen, ja siinä vaiheessa alkoi olla aika selvää, ainakin minulle, että reitti menisi Eetulta toppiin vapaasti, Olli filistelee.

Tiimityötä ja kovaa haaveilua

Ilman hyvää tiimityöskentelyä Adrian ei olisi omissa suorituksessaan kuitenkaan onnistunut.

– Motivaation, kiipeilytaitojen ja hauskan per-soonan lisäksi Ollilla on kokemuksen tuomaa näkemystä siitä mitä vaaditaan että tavoitteeseen päästään, Adrian hehkuttaa kiipeilypariaan.

Ollin sanojen mukaan meillä suomalaisilla on huono tapa olla liian nöyriä, pitää vaan rohkeasti lähteä kokeilemaan ja tietysti tree-nata, miltä mm. El Capin reitit tuntuvat.

– Kaikki Capin suositut reitit voi laskeutua topista maahan, usein jopa yhdellä pitkällä köydellä, joten kyllä sieltä pois pääsee, jos homma ei toimi. Jenkit on sitten se toinen ääripää. Useat, jotka eivät ole ikinä jumaroineet saati haulanneet lähtevät kokeilemaan onneaan, mutta aika usein ne tyypit tulevat alas alakautta muu-taman kp:n jälkeen.

Adrianin mukaan haaveilu on hyvä alku, sillä riittävän kova haaveilu johtaa toimenpiteisiin. Adrian kannustaa hankkimaan kiipeilyparin, lentoliput Friscoon ja sitten aloittaa yhdessä opettelemaan haulaamisen ja jumaroimisen perusteet.

– Tekninen ja halkeamakiipeily kannattaa myös ottaa haltuun sopivassa suhteessa. Leveitä halkeamia kannattaa myös maistella etukäteen. Hyvää voisi tehdä muutama muutama läppi esim. Kustavin Kirnussa?, Adrian vinkkaa.

Olli muistuttelee kuitenkin, että Jenkit, mutta myös muu maailma on täynnä hienoja seiiniä ja El Cap on vain yksi kallio. Tosin naurah-taa loppuun, että tietysti myös hänen pitää joskus vielä kiivetä tuo Freerider kokonaan vapaasti. Adrianin mukaan jotain ideoita tu-levaisuuteen on, mutta hän ei ole lyönyt luk-koon mitään erityistä.

– Tuskin samanlaista pakkomieltä ihan heti tulee, vaikka treenimotivaation kannalta se olisi piristävää.

Spotteri onnittelee vielä molempia Adrian Pollardia sekä Olli Koiso-Kanttilaa tästä hui-keasta suorituksesta.

Alex Simone

Anna Liina lähettää Pati Noso, 8c+ reitillä Espanja Siuranassa.

Brett Lowell

Anna Liina Laitinen, Via del Moro, 8b+, Siurana Espanja.

Colette McInerney

Helppoa krimppailua Anna Liina Laitiselle Pati Noso, 8c+ reitillä.

Anna Liina Laitinen ja Pati Noso, 8c+, tikkilistaan Espanjan Siuranan keväästä

Toimittanut: Pauliina Sjölund

Anna Liina Laitinen suuntasi tänä vuonna hieman etuajassa Suomen kylmää sekä lumista talvea pakoon Espanjan aurinkoon. Laitisen kiipeilijäystävät **Jon Cardwell** ja **Daniel Woods** olivat jo tuossa kohtaa aloitta-

neet oman reissunsa Siuranassa ja hänen poikaystävänsä **Matty Hong** liittyi seurueeseen Olianassa kaksi viikkoa myöhemmin. – *Saimme kuitenkin niskaamme Suomen kelit ja luntakin*, Anna Liina hymähtää.

Anna Liina kertoo lähteneensä reissuun hieman takki auki ja kätevinä oli yrittää löytää oma työstettävä reitti Siuranasta poikien projektien läheisyydestä. Jon Cardwellin kohtee-

na oli itse megaklassikko *La Rambla, 9a+*. Anna Liina tiesi tuon lähellä olevan todella hienoja sekä vaikeita reittejä, joita hän voisi lähteä yrittämään. Ensimmäisenä hän kiipesi *Via Del Moro, 8b+* reitin, joka sijaitsee aivan La Ramblan vieressä.

– *Kokeilin vuonna 2017 Pati Noso, 8c+, reittiä kerran ja tein siihen myös muuvit. Muistin reitin olevan haastava, voimallinen, tekninen ja myös*

Anna Liina Laitinen

Lumiylätys Espanjan keväässä.

henkisesti vaikea, sillä korkealla oli vielä itselleni todella pitkä muuvi, jonka pääsemiseen meni hetki, Anna Liina kuvailee.

Kyseinen reitti ei ollut varsinaisesti hänen tähtäimessään, sillä alunperin reissu oli tarkoitus aloittaa Mattyn kanssa samaan aikaan Olianasta. Anna Liina oli kuitenkin kiinnostunut näkemään, oliko vuoden aikana tapahtunut edistystä ja ilokseen huomasi saaneensa sormiin lisää voimaa. Hän teki reitin kruksit heittämällä.

Suurin haaste tällä kertaa heille kaikille oli keli. Päivät olivat todella kylmiä ja välillä taivaalta tippui jopa lunta. Sormien pitäminen lämpimänä oli lähes mahdotonta ja kova tuuli toi oman lisänsä.

– Vaikeinta itse reitissä oli viimeinen kruksi, joka lisäsi myös henkistä painetta. Muuvi oli todella pitkä ja ote terävä, joten itse muuvia ei pystynyt kokeilemaan useampaa kertaa ja näin ollen integroitua sitä lihaskuusiin, Anna Liina pohtii.

Hän sai splitit kolmeen sormeen, joten vuorossa oli lepoa pakolliset kolme päivää, jotta sormet kestäisivät uudet yritykset.

– Paine saada kyseinen muuvi stikattua, oli kova tai muuten luvassa olisi lisää pakkolepoa sekä Siuranan reissun pitkittymistä. Matty odoteli jo kärsimättömänä lähtöä Olianaan, Anna Liina kertoo.

Helpointa reitillä Anna Liinalla olivat pienet krimpit sekä liskoiluosuus. Reitti sisälsi paljon voimallisia kohtia, joissa kiipeiltiin hyvin pienillä otteilla. Pitkät muuvit, yläkruksi sekä pitkähköt pulttivälit lisäsivät niin henkistä painetta kuin jännitystä.

Kolme päivää kestäneen pakkotauon jälkeen kiipeily tuntui Anna Liinasta todella hyvältä ja mentaalitilakin oli optimaalinen.

Joe Cardwell

Anna Liina ja Via Del Moro, 8b+, Siurana, Espanja.

– Olin erittäin motivoitunut, mutta toisaalta sopivan rentoutunut ja nautin joka metristä. Osittain tiesin, että nyt lähtee. Fiilis Pati Noson topissa oli paras ikinä!

Seuraavaksi Anna Liinalla oli aikaa valmistella Jonin synttäreitä, pakata kamat ja lähteä yhdessä koko porukan kanssa kohti Olianaa.

Kiipeilyvuosi 2018 on kokonaisuudessaan käynnistynyt Anna Liinan osalta erittäin hyvin hieman takkuisista keleistä huolimatta.

– Epävakaat säät ovat venyttäneet reissuamme. Tarkoituksena oli palata kotiin heti omien synttäreitteni jälkeen huhtikuussa ja aloittaa treenit maailmancupia varten. Päädyin kuitenkin hieman liian myöhään erään uuden projektin pariin, joka on ollut erittäin lähellä mennä. Valitettavasti kukaan meistä ei pysty repeämään moneen suuntaan ja välillä joutuu tekemään uhrauksia sekä kompromisseja. Jääminen Espanjaan ei tosin ole aivan kamalalta tuntuva ratkaisu, Anna Liina kertoo kuulumisiaan hy-myissä suin.

Hän kokee eron 8c+ ja 9a:n välillä huikeana,

ja että tämä vaatii omalta osaltaan erittäin paljon työtä sekä sopivan reitin löytymistä, jonka kriteereistä tärkeimpänä hänelle on reitin inspiroivuus.

– Reittiin on rakastuttava, sillä siihen tulee investoitua paljon energiaa, aikaa ja myös rahaa... Olen viimeisen parin kuukauden aikana treenannut kovaa tarkoituksena nostaa omaa kiipeilytasoani lisää, joten 9a:n kokeileminen on ollut yksi tämän vuoden selkeistä tavoitteista.

Anna Liina onkin alkanut työstämään Olianaa yhtä 9a reittiä, jossa hän pudonnut reitin lopusta pari kertaa.

– Valitettavasti sateet saavuttivat meidät jälleen ja siihen heti perään saatiin kovat helteet. Näin jälkikäteen harmittaa, että hyppäsin yrittämään reittiä vähän liian myöhään. Toivotavasti sää paranee, sillä 9a:n reitillä kelin ja kitkan merkitys on aivan eri tasolla, Anna Liina analysoi.

Voi olla, että hän palaa vielä syksyllä uudelleen Olianaan ennen reissuaan Jenkkeihin, Red River Gorgeen. Anna Liinan onneksi rei-

tit eivät lähde minnekään ja niitä pääsee aina työstämään uudestaan.

Kesällä Anna Liina suuntaa Etelä-Afrikkaan boulderoimaan ja treenaamaan lisää voimaa.

– *Suuret reissut keskittyvät pääasiassa osaltani sporttikiipeilyyn. Siitä saan isoimmat kiksit!*

Ehkäpä otan osaa myös liidikiipeilyn maailmancupin osakilpailuun?, Anna Liina huikkaa ja toivottaa Spotterin lukijoille elämyksellistä kiipeilykesää 2018.

Andyn kevät Fontsuissa

Anthony "Andy" Gullstenin talven treenit ovat sujuneet ilmeisen hyvin. Maaliskuun Fontainebleaun reissu huipentui metsän mutanttiliigan kiipeilijöiden superklassikon *Big Island* (8C) lähetykseen. Andyn kommentti Kiipeilylehden lukijoille: "Omasta mielestä hienoin reitti metsässä. Ja istumalähtöprojekti tulee olemaan aika jättävä!"

On kyllä Andyn koko tikkilistakin kahden viikon reissusta kohtuullisen kunnioitettava:

The Big Island, 8C

La Force du Destin, 8B+

Mécanique Élémentaire, 8B (Andyn mielipide, alkuperäinen greidi 8C)

The Traphouse, 8B (alkuperäinen greidi 8B+)

Saruman (du bas), 8B

Illusion du Choix, 8B

Le Surplomb de la Mée, 8B

Narcotic Direct, 8B

Chaos, 8B

Mad Maxx, 8B

Furtif, 8A+ (alkuperäinen greidi 8B)

Total Eclipse, 8A+

Ouroboros, 8A (alkuperäinen greidi 8B)

Pagota, 8A

La Totalité de l'Autre Toit, 8A

Trojan War, 8A

Jo 2017 loppuvuodesta Andy kävi Fontsun metsässä lämpämmässä pari reittiä:

L'Insoutenable Légèreté de l'Être, 8B

De Vita Beata, 8A

Anna Liinan projekti Espanjan Olianassa, Joe-Cita 9a.

Big Island, 8C, Fontainebleau.

SUOMEN KIIPEILYLIITON JÄSENSEURAT OVAT TOIMINNAN KESKIÖSSÄ

Geyikbayiri 2015.

Teksti: Pasi Kiuru

Kaverittomille kiipeilijöille kavereita

Mosa Climbers Facebook-ryhmä perustettiin elokuussa 2011 tarpeeseen löytää kiipeilykavereita. Vuorotyöläinen ei oikein aina ehdi vakiovuoroihin ja päivisin on muutoinkin paremmin tilaa harrastaa kiipeilykeskuksissa. Ryhmän tarkoitus oli siis yhdistää muutkin ”kaverittomat”, jotka pääsisivät päiväaikaan aikaan kiipeilemään. Alkuun kiinnostus ryhmään liittymiseen oli pientä, mutta hiljaksen porukkaa alkoi kasvaa.

Omakustanteiset kimppeareissut ovat kuuluneet alusta asti ryhmämme toimintaan. Ensimmäinen kiipeilymatka järjestettiin 2012 syksyllä Kalymnokselle. Myöhemmin kohteina on ollut kolmen Kalymnoksen matkan lisäksi kaksi kertaa Costa Blanca ja kerran Geyikbayiri Turkissa.

Tulevanakin syksynä tehdään reissu, vaikka kohdetta ei olla vielä päätetty. Sysreissuilla on ollut mukana monenkirjavaa porukkaa. Kohteissa ryhmä on usein kasvanut, kun mukaan on liittynyt muita kiipeilijöitä, jotka ovat eksyneet paikalle ja kuulleet läsnäolostamme.

Kiipeilyliittoa ei olisi ilman sen jäsenseuroja. Suurin osa toiminnasta tapahtuu seurojen kautta tai vapaaehtoisvoimin – seurojen toimijoiden työpanoksella. Eri seurat painottavat erilaisia asioita. Ydinajatuksena on kuitenkin hyvä meininki, kiipeilyn edistäminen ja tietysti loistava kiipeily. Ja hei – hyvässä seurassa kiipeilykin on kivempaa!

Perinteeksi ovat muodostuneet myös lyhyemmät kimppeareissut. Boulderviikonloppuja on vietetty tammi–helmikuussa Tallinnassa, vappuna Vaasan BoulderFesteillä ja kesäkuussa Ahvenanmaalla.

Muutoinkin ollaan tehty porukalla monenlaisia juttuja – ei aina pelkkää kiipeilyä. Olemme muun muassa surffanneet Sirkusessa sekä opeteltu slacklinilla pysymistä huippuslakkääjien opein.

Alkuvuosina järjestimme myös muutamia kurseja omakustannehintaan. Kiitos Helsingin Kiipeilykeskukselle, joka mahdollisti kurssien järjestämisen! Kurssit pyritään toistaiseksi ostamaan HKK:lta, BK:lta tai muilta, joilla siihen on valmius ja pätevyys.

Kun jäsenmäärän kasvun myötä Facebook-ryhmässä saavutettiin 500 jäsentä (Anthony ”Andy” Gullsten kutsuttiin jäseneksi nro 500), alkoi hiljalleen hautua päässä ajatus yhdistyksen perustamisesta. Aika ei vielä silloin ollut kypsä, mutta pelkkä Facebook-ryhmä asettaa rajoitteita toiminnalle.

Vuonna 2016 perustettiin Mosa Climbers ry. Se haki ja myös sai jäsenyyden SKIL:sta, joten olemme nyt virallinen SKIL-jäsen seura. Alku on jälleen ollut varovaista opettelua yhdistyksen ylläpitoon. Jäsenmäärän kasvuvauhti on ollut tasaista ja ensimmäisen 100 jäsenen rajaa odotamme ehkä vuoden tai kahden päähän. Yhdistyksenä voimme tarjota paremmin yhteistyökumppaneille vakaan jäsenpohjan, josta he hyötyvät ja jäsenistö saa nauttia yhteistyömme hedelmistä. Facebook-ryhmässä on jo ylitetty tuhannen jäsenen raja.

Toimintaa ei toistaiseksi olla ajateltu laajentaa, koska resurssit ovat rajalliset ja se vaatisi lisää aktiivisia henkilöitä pyörittämään toimintaa. Toki innokkaille vapaaehtoisille on aina tilaa yhdistyksessä järjestelemään asioita ja toivommeikin aktiiveja toimintaan mukaan.

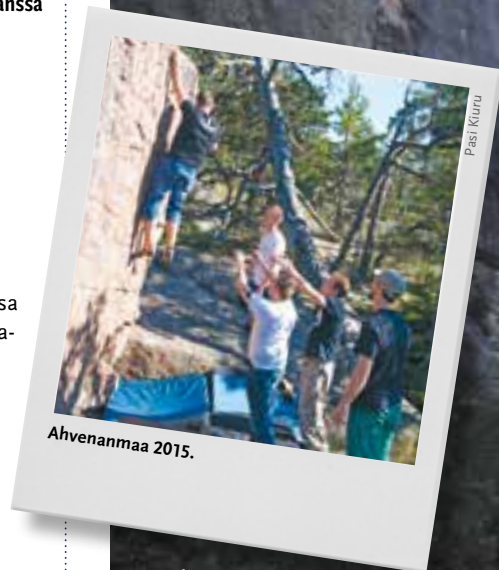
MOSA CLIMBERS RY.

Perustettu 2016 (facebook-ryhmä vuodesta 2011)
Yhteistyötä Helsingin Kiipeilykeskuksen kanssa
(seuran kotisali). Jäseniä noin 60.

TOIMINTA

- Kurseja hankittuna yhteistyökumppaneilta (ei omia kouluttajia).
- Ulkomaan ja kotimaan kiipeilyllisiä matkoja.
- Tapahtumia sisällä ja ulkona.
- Ei palkattua henkilökuntaa.
- Avustajana monissa kiipeilykilpailuissa mm: SM boulder, SM/PM köysimestaruus
- Yhteistyössä Helsingin Diakonissalaitoksen kanssa erityislasten ja -nuorten kiipeilyttämisessä.

www.mosaclimbers.org

Ahvenanmaa 2015.

Costa Blanca 2017.

Elina Kesksaarja

KIIPEILY • KIIPEILYVÄLINEKAUPPA • KAHVILA

BOULDERTEHTAALTA
VARUSTEET

KIIPEILYYN!

REILU
VALIKOIMA
PÄDEJÄ

OXI LU

BOULDERTEHDAS

LÖYDÄT MEIDÄT MYÖS
FACEBOOKISTA JA INSTASTA!

www.bouldertehdas.fi

TEKNIKKAKURSSIT • PERSONAL TRAINING • KUNTOSALI • LASTEN JA NUORTEN RYHMÄT • SYNTTÄRIT • RYHMÄT
RUUKINKATU 4 • 20540 TURKU • TEL. 010 281 8999 • [MYynti@BOULDERTEHDAS.FI](mailto:MYynti@bouldertehdas.fi)

AVOINNA: MA-PE/MON-FRI 14-20:30,
LA-SU/SAT-SUN 12-16, ARKIPYHÄT/HOLIDAYS 12-16

ÄLÄ OLE DORKKA!

Ulkokiipeilyn etiketti -kampanja starttaa keväällä

Teksti: Toni Fohlin, SKIL access-valiokunta

Oletko sattumalta törmännyt interwebin ihmeellisessä maailmassa hiivenen outoihin videoihin, ei niihin, joista äiti varoitti, vaan sellaisiin, joissa niin karjuva kiipeilijä-alfauros kuin äkäinen maajussikin seikkailevat supisuomalaisessa kiipeilymaisemassa?

Mistä näissä Helsinki Adventure Nightissa viime marraskuussa lanseeratuissa videoissa oikein on kyse?

Seinäkiipeily on yksi nopeimmin kasvavista liikuntamuodoista Suomessa. Tämä on toki aivan parhaita, mitä kiipeilyurheilulle on maassamme koskaan tapahtunut. Suotuista kehitystä saattaa kuitenkin luoda epäsuotuisia ilmiöitä ulkokiipeilyn ympärille, kun lisääntyvä kävijäpaine kohdistuu varsin rajallisiin ulkokiipeilypaikkoihimme. Kaikki seinäkiipeilyn harrastajat tuskin kuitenkaan ulos ryntäävät,

mutta silti on nähtävissä, että myös kalliokiipeilyn harrastajamäärät ovat kasvussa. Tällä hetkellä kalliokiipeilyn access-haasteet johtuvat tyypillisimmin seuraavista seikoista:

- väärin pysäköinti
- turha äänen käyttö tai muu meluaminen
- reitinteko ilman maanomistajan lupaa
- muu ”dorkuus” suhteessa esim. ympäristöön ja ajattelematon käytös paikallisia ihmisiä kohtaan.

Ulkokiipeilyn etiketti -kampanjan tavoitteena on tuoda ronskin huumorin ja karikatyyrihahmojen keinoin esille tyypillisimpiä access-ongelmiin johtavia ilmiöitä ja sitä, miten niiltä voitaisiin välttyä. Ajatus, että tällaista infopöytästä tarvitaan oli hautunut SAKE-aktiivin **Karhilan Reiman** mielessä jo pidempään ja kun ajatus päätyi myös SKIL:n access-jaostolaisen **Fohlinin Tonin** tietoon, ryhdyttiin tuumasta toimeen. Toni kokosi projektiryhmän ja

ryhmä alkoi edistää asiaa SKIL:n access-valiokunnan suuntaviivojen mukaisesti.

Projektiryhmä tuli siihen tulokseen, että lyhyet videopätkät ovat tehokkain tapa tavoittaa haluttu kohderyhmä eli kaikki ulkokiipeilystä kiinnostuneet kanssaihmiset. Kampanjan kantavaksi teemaksi muodostui ”Ulkokiipeilyn etiketti” eli yhteiset pelisäännöt kaikille ulkona kiipeilyä harrastaville. Videoita ideoitin yhteensä neljä eli yksi per aihealue: pysäköinti, meluaminen, reitinteko ja ”yleisdorkuus”. Matskusta haluttiin tehdä ajatonta ja kestävä, jotta kampanjaa voi tarvittaessa toistaa.

Neljä minuutin mittaista videota kuulosta pikku nyppäisyltä, mutta sitä se ei suinkaan ollut. Ydintiimin, joka koostui jo mainittujen Reiman ja Tonin lisäksi **Tiaisen Samulista**, **Moilasan Markusta**, **Hessen Hannasta** ja **Gysininkasta**, lisäksi tarvittiin joukko muita osaavia käsipareja.

Mia Ekholm

Kuvauksesta ja leikkauksesta vastasi pääosin Samuli, mutta ensimmäisessä jaksossa kameran takana heiluu **Markku Mellanen**. Lisäksi äänten ja leikkauksen suhteen Samuli sai ammattilaisapua **Petteri Rajantilta** ja **Jenni Saaristolta**. Lisäksi videoissa pyörii liuta vapaaehtoisia näyttelijöitä, joita ilman ei olisi selvitty ja yksi ihka oikea teatterimaailman supertähtikin, nimittäin **Ristisen Matti** spiiikerin roolissa.

Videot saivat arvoisensa ensi-illan viime syksynä, Helsinki Adventure Night tapahtumassa jossa paikalla oli kampanjastandiä pyörittämässä melkein koko access-jaosto. Ennen videoiden ensiesitystä, kokeiltiin jopa toppahousujen stand-up -livekomiikkaa ja sanan mukaisesti suoraan pystymetsästä. Luonnonnäyttelijöiden suoritukset olivat onneksi vähintään yhtä amatöörimäisiä kuin videoilla. Joku yleisöstä saattoi antaa aploditkin. Eli hyvää yritettiin, mutta primaa saatiin!

Suurkiitos kaikille mukana olleille!

Kamppis alkaa pyöriä toden teolla keväällä 2018 ulkokauden alkaessa.

Videoiden lisäksi kamppisjulisteita ja -kortteja on jaossa kiipeilyhalleilla ja -kaupoissa. Kaikissa matskuissa on QR-koodi, josta aukeaa SKIL:n Youtube-kanava. Käyhän tsekkaamassa videot ja ota kampanjakortti mukaasi säseinalt. Kortin kääntöpuolelle voit lisätä omat yhteystietosi ja jättää kortin autosi tuulilasiin, kun olet ulkokalliolla käyttäytymässä esimerkiksi.

Hyvällä etiketillä kohti tulevaa kiipeilykautta!

SKIL access-jaosto ja videoiden tuotantotiimi

Markku Moilanen

Lämmin kiitos kampanjan mahdollistaneille tukijoille: Black Diamond, SKIL, BK Climbers, Kiipeilykerho Vertikaali ja Suomen Alppikerho.

 SKIL-sivujen alla on kampanjasivu: climbing.fi/kampanja2017

 www.youtube.com/user/rockkoski/featured

Älä ole dorka

ULKONA ET KIIPEILE SISÄLLÄ

Katso videoita mallia ulkokiipeilyn etikettiin:

LIIAN
PITKÄT
PERÄVALOT

[CLIMBING.FI/AUTOT](https://climbing.fi/autot)

PALJON
MELUA
TYHJÄSTÄ

[CLIMBING.FI/MELUAMINEN](https://climbing.fi/meluaminen)

YHTEINEN
HARRASTUS

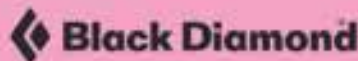
[CLIMBING.FI/YHTEINENHARRASTUS](https://climbing.fi/yhteinenharrastus)

LUPA-ASIAT
KUNNOSSA?

[CLIMBING.FI/LUVAT](https://climbing.fi/luvat)

FINICE2018 24.-25.2.2018, Oulu

– Jääkiipeilyn Euroopan cup huipentui Ouluun

Teksti: Heidi ja Paavo Hahtola
Kuvat: Marko Kerola

Oulun kiipeilyseura isännöi UIAA:n jääkiipeilyn Euroopan cupin päätösosakilpailua 24.–25. helmikuuta. Samalla ratkottiin jääkiipeilyn suomenmestaruudet. Kilpailuihin osallistui kaikkiaan yli 60 kilpailijaa 18 eri maasta, mikä toi Ouluun kansainvälisen urheilujuhlan tuntuja.

Pakkasen kylmää kisaviikonloppu oli suomalaisittain erittäin menestyksellä. Koko nelihenkinen maajoukkue oli mukana finaaleissa, ja huipennuksena **Mira Alhonsuo** vei nimiinsä sekä leadin että speedin osakilpailuvoitot.

Kisoissa jaettiin myös Euroopan cupin kokonaiskilpailun palkinnot, ja niissäkin nähtiin suomalaisväriä: Mira Alhonsuo kävi hakemassa palkintopallilta speedin kokonaiskilpailuvoiton, ja lisäksi **Tapio Alhonsuo** palkittiin speedissä Euroopan cupin kokonaiskilpailun pronssimitalilla.

Jääkiipeilyn suomenmestaruudet Rovaniemelle ja Helsinkiin

Rovaniemen Vuoristoklubia edustava Mira Alhonsuo pokkasi lukuisten Euroopan cup -voittojen lisäksi myös jääkiipeilyn SM-kultaa. Naisissa hopealle sijoittui Suomen Alppikerhon **Enni Bertling**, ja pronssille kiipesi Kiipeilyurheilijoiden **Roosa Huhtikorpi**.

Miesten suomenmestaruuden voitti Suomen Alppikerhon **Pauli Salminen**. Hopeaa otti **Tapio Alhonsuo** Rovaniemen Vuoristoklubista ja pronssia Kiipeilyurheilijoiden **Albert Kaikkonen**.

Monipuoliset ja kekseliäät kisareitit

Viime vuoden SM-kilpailujen tapaan kilpailureitit olivat venäläisen **Krukonogin** käsialaa. Krukonogi oli tuonut mukanaan useita uudenmallisia jääkiipeilyotteita, ja reittejä

kuvailtiin muutenkin kekseliäiksi ja erilaisiksi.

Miehet ja naiset kiipesivät samat karsintareitit. Toinen niistä kulki FINICE-2017-kilpailuista tuttua, erittäin jyrkkää ”härskihänkkiä” pitkin, ja toinen laitto kiipeilijät tiukille uudella, yli 20 metriä pitkällä ”dark hänkillä”. Naisten finaali-reitit muodostui dark hänkille, miehet taas joutuivat urakoimaan tiensä sekä härskihänkin että dark hänkin kautta toppiin.

Euroopan huippujen lisäksi vieraita Atlantin takaa

Eurooppalaisen jääkiipeilyn kärjen lisäksi Ouluun saatiin vahvistuksia Atlantin takaa. Kilpailujen kovimmasta suorituksesta vastasi Kanadan **Noah Beek**, joka onnistui ainoana urheilijana toppaamaan kaikki kilpailureitit. Sunnuntain finaali huipentui herran tekemään uskottomaan dynoon krimpipotteelle, ja yleisön suosiosoitukset olivat korvia huumaavat.

Kilpailujärjestelyt saivat roppakaupalla kehuja niin kilpailijoilta kuin yleisöltäkin, ja järjestäjät olivat viikonloppuun erittäin tyytyväisiä. Oulussa aletaan jäljelle suunnitella ensi talven kisoja, ja onpa puheissa ehditty väläytellä jo kesäkisojakin!

TULOKSIA

SM-KILPAILUT:

NAISET:

1. Mira Alhonsuo (Rovaniemen Vuoristoklubi ry)
2. Enni Bertling (Suomen Alppikerho / Kiipeilyurheilijat, Helsinki)
3. Roosa Huhtikorpi (Kiipeilyurheilijat, Helsinki)

MIEHET:

1. Pauli Salminen (Suomen Alppikerho, Helsinki)
2. Tapio Alhonsuo (Rovaniemen Vuoristoklubi ry)
3. Albert Kaikkonen (Kiipeilyurheilijat, Helsinki)

Euroopan cupin Oulun osakilpailun tulokset:

LEAD (VAIKEUSKIIPEILY), NAISET:

1. Mira Alhonsuo (FIN)
2. Angelika Rainer (ITA)
3. Enni Bertling (FIN)

LEAD (VAIKEUSKIIPEILY), MIHET:

1. Noah Beek (CAN)
2. Artem Bazegskiy (RUS)
3. Georgy Duplinskiy (RUS)
4. Pauli Salminen (FIN)
6. Tapio Alhonsuo (FIN)

SPEED (NOPEUSKIIPEILY), NAISET:

1. Mira Alhonsuo (FIN)
2. Olga Kosek (POL)
3. Enni Bertling (FIN)
4. Roosa Huhtikorpi (FIN)
6. Jaana Ylipelto (FIN)

SPEED (NOPEUSKIIPEILY), MIHET:

1. Dennis van Hoek (NDL)
2. Pauli Salminen (FIN)
3. Anton Suchy (SVK)
6. Tapio Alhonsuo (FIN)

EUROOPAN CUPIN KOKONAISSKILPAILUN TULOKSET:

LEAD (VAIKEUSKIIPEILY), NAISET:

1. Angelika Rainer (ITA), 360pt
2. Marianne van der Steen (NLD), 234pt
3. Coralie Jary (FRA), 190pt
4. Enni Bertling (FIN), 181pt
5. Mira Alhonsuo (FIN), 175pt

(Koko lista www.fince2018.com/europeancup_overall_women.pdf)

LEAD (VAIKEUSKIIPEILY), MIHET:

1. Louna Ladevant (FRA), 300pt
2. Dennis van Hoek (NLD), 157pt
2. Jaka Hrast (SVN), 157pt
4. Tapio Alhonsuo (FIN), 156pt
20. Pauli Salminen (FIN), 55pt

Koko lista www.fince2018.com/europeancup_overall_men.pdf

SPEED (NOPEUSKIIPEILY), NAISET:

1. Mira Alhonsuo (FIN), 147pt
2. Olga Kosek (POL), 131pt
3. Enni Bertling (FIN), 108pt

Koko lista www.fince2018.com/europeancup_speed_overall_women.pdf

SPEED (NOPEUSKIIPEILY), MIHET:

1. Dennis van Hoek (NLD), 151pt
2. Tristan Ladevant (FRA), 100pt
3. Tapio Alhonsuo (FIN), 84pt
4. Pauli Salminen (FIN), 80pt

Koko lista www.fince2018.com/europeancup_speed_overall_men.pdf

Kaikki tulokset: www.fince2018.com

Northern Lights Challenge 2017

Köysikiipeilyn PM- ja SM-kilpailut aikuiset ja juniorit
25.–26.11.2017 Helsingin Kiipeilykeskuksessa

2 päivää
4 pohjoismaata
83 kilpailijaa
36 mitalia
612 000 tv-katsojaa

Teksti: Jari Koski
Kuvat: Timo Junttila

TULOKSET

PM Youth A-tytöt:

1. Nea Herforth Baehr (SWE)
2. Mia Wollebaek (NOR)
3. Marie Lauridsen (NOR)
8. Elsa Lehdonvalo (FIN), SM 1.

PM Youth A-pojat:

1. Ymer Alber (SWE)
2. Albert Suthurst (NOR)
3. Olof Morsing (SWE)
8. Alekski Mikkola (FIN), SM 1.
10. Erik Valkila (FIN), SM 2.
12. Oskari Vesanto (FIN), SM 3.

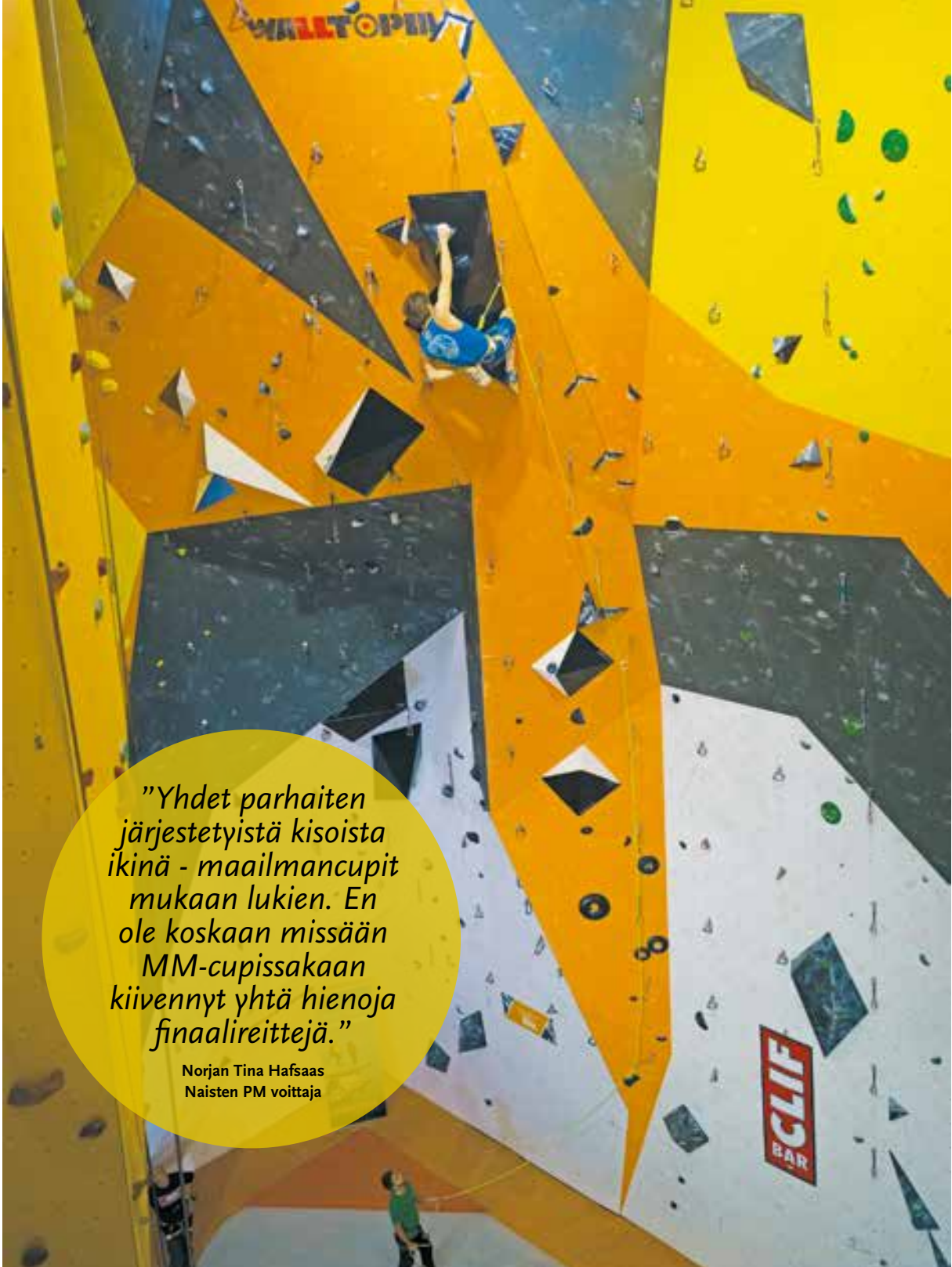
PM Youth B-tytöt:

1. Heta Mattila (FIN), SM 1.
2. Ingrid Kindlihaugen (NOR)
3. Emma Wollebaek (NOR)
7. Saila Tyni (FIN), SM 2.
8. Laura Loikas (FIN), SM 3.

PM Youth B-pojat:

1. Örjan Vaage (NOR)
2. Mikael Suihkonen (FIN), SM 1.
3. Anton Yakubenko (SWE)
4. Veikka Volotiner (FIN), SM 2.
7. Viljami Tuomisto (FIN), SM 3.

”Yhdet parhaiten järjestetyistä kisoista ikinä - maailmancupit mukaan lukien. En ole koskaan missään MM-cupissakaan kiivennyt yhtä hienoja finaalireittejä.”

Norjan Tina Hafsaas
Naisten PM voittaja

PM naiset:

1. Tina Hafsaas (NOR)
2. Hannah Midtboe (NOR)
3. Lisa-Marie Kvandahl (NOR)

PM miehet:

1. Hannes Puman (SWE)
2. Fredrik Serlachius (SWE)
3. Kuutti Huhtikorpi (FIN)

SM naiset:

1. Enni Bertling
2. Maria Skyttä
3. Paula Volotinen

SM miehet:

1. Kuutti Huhtikorpi
2. Tomi Nytorp
3. Olli-Petteri Manni

Toimittanut: Inka Gysin
Teksti: Anna Haapa

HEADPOINT

NAISTEN KIIPEILYTAPAHTUMA

NAISTEN KIIPEILYTAPAHTUMA HEADPOINT 2018 JÄRJESTETTIIN HELSINGIN KIIPEILYKESKUKSEN TILOISSA TAPANILASSA 17.3.2018. NAISILLE SUUNNATTU KIIPEILYTAPAHTUMA OLII SUOMESSA ENSIMMÄINEN LAATUAAN. OSALLISTUJIA RIITTI NIIN RUNSAASTI, ETTÄ TAPAHTUMA MYIITIIN LOPPUUN JA YLI 60 NAISTA SAAPUI PAIKALLE YMPÄRI SUOMEN – HELSINGIN LISÄKSI ESIMERKIKSI KUOPIOSTA JA TAMPEREELTA.

Mistä kaikki lähti liikkeelle?

Naisten kiipeilytapahtuma sai innoituksen Yhdysvaltojen ja Britannian naisille suunnatuista tapahtumista, jotka ovat lyhyessä ajassa kasvaneet massiivisiin mittasuhteisiin. Idean äiti ja "naiskiipeilyksen" aktiivi **Aino Kuokka** ehdotti tapahtuman tuomista myös Suomeen. Sanoista tekoihin: ensiksi perustettiin Kiipeilykerho Hangers ry, jotta tapahtuman järjestäjäksi saataisiin konkreettinen yhteisö. Hangersin perusajatuksena on ins-

piroida ja yhdistää kiipeileviä naisia. Hangersin taustalla ei ole sen kummempaa ideologiaa - joskus vain on mukava kiivetä ja vaihtaa ajatuksia naisten kesken! Tavoitteena on tapahtumien järjestämisen lisäksi jakaa kiipeilykokemuksia ja pitää hauskaa yhdessä.

Tapahtuman pystyyn pistäminen oli jännittävää puuhaa ensikertalaisten ryhmälle. Nollabudjetti ja vapaaehtoisten kerääminen oli-

vat ehkä suurimpia haasteita. Järjestelyt piti aloittaa kiipeilykerhon perustamisesta: logon, nettisivujen, pankkitilin ynnä muun mukavan merkeissä. Ja koska elämä ei ole pelkkää kiipeilyä ja hauskanpitoa, myös osa tapahtumaa suunnitelleista naisista joutui jäämään kesken pois varsinaisista tapahtumajärjestelyistä. Lopulliseen muotoonsa HEADPOINT saatiin neljän naisen voimin.

Anna Haapa

Huukin asettelua.

Miksi tällaiselle tapahtumalle on tarvetta?

Tapahtuman tavoitteena oli mahdollistaa uusien kiipeilykavereiden tapaaminen sekä tarjota tietoja ja taitoja monelta eri osa-alueelta. **Panu Kuhlberg** luennoi pelosta kiipeilyssä, **Meeri Engren** ravitsemuksen merkityksestä harjoittelussa ja **Emma Karjalainen** naiskiipeilijän kokemuksista. Tekniikkapisteissä käytiin läpi muun muassa dynoamisen, huukkaamiseen, kehon asentojen ja otetyyppien tekniikkaa sekä harjoitteita yhdessä **Antti Kontion**, **Sanja Collinin**, **Enni Bertlingin** ja **Tobias Martinin** kanssa. Kiipeilystä innostunut Crossfit-ohjaaja **Jani Kytäjoki** piti naisille tiukan setin

ylävartalon voiman kehittämistä.

Naisille suunnattu kiipeilytapahtuma oli luonnollista jatkumoa sille, että osa Hangersin perustajista oli jo aiemmin perustanut Suomen naiskiipeilijät -ryhmän Facebookiin ja järjestänyt naisten kiipeilyiltoja Helsingissä.

HEADPOINT 2018 -tapahtuman saama suosio yllätti tekijät, mutta osoitti samalla, että tällaisille tapahtumille on tilausta Suomessa.

Tunnelmia tapahtumasta ja mitä tämän jälkeen?

Tapahtuman toteutus onnistui hyvin, vaikka ei aivan ylittänyt alkuaan unelmoitujen tavoitteiden tasolle. Pienen porukan voimin kai-

ken haaveillun toteuttaminen ei ollut mahdollista. Onneksi itse tapahtumassa oli mukana paljon auttavia käsiä, ja tunnelma oli todella hyvä! Sekä osallistujat että tapahtuman vetäjät ja järjestäjät olivat kovin tyytyväisiä.

Iso kiitos tapahtuman toteutumisesta kuuluu Helsingin kiipeilykeskukselle ja Vincitille, jotka sponsoroivat tapahtumaa rahallisesti ja käytännön avulla. Parannettavaa aina löytyy, ja tällä kokemuksella olisikin hyvä lähteä tekemään uutta ja parempaa tapahtumaa.

Naisille suunnattuja kiipeilytapahtumia olisi mukava järjestää tulevaisuudessakin. Haasteena tapahtuman kasaamisessa on vapaaehtoisten löytäminen käytännön järjestelyihin kuten pankkiasioiden hoitamiseen ja sponsoriin etsimiseen. Toivotamme siis kaikki tervetulleiksi osallistumaan Hangersin toimintaan! Tällä kertaa naisten kiipeilytapahtuma järjestettiin Helsingissä, mutta ehkä seuraavalla kerralla jossain muualla?

Annan Haapa

Keskivartalon hallinta on olennaista myös ylävartaloa treenatessa – Jani neuvoo skaalauksia supermanpitoon.

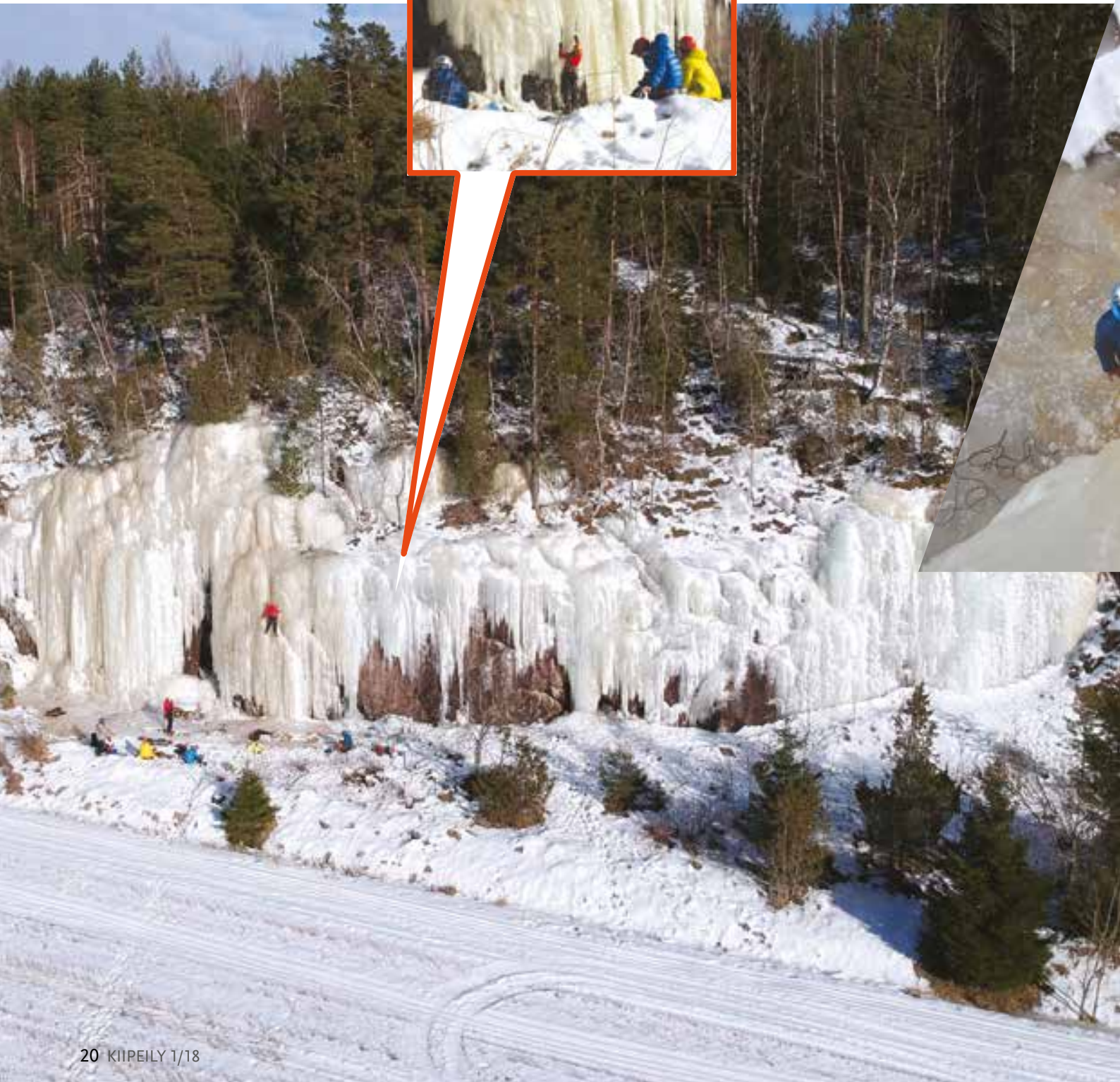
KIIPEILYKERHO HANGERS RY
YHDISTÄMME KIIPEILEVIÄ NAISIA
hangersry.com

ANGELNIEMEN JÄÄKIIFEILY

Vesa Laaksonen

Jukka Vaso

Teksti: Jari Koski ja Susanna Mast

Angelniemen nimellä tunnettu kiipeilypaikka on monelle tuttu kesäisenä köysikalliona. Kallion pohjoisosaan muodostuu kuitenkin talvisin, sään salliessa, yksi eteläisen Suomen leveimmistä jääkiipeilyseinäistä. Vaikka kallio sijaitsee tosiasiaassa Meisalassa, eikä harhaanjohtavasti (Kemiön) Angelniemessä, on nimi Angelniemi vakiintunut kiipeilijöiden keskuudessa. Ensimmäiset viralliset jääreitit kalliolle on tehty parivaljakon **A. Noramaa** ja **A. Pensolan** toimesta jo vuonna 1999.

Pysäköinti ja kulku kalliolle: Lehtimäentiellä vastapäätä kalliota on tasku vain kahdelle autolle. Suosikaa siis kimpakyytejä, ja autohan on aina pysäköitävä muuta liikennettä estämättä. Kiipeilykalliolle ei saa kulkea pel-

lon poikki oikaisemalla, vaan kalliolle kuljettaessa pelto on kierrettävä. Koirat on pidettävä kytkettynä kalliolla.

Jään muodostuminen: nykyisinä etelän leutoina talvina jäätä yleensä kuitenkin riittää nakutettavaksi alkuvuoden pakkasista aina maaliskuun loppuun. Jäänmuodotus kuitenkin vaihtelee vuosittain ja riippuu aina valumasta sekä pakkasista, joten jäättömiäkin talvia saattaa esiintyä.

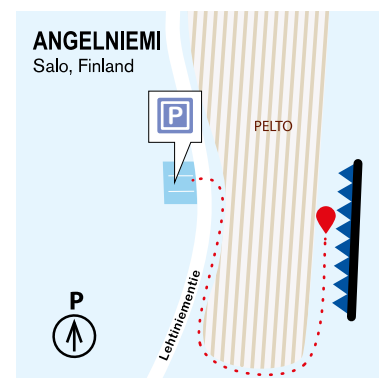
Sektorit: Pohjoisessa eli P-paikalta katsoen vasemmalla sektorilla on korkeampi kaikkiaan lähes 20-metrinen seinämä, jossa yläosa kaartuu loivaksi. Oikealla sijaitsee koko matkan pysty, mutta matalampi jääseinämä.

Yläköyden viritys: molemmista sivustoista on talvioloissa melko hankala matka ylös, suositeltavaa että jos taidot ja kokemus riittävät,

kokenein liidaa köyden ylös. Tämä estää myös maaston kulumista varsinkin jääraudoilla liikkuttaessa. Jääseinämien päällä on tukevia puita ankkurin tekoon.

Topo: Kruxin sivuilta löytyy kyseisen paikan sporttikiipeilyn topo, johon merkitty muutama jääreitinkin:

www.krux.fi/topo/89-2_Angelniemi_30-oik-_.pdf ja www.27crag.com

Jaakko kapuamassa ”jokapäiväisen” kiipeilyvarustuksensa kanssa Turónin släbiseinälle El Chorrossa, Espanjassa.

PAKO TOIMISTOSTA

NELJÄ KUUKAUTTA KIIPEILYNOMADEINA EUROOPASSA

Teksti ja kuvat: Mari Ijäs ja Jaakko Tätilä

Helsinki alkuvuodesta 2017: pimeää, märkää, kylmää. Herätyskello käskyttää lähtemään töihin joka aamu, pilkkopimeässä ja aivan liian aikaisin. Yhtä masentavan harmaata ja pimeää on joka ilta takaisin kotiin raahautuessa.

Les Calanques'n En Vau -lahtea kelpasi katsella multi-pitchin Super Sirene (6a+) topista.

Les Calanques'n merenlahdet Marseillestä itään häikäisivät jylhyydellään ja turkoosinsinisellä vedellään.

Räväkkä idea katkaisemaan tämä ankeys olisi kiipeilyloma jossain lämpimässä ja aurinkoisessa kohteessa. Kun tätä ajatusta hieman jalostaa pidemmälle, saattaa mieleen pälkähtää jopa seuraava kuningasidea: jätä työ oman onnensa nojaan neljäksi kuukaudeksi, lennä Etelä-Eurooppaan, ota vuokra-auto alle, ja käy kiipeämässä kaikki legendaariset ja vähemmän legendaariset kalliot, joita matkan varrelle sattuu.

Tämän ajatuksenjuoksun seurauksena Marin ja Jaakon elämä muuttui täysin maaliskuussa 2017, jolloin alkoi ikimuistoinen pako toimistosta kohti Etelä-Eurooppaa ja kiipeilynomadan elämää.

Valmistautuminen

Matkan tärkein suunnitelma oli, että emme tekisi liikaa suunnitelmia. Katsoisimme matkan päällä joka aamu tai ilta, minne olisi filis lähtee.

Tätä ohjenuoraa noudatimme koko reissun, mutta hieman ylätasoa suunnittelua teimme

ennen lähtöä: maaliskuussa lähtisimme liikenteeseen Etelä-Espanjasta, siitä Etelä-Ranskan kautta Italiaan, hiukan saarihyppelyä akselilla Korsika–Sisilia–Sardinia, mannerta pitkin takaisin Pohjois-Italiaan ja sieltä jäljellä olevan ajan sallimissa rajoissa Sveitsin tienoille ennen paluuta takaisin Espanjaan.

Näppärintä olisi ehkä ollut palata Alppien tienoilta takaisin Suomeen, mutta auto oli kätevirtä vuokrata ja palauttaa samasta maasta. Nopeasti ajatellen olisi kuvitellut, että yhdistyneessä Euroopassa tällaista reissua varten auton olisi voinut ostaa reissun alussa Espanjasta ja myydä edelleen Saksassa. Siirtokilvillä saa kuitenkin ajaa vain kuukauden ja rekisteröintiin vaaditaan vähintäänkin toissijainen paikallinen osoite, joten vuokrautoon oli tyytyminen. Tämän pienen selvittelyn päälle enää lentovaraukset, vakuutukset, pakkaamiset ja muu pakollinen säälä, minkä jälkeen olimmekin valmiit valloittamaan Etelä-Euroopan kalliot.

Espanja 6.3.–27.3.

Suomen pimeydestä aurinkoisille kiipeilykallioille – ja rannoille

Helsingin kadut olivat täynnä loskaa, kun pakkasimme laukkumme ja suuntasimme Helsinki-Vantaan lentokentän kautta kohti Málagaa maaliskuun alussa. Matkatavaran määrä oli mietitty tarkkaan, asuisimmehan käytännössä Seat Ibizassa seuraavat neljä kuukautta.

Auton saatuaamme suuntasimme kohti El Chorroa täynnä intoa päästä hipelöimään pitkän talven jälkeen oikeaa kalliota muovinpalasten sijaan. Espanjan aurinko ja reilun 20 asteen lämpötila hivelivät Helsingin ”talveen” eli loskaan ja räntään tottuneita.

Ensikosketuksia Chorron kalkkikiveen

El Chorron kylä sijaitsee vehmaassa laaksossa, pitkän, kiemurtelevan kalliosolan päässä olevan lammen rannalla. Laaksoa reunustavat majesteettiset kalkkikiviseinät, joilta löy-

tyy jopa lähes 300 metrin multipitchejä.

Paikka tunnetaan suuren yleisön keskuudessa parhaiten Caminito del Reyistä, solan läpi kulkevasta ”kuninkaan polusta”, joka alun perin rakennettiin vesivoimalan työntekijöiden kulkuväyläksi. Sitten polku rappeutui ja muuttui haastavaksi via ferrataksi, korjattiin ja nykyään se on Aurinkorannikon eläkeläisten suosima turistinähtävyys.

Onneksi laakso on tunnettu myös kiipeilystä ja kiipeilijöille suunnattuja hostelleirintäalueita löytyykin useita. Itse valitsimme Olive Branchin lähinnä mukavan ilmapiirin ja kätevän, kallioita lähellä olevan sijainnin vuoksi.

PERIAATTEENA TAISI KOKO REISSUN AJAN ALITAJUISESTI OLLA ”CRÄGIL EKA, CRÄGIL VIKA”.

Aiemmillä kiipeilyreissuillamme tahti oli ollut tiivis. Ennen reissua olimme puhuneet, että nyt, kun aikaa olisi neljä kuukautta, voisi ja kannattaisi ottaa vähän rennommin. Niin vissiin – aloitimme neljällä peräkkäisellä kiipeilypäivällä, eikä tahti siitä juuri 3+1-rytmitystä keveämmäksi missään vaiheessa reissua hiipunut. Periaatteena taisi koko reissun ajan alitajuisesti olla ”crägil eka, crägil vika”.

El Chorrossa Escalera Árabe toimi ensimmäisen päivän johdatuksena kalkkikiveen: ”Mitenkäs tämmöisellä kalliolla pitikään kiivetä? Eihän näitä murkuloita ole värikoodattu yhtä kätevästi kuin kiipeilysalilla...”

Seuraavana päivänä Turón tarjosi taattua laatua släbikiipeilyn saralla. Yksi parhaimmista kivilaaduista oli kolmannen päivänä *El Polvorinin* kalkkikiviristikko, vaikkakin siitä pääsi nauttimaan vain aamupäivän ajan ennen kuin kallio muuttui pätsiksi auringon tullessa esiin.

Säikähdys multipitchillä

Neljäntenä päivänä päätimme ottaa reissun ensimmäisen multipitch-haasteen vastaan. Kohteenamme oli suhteellisen uusi *Lluvia de Asteroides* (6a, 8 pitchiä), jonka piti olla leppoisa maisemakiipeily.

Hienosti maisemat alkoivatkin aueta jo heti ensimmäisen pitchin jälkeen, ja vaikka multipitch-tekniikkamme oli vielä hioutumassa, olimme jo muutaman tunnin päästä kuudennella pitchillä.

Jaakon sormet palautuivat parhaimmillaan tähän kuntoon viikon tauon jälkeen. Teipille riitti käyttöä reissun aikana.

Tässä vaiheessa päivä kuitenkin muuttui leppoisasta hyvin epämiellyttäväksi. Mari oli liidannut kahvakkaan pitchin (V) ylös helposti, ilman mitään ongelmia. Jaakon kakkostellessa kuitenkin tapahtui seuraavaa: eräässä

KIPEILIJÄ ITSE OLI OK, POIS LUKIEN PIENI VEKKI OLPAPÄÄSSÄ JA JOMOTUS PÄÄSSÄ – KIITOS KYPÄRÄLLE.

mitäänsanomattomassa kohdassa Jaakko tarttui vasemmalla ja oikealla kädellä kahteen kulmikkaaseen kahvaan, reilu veto ylöspäin ja... Sekunnin murto-osan kuluttua Jaakko tajusikin lentävänsä vapaassa pudotuksessa taaksepäin, kuten tekivät myös hänen päänsä molemmin puolin noin 50 kiloa painavat kivipaasit, joista hän oli itseään hetki sitten riuhtaisut ylöspäin.

Seuraavan sekunnin (tai kahden) ilmalennon ja tilanteen tajuamisen ajan olo oli samaan aikaan sekä hätäntynyt, huolestunut että epäuskoinen – ei näin voi tapahtua! Sitten kuului rysähdys, kun Jaakko iskeytyi seinään köyden varassa. Kului taas sekunti tai pari ennen kuin ajatus kulki uudestaan. Kivipaasit olivat alapuolella olevalla lipalla murskana, mutta suureksi onneksi kiipeilijä itse oli OK, pois lukien pieni vekki olkapäässä ja jomotus päässä – kiitos kypärälle.

Myös Marilla pitchin yläpäässä mielessä kävi monenmoisia kysymyksiä. ”Miten ihmeessä saan meidät täältä 200 metrin korkeudelta alas, jos...”. Helpotus oli siis melkoinen, kun Jaakko vastasi varmistajan huutoihin olevansa kun-

nossa ja viimein kömpi tasanteen reunan yli yhtenä kappaleena, tosin kenties hieman järkyttyneen näköisenä.

Loppujen lopuksi selvisimme siis tästä episodista pääosin säikähdyksellä, ja loppureissun muistimme jopa vainoharhaisella tarkkuudella testata mahdollisia irtokiviä ennen niistä kiskomista. Taisi Jaakko myös vähän antaa periksi periaatteellensa, että ”kyllä kakkostellessa pitää ainakin kolme metriä släckii olla”.

Pääsimme *Lluvia de Asteroidesin* lopulta onnellisesti toppiin, jossa aurinko paistoi ja eväselivät maistuivat huikeissa maisemissa, puhumattakaan tunnelmallisesta kävelystä alas vuoren rinteeltä.

Kokonaisuudessaan *El Chorro* tarjosi neljän kiipeilypäivän aikana loistavan alun reissullemme. Seuraavien parin välipäivän aikana ajoimme Granadan-mutkan jälkeen Almerian rannikkoa pitkin lukemattomien, hyvin rumien muovilla katettujen tomaattiplantaasien reunustamaa tietä Costa Blancalle, mutta sääennuste ajoi meidät lopulta Tarragonan alueelle.

Legendaarinen Siurana

Siuranan kylä sijaitsee monta sataa metriä pitkän kallionharjanteen päällä. Parikymmenmetrisen harjanteen kalliot peittyivät siunattua varjoa tarjoavien mäntyjen alle ja kalliot tarjosivat sormekasta laatukiipeilyä. Loppureissun ajan kutsuimmekin kyseistä kivityyppiä Siurana-röpöksi!

Hienojen reittien sekä nahoille kohtalokkaan Siurana-röpön lisäksi kalliot tarjosivat kaikenlaista kommellusta. Mari esimerkiksi onnistui vetämään köyden alas kalliolta suoraan seudun ainoaan 10-metriseen puuhun ja pääsi sen jälkeen harrastamaan myös apinakiipeilyä – onneksi täysin tyylipistein ja ehjänä.

Jaakko nautti aurin-
gonpaisteesta varmistaessaan Verdonin
multi-pitchillä *Arête du Belvédère* (6a) Etelä-Ranskassa. Aurinkoinen ständi oli tervetullut yllätys kanjonin viiman ja varjoisan pitchin jälkeen.

Jaakko taas ihmetteli erään 6c-reitin kolmannella pulttivälillä vastaan tullutta supervaikeaa kruxia, josta ei päässyt ohi niin millään. No, puolen tunnin rimpuilun jälkeen erään kansakiipeilijän kommentointi ”7c”-reitistä, jota kiipesimme, selittikin haasteellisuuden. Ei muuta kun pakitus alas. Eikä muuten jäänyt reissun ainoaksi kerraksi, kun toponlukutaitomme todettiin korkeintaan kohdalliseksi.

Kylmää kyytiä Arbolissa ja eksymisiä Montsantin poluilla

Kahden varsinaisessa Siuranassa vietetyn kii-

peilypäivän jälkeen siirryimme majoituspaikamme nimikkokalliolle eli Arboliin.

Siuranaa vähemmän tunnettu Arbolin kallio ansaitsee suosituksen, sillä siltä löytyy pitkiä, laadukkaita Siurana-röpö-reittejä monen tasoille kiipeilijöille. Kannattaa tosin välttää valitsemasta aamun ensimmäiseksi ”lämmittelyreitiksi” heti lähestymispolun vieressä olevaa 6b:tä. Tai ainakin me totesimme näin, kun Jaakko päätyi kiipeämään sen kruksia ainakin tunnin verran, ja Mari joutui varmistamaan tämän koko ajan varjoisessa paikassa, nollan tienoilla olevassa kirpakassa säässä, pelkän ohuen kuoritakin kanssa. Tästä eteen-

päin untuvatakki taisikin tulla pakattua refleksinomaisesti kalliolle mukaan.

Hienoin Siuranan alueella kiipeämämme kallio oli kuitenkin ehdottomasti Montsantin vuoren sektori Cingles de Sant Joan. Huikaiden maisemien ja tunnelman lisäksi Montsant tarjosi erittäin tasalaatuista, teknistä ja miellyttävää pokettikiipeilyä konglomeraattiseinällä.

Totesimme kuitenkin, että jatkossa lähestymispolun etsimiseen on syytä panostaa vähän enemmän: ”*ehkä se polku menee tästä*”-suhtautuminen johti lähes kahden tun-

nin ylämäkirämpimiseen, totta kai piikki-
kien lävitse. Tähän verrattuna monen kiroama
Ceüsen lähestyminen tuntui myöhemmin
loppureissusta lasten leikiltä. Näköala alas
laaksoon sekä kiipeilyreittien pituus ja laatu
korvasivat kuitenkin vaivan moninkertaisesti!

Topo-ongelmia Lleidassa

Oli aika jatkaa matkaa luoteeseen. Lleidan alu-
eella valitsimme tukikohdaksemme Sant Llo-
renç de Montgain. Maaliskuun puolivälis-
sä leirintäalueet olivat varsin tyhjiä ja monet

SAMASTA KALLIOSTA LÖYTYI USEAA ERITYYPPISTÄ KIVEÄ SORMEIKKAASTA, RIKKINÄIS- TÄ KANANMUNANKUORTA MUISTUTTANEESTA RÖPÖSTÄ AINA LISTOIHIIN JA POKETTEIHIN.

niistä jopa kiinni – riittipähän ainakin omaa
rauhaa tai jopa oma leirintäalue. Hassuja kii-
peilysattumuksia osui kohdalle myös Lleidan
alueella – loppureissusta niitä tapahtui vä-
hemmän, joten kaipa voi lohdullisesti sanoa,
että myös opimme jotain matkan varrella.

Yksi tällainen tapahtui kiivetessämme Pan-
ta de Sant Llorenç de Montgai -järven rannal-
la olevalla kalliolla kaksi multipitchiä, joista
ensimmäinen oli 6a (4 pitchiä) niin kuin pi-
tikin, mitä nyt Jaakko kesken reitin liidates-
saan vaihtoi oman reitin kanssa risteävälle,
tiukasti greidatulle 6b:n reitille. Toisen piti ol-
la viisi pitchiä pitkä 6b+. Ensimmäinen köy-
denmitta tuntui kakkosenakin vähän tiukalta,
mutta siitä huolimatta Mari lähti toiveikkaa-
na liidaamaan toista, vitoseksi merkittyä pi-
tchiä – tai oikeastaan kolmatta, sillä tässä
vaiheessa luulimme vielä vain missanneem-
me yhden ständin. Vaan ei se mennyt kovasta
yrittämisestä huolimatta, eikä mennyt ykkö-
sellä Jaakoltakaan.

Kolmospitchistä eteenpäin kiipeäminen ke-
veni, mutta yllätys oli suuri, kun toppi tuli
vastaan jo neljännellä pitchillä. Tutkailimme
jälkeenpäin topoa antaumuksella miettien,
mitähän sitä lopulta tuli kiivettyä. Myöhem-
min selvisi, että kiipeämämme reitti oli piir-
retty topoon täysin pieleen sekä greidien että
ständien lukumäärän suhteen: topoon kirjat-
tu *Eclipse* (6b+, IV, V, V+, IV) olikin itseasiassa
Variant Boira (6c, 7a, 6b, IV+), joka myöhem-
min pyynnöstämme päivitettiin myös topon
nettisivuille.

Multipitch-harjoitusten jälkeen kolmantena
päivänä tyydyimme sinkkuiluun Camarasas-
sa – hieno ja ehdottomasti suosittelamisen
arvoinen kallio, jossa samasta kalliosta löy-
tyi useaa erityyppistä kiveä sormeikkaasta,
rikinäistä kananmunankuorta muistutta-
neesta röpöstä aina listoihin ja poketteihin.
Camarasa on hyvä esimerkki kalliosta, joka
topon tiedon valossa vaikuttaa keskinkertai-
selta, mutta osoittautuikin superhienoksi ja
monipuoliseksi. Kannattaa ottaa siis ennak-
koluuloton asenne ja valita välillä myös joke-
rikortti.

Kun nousut muuttuvat laskuiksi

Lepopäivien jälkeen tarkoituksemme oli kii-
vetä seuraavaksi multipitchiä Terradetsissa,
Pyreneillä. Viileän sääennusteen innoittama-
na olimme varanneet seuraavan majapaikan
Tremplin kaupungista, noin 500 metrin kor-
keudesta vuorilta. Matkalla pohjoiseen maise-
mat muuttuivat komeammiksi ja komeammiksi,
mutta myös jotain muuta, odottamatonta
ilmaantui näkökenttäämme: tien poskessa
näkyi lunta. Ensin vähän, sitten vähän enem-
män, ja kun saavuimme Trempiin, lunta oli-
kin jo säären puoliväliin saakka.

Ei tarvinnut Einsteinia päättellemään, että al-
haalla Lleidassa satanut vesi olikin tullut vuo-
rilla alas lumena. Aamulla herätessämme
hieroimme edelleen silmiämme katsoes-
samme ulos ikkunasta, josta näkyi harmaa
taivas ja paksussa lumivaipassa uinuva Trem-
pin kylä. Emme kyllä aivan tätä suunnitel-
leet, kun muutama viikko sitten lähdimme
Helsingistä Espanjan aurinkoon kiipeämään.
Päädyimme surkuttelemaan tilannettamme
viitiseitoista minuuttia, minkä jälkeen puim-
me päällemme kaikki mukaan pakkaamam-
me vähänkin lämpimät vaatteet ja ajoimme
suorinta tietä lähimpään hiihtokeskukseen
nimeltä Port Ainé.

Siellä, reilun 2000 metrin korkeudessa, edel-
lisen päivän lumisade tarkoitti puolen metrin
puuteridumppia. Aurinko myös sopivasti kar-
kotti pilvet pois taivaalta Port Ainéen saapu-
essamme, joten loppupäivän teemana olivat
puuterilaskut Pyreneiden vuoristossa. Mah-
tava vuoriaktiiviteetti tämäkin! Skin ja after-
skin jälkeen totesimme, että sää ei tulisi
osoittamaan lämpenemisen merkkejä seu-
raavan viikon aikana. Koska matkamme tee-
ma oli kiipeily eikä laskeminen, päätimme
jättää Espanjan taaksemme ja suunnata koh-
ti Ranskaa.

Ranska 27.3.–10.4.

Huimaavia kallioita ja maisemia Calanques'ta Verdoniin

Ensimmäisenä tiedossa oli kiipeilyä komeis-
sa maisemissa Les Calanques'n vaaleanhar-

maalla kalkkikivellä.

Les Calanques on Marseillen vieressä oleva
luonnonpuisto, joka tarjoaa kilometreittäin
pääosin valkoista kalkkiviseinämää postikort-
timaisen komeissa merimaisemissa. Reittejä
löytyy satoja noin kahdeksalla eri alueella,
joista suurimmasta osasta aukeaa näköala
paratiisinomaisiin merenlahtiin. Lähestymiset
ovat keskipitkiä (tunnin molemmin puolin),
mutta erittäin mukavia komeissa maisemissa
ja hyvillä poluilla. Kiipeily on hyvin monipuol-
lista, välillä hienoa röpöelmäistä krimppeä ja
välillä atleettista voimakipeilyä. Autovarkais-
ta varoitetaan joka paikassa, mutta meidän
vuokra-automme selviytyi kunnossa yleisillä
parkkipaikoilla muiden autojen joukossa. Ta-
kapenkillä olleet tavarat sentään sulloimme
aina säntillisesti takaluukkuun.

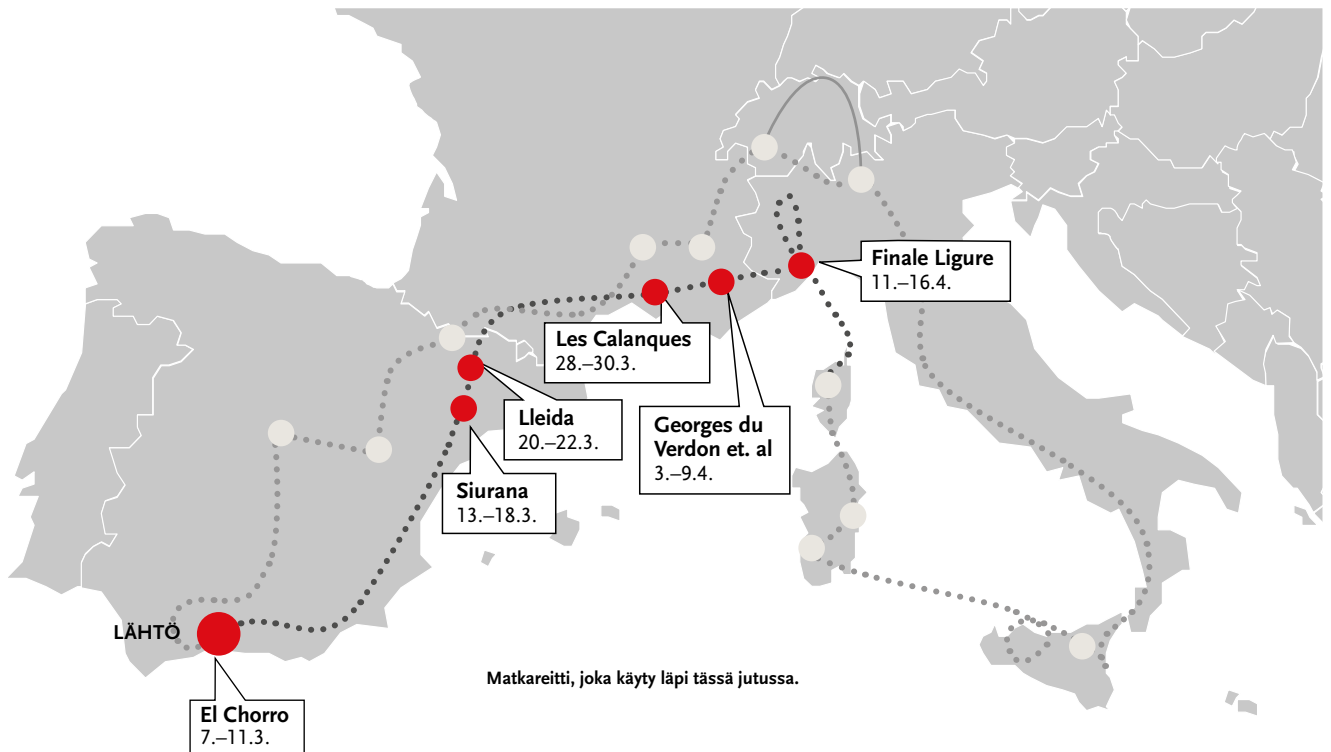
Calanques'n paras tarjonta on vaihteleva kii-
peily, pitkät reitit, auringonpaiste ja älyttö-
män komeat merimaisemat. Päädyimme kii-
peämään neljässä lahdenpohjukassa: *Les
Goudes*, *Morgiou*, *Sougiton* ja *En Vau*. Hie-
noimpana reittinä jäi mieleen En Vaun La
Siréne -pilarin 4-pitchinen *Super Sirene* (6a+,
6a+, 5a, 4b), jota topo hehkutti yhdeksi alu-
een klassikoista. Nautimme suuresti sen kii-
peämisestä ja toppaamisesta pilaritötterön

LASKEUTUMINEN TAKAISIN ROTKON POHJALLE, NOIN 10 KILOMETRIN KÄVELY SITÄ PIT- KIN, SCRÄMBLE YLÖS YHTÄ HARVOISTA KIIPEÄMISTÄ VAA- TIMATTOMISTA POLUISTA, JA NOIN 10 KILOMETRIN KÄVELY TAKAISIN AUTOLLE.

päälle, vaikka reitti kulkikin toisella pitchillä
kätevästi ampiaspesän läpi – onneksi vain
kakkosella oli ampiaskammo.

Haastava St. Victoire ja vehreä Châteauvert

Matkalla Châteauvertiin, seuraavaan kohtee-
seemme, teimme yhden päivän pysähdyk-
sen Sainte Victoiren kalkkikivivuorella. Tämä
suhteellisen tasaisella alueella vaatimatto-
masti kilometrin korkeuteen kohoava nyp-
pylä osoittautui haastavaksi kiivettäväksi muun
muassa siksi, että tyypillisesti ensimmäi-
set pultit olivat neljän metrin korkeudessa,
ja nämä ensimmäiset neljä metriä sisälsivät
pientä krimppeä, tiukan ranskalaisittain grei-
datusti 6c:stä ylöspäin.

Matkareitti, joka käyty läpi tässä jutussa.

Päädymme siis kiipeämään pääseinistä sivussa olevalla sektorilla muutaman helpomman reitin. Jälkeenpäin tajusimme, että ehkäpä Rockfaxin esittelemät noin 50 reittiä eivät antaneet koko kuvaa St. Victoiresta, joka kokonaisuudessaan olisi sisältänyt reilut tuhat reittiä noin 30 sektorilla.

Seuraavana päivänä pääsimme kiipeämään houkuttelevampaan kohteeseen, Châteauevertiin. Tämä vehreässä laaksossa sijaitseva, pari-kolmesataa reittiä sisältävä, kohtuullisen vähän aikaa sitten avattu alue tarjosi peruslaadukasta ja mukavaa – hieman atleetistakin – kiipeämistä vaalealla, harmaalla ja punaisella kalkkikivellä. Kaksi päivää kuului hetkessä sektoreilla Le Muret ja Roadside buttress, joista löytyi sekä hienoja tufalinjoja, että pitkiä traversoivia släbilinjoja.

Kiivettävää löytyi hyvin paljon varsinkin meidän kaltaisillemme, pitkiä reittejä arvostaville yläkutosen–alaseiskan perussporttaajille. Käymisen arvoinen paikka, jos näille tienoille sattuu. Koska kahden päivän kiipeämisen jälkeen kaipasimme kuitenkin maisemanvaihdosta, otimme suunnaksi Verdonin, yhden Ranskan legendaarisimmista multipitchalueista.

Klassikkokohde Verdon

Verdonissa pääsimme itse asiaan eli multipitchien kiipeämiseen. Lähes kaikki Verdonin reitit ovat jopa 400 metriä pitkiä multipitchejä. Lisäksi ne vaativat laskeutumisen tai erittäin jyrkän scrämblyksen laakson pohjalle. Ylös on sitten vain yksi mahdollinen reitti: kallio-

KOLMEN KIIPEILYPÄIVÄN JÄLKEEN SORMET HUUSIVAT JÄLLEEN HOOSIANNAA, JA HIEENOJA VERDONIN MULTIPITCHEJÄ OLI TÄSSÄ VAIHEESSA KIIVETTY TARPEEKSI.

seinää pitkin.

Teknisesti ottaen osalta reiteistä olisi toki ollut pelastautumismahdollisuutena laskeutuminen takaisin rotkon pohjalle, noin kymmenen kilometrin kävely sitä pitkin, scrämbly ylös yhtä harvoista kiipeämistä vaatimattomista poluista, ja noin kymmenen kilometrin kävely takaisin autolle. Jokainen kiipeilykursio on Verdonissa siis syytä suunnitella erittäin hyvin ottaen huomioon omat kiipeilytaidot, sään ja käytettävissä olevan ajan.

Kiipesimme jälleen kolme päivää putkeen. Ensimmäisen päivän reitti, *Arête du Belvédère* (6a) Les Malines -sektorilla, oli hyvä totuttele Verdonin komeisiin kanjonimaisemiin sekä myös vaativiin lähestymisiin. Autolla pääsi heti reitin yläpuolelle, mutta alas laakson pohjalle, reitin lähtöpaikalle, scrämblyttiin lähes pystysuoraan pitkin pientä kivistä polkua, joka paikoin poukkoili epäselvästi ryteikössä.

Onneksi eksyimme vain kerran, mutta takaisin pääpolulle pääsimme juuri ja juuri ylöspäin scrämblyämällä. Itse reitin kiipeäminen

meni sutjakkaasti ja toppasimme parin tunnin jälkeen lämpimään auringonpaisteeseen, missä oli huomattava ero aamuisen lähestymisen aikaiseen, lähes nollassa olleeseen säähän.

Toisena kiipeilypäivänä päätimme kokeilla hieman uudemman sektorin, Col de L'Anen, vuonna 2010 pultattua neljän köydenmitan reittiä *Le Don de l'Aigle* (6a). Tämä reitti poikkesi tyypillisestä Verdon-reitistä, sillä se ei vaatinut laskeutumista solaan, vaan sijaitsi solan suulla ja sisälsi mukavan tunnin haikin selkeää polkua pitkin ylös lähtöpaikalle. Reitti osoittautui superhienoksi ote- ja släbikiipeämiseksi harmaalla, lähes koskemattomalla, superkitkaisella kalkkikivellä, josta avautuivat upea maisemat viereiselle järvelle.

Kolmantena ja viimeisenä Verdonin kiipeilypäivänä vedimme pisteenä iin päälle kaksi multipitcheä: *Laispité* (6a) Mayreste inférieur -sektorilla ja *Galetas* (6a) Zidane-sektorilla. Jälleen kerran reitit tarjoilivat huikeita kokemuksia, mukaan lukien 50 metrin kanjonilaskeutumisen lipan päältä. Suosittelemme kuitenkin lämpimästi kertaamaan etukäteen mitä tehdä, jos prusik jumittuu kesken laskeutumisen.

Maisemat, joita katsella ratkaisua miettiessä olivat tosin upeat, samoin kuin tyhjyyden jalkojen alla, joten itse asiassa Mari nautti täysin rinnoin tilanteesta.

Reittien kiipeily tarjosi lopulta ilmeisiä maihemia ja hieman jännitystäkin olemattomien ankkurien takia (onneksi pelastuksena löytyi

laho puu). Kolmen kiipeilypäivän jälkeen sormet huusivat jälleen hoosiannaa, ja hienoja Verdonin multipitchejä oli tässä vaiheessa kii- vetty tarpeeksi. Viidentoista Ranska-päivän jälkeen oli aika vaihtaa maata ja maisemaa, joten suuntasimme Italian lämpöön, sekasor- toon ja tunteen paloa sisältävään elämänta- paan.

KOMBINAATIO TEKNISISTÄ POKETTILINJOISTA, PUHTAAN VALKOISESTA KALKKIKIVESTÄ JA SOPIVAN HAASTEELLISISTA REITEISTÄ LISÄSI INSPIRAA- TIOTASOA PERUS-SINGLE- PITCHEILYYN.

Italia 11.–19.4.

Finale Ligure ja dolce vitaa totutteleminen

Ensimmäinen kohteemme Italiassa oli Fina- le Ligure Savonan lähistöllä. Alueen kiipeily- kalliot jakaantuvat kahteen ryhmään: vihreäs- sä kallioiden pilkuttamassa laaksossa oleviin, 80-luvulla edellistä kulta-aikaansa eläneisiin Finale Liguren kallioihin, sekä kylästä hiukan kauempana oleviin Oltre Finaleen lukeutuviin kallioihin.

Alueen keskus, Finale Liguren kaupunki, ja- kaantuu itse asiassa kolmeen keskukseseen: meren lähellä olevaan Finalmarinaan, keski- aikaiseen muurien ympäröimään Finalbor- goon ja Finalpiaan, joka ilmeisesti olisi ollut kylän varsinainen keskusta – jälkimmäises- sä emme nimittäin juurikaan viettäneet aikaa.

AirBnB-vaihtoehtojakin olisi varmasti ollut tarjolla, mutta säiden jälleen salliessa yö- vyimme todella sympaattisessa Camping Mulinossa Finalmarinan reunamilla. Leirintä- alueiden suhteen Italia oli todella tervetullut byrokraattisen ja leirintäalueiden aukiolo-ai- kojen suhteen rajoittuneen Ranskan jälkeen – täällä saapuminen illalla seitsemän tai kah- deksan jälkeen ei ollut ongelma, toisin kuin naapurivaltiossa.

Valkoista kiveä ja uusia otteita

Ensimmäisenä kiipeilypäivänä suuntasimme Bastignata di Boragnin Settore Sinistrolle, jo- ka tarjosi hienoa pokettikiipeilyä valkoisella kalkkikivellä. Pokettien lisäksi löytyi pockmar- keja. Tämä meillekin aluksi uusi termi tar- koittaa tippuvan veden kovertamia, kallion kulmasta riippuen sylinterin tai v:n muotoisia

kuvioita teräväreunaisia kuvioita.

Tämä ilmeisen vähälle suosiolle jäänyt kal- lio nosti kiipeilyinnon taas uudelle tasolle, sillä kombinaatio teknisistä pokettilinjoista, puhtaan valkoisesta kalkkikivestä ja sopivan haasteellisista reiteistä lisäsi inspiraatiotasoa perus-singlepitcheilyyn.

Toisen päivän kohteemme, Monte Cucco -kal- lio, kohosi ylväänä laakson sisäänajotien ylle. Visuaalisesti upea kallio tarjosi lähinnä yksit- täisiä hienoja reittejä. Monien sektoreiden liukkaus sekä myös väkimäärä kallion juurella rajoittivat vähän kiipeilyfiilistä. Sektorit Setto- re Centrale ja della Torre tarjosivat kuitenkin laadukasta kiipeilyä, mutta myös reilusti eri- toten saksalaista kiipeilyseuraa.

Eryitysmaininnan ansaitsevat seinämän kes- kiosan pitkän reitit, jotka parhaimmillaan si- sälsivät jopa viittä erilaista kivityyppiä reitin varrella, sekä komea laybackkayksellä alkava, pieniotteiseen pystyseinään päättyvä *Adele* (7a). Vaikka useimmat Marin kiipeämät hel- pommat reitit olivat paikoittain jopa epämiel- lyttävään käytettyjä, siitä huolimatta positiivi- sesti mieleen jäi *Mimi' e Coco'* (6a).

Kolmantena kiipeilypäivänä matkalla Bric Sci- marcon Settore Principalelle ohitimme *Tre Fratin*: kolme 15–20-metristä kivipaasia, jo- ka nousivat puiden yläpuolelle keskellä veh- reää, viidakkomaista metsää. *Tre Frati* on yksi Finalen kuvatuimmista kallioista Grotta dell'Ederan lisäksi, joten pakkohan meidän oli kiivetä yhden paasin päälle!

Pulttaus paikoittain tuntui tehdyn lähinnä hermoja rauhoittamaan eikä niinkään turval- lista tippumista varmistamaan, mutta Ma- rin onneksi Jaakko otti liidäusvastaan. Tässä vaiheessa reissua liidi- tai oikeastaan tippu- miskammo ei nimittäin ollut vielä läheskään hälvennyt.

Maastopyöräillen lepoa sormille

Ansaittuna välipäivänä, ”lepopäivänä”, pää- timme kokeilla laakson toista valta-aktiviteet- tia, maastopyöräilyä. Olimme pyörien vuok- rauksen suhteen vähän myöhässä ja valitet- tavasti ainoat jäljellä olevat pyörät olivat tu- literiä hiilikuitumankelaita. Laaksosta löytyi kymmeniä eritasoisia reittejä crosscountrys- ta enduroon. Itse kävimme polkemassa ”24h *Finale Ligure*” -reitit, sekä palasimme kylään *Anello dei Ponti Romani* -reittiä pitkin. Molto bene!

Viimeisenä kiipeilypäivänä kävimme vielä Rocca di Cornon Est- ja Sud-sektoreilla, joista mieleen jäivät ensisijaisesti hienot maisemat, ei niinkään kiipeily. Huonoa kiipeilyä ei kuiten- kaan ollut – se ei vain ollut mitenkään erityi- sen sykähdyttävää.

Jaakko: 6c-7a:n peruskiipeilijä, joka tykkää boulderista, multi-pit- cheistä ja hienoja elämyksiä tar- joavista crageista. Inspiroivat, pitkät single-pitchitkin ovat kivoja.

Mari: 6a-6b:n sporttikiipeilijä, jo- ka reissun aikana rohkaistui ko- keilemaan 6c:täkin ja oppi myös arvostamaan ulkoboulderia. Pitää sormeikkaista reiteistä, suorasta seinästä enemmän kuin hankista, ja ennen reissua pelkäsi vähän tur- han paljon putoamista niin köy- teen kuin boulderin topistakin.

Kiivettävää Finalessa olisi kevyesti riittänyt vielä toinen mokoma ja varmasti hienoa sel- laista. Emme edes ehtineet käydä yhdellä- kään Oltre Finalen kalliolla, jotka kuuleman mukaan olisivat olleet myös huomattavasti vähemmän käytettyjä. Jaakkoa paikoittainen kiilto ei tosin pahemmin haitannut, Mari stres- sasi asiasta enemmän – tai sitten helpommat reitit olivat kuten yleensä myös kertaluokkaa kuluneempia.

Kokonaisuudessaan Finale tarjosi sekä laatua että määrää, mutta seuraavalla kerralla tie- dämme suunnata vähemmän tunnetuille kal- lioille kiillon ja väenpaljouden välttämiseksi.

Italialaisten tuttavien luona viestetyt yltä- kylläisen pääsiäisen jälkeen palasimme Väli- meren rannikolle Genovaan, jossa pau-hasi siihenastisen reissun pahin myrsky eli Vä- limeren kuuluisa mistraali. Heiluvassa tel- tassa nukutun yön jälkeen päivä valkeni kui- tenkin kauniina ja seesteisenä.

Genovassa vietetyn kultturellin päivän jälkeen Moby Linen lautta jätti Italian taaksemme, kuljettaen meidät yön yli Korsikalle. Paatti oli selvästikin johonkin maailman aikaan liiken- nöinyt Suomen vesillä, sillä edelleen näkyvil- lä oli ohjekylttejä suomeksi. Tästä huolimatta koti-ikävä ei iskenyt vaan mielisämme kiilui- vat Välimeren saarien eksoottiset kalliot.

Tarina jatkuu seuraavassa lehdessä 2/2018 Välimeren saaria kiertäen, sekä Keski- ja Etelä-Euroopan kohteisiin lisää tutustuen.

TOP 5 TIIVISTELMÄ KIIPEILYALUEISTA JA TOPOISTA

Kiipeilyalue	Topo	Kuvaus
El Chorro, Andalusia, Espanja	Rockfax El Chorro & Escalada en Málaga I "el Chorro"	<ul style="list-style-type: none"> Peruslaadukasta kalkkikivi-kiipeilyä avaran, vehreän laakson aurinkoisilla seinämillä. Sektoreita yhteensä noin 20–30, reittejä tuhansia. Lähistöllä myös tusinan verran muita cragejä – osa myös varjossa. Sekä single- että multipitchiä nelosesta vaikeaan.
Siurana & Montsant, Katalonia, Espanja	Sierra de Prades – Siurana Climbing & Tarragona Climbs (Pete O'Donovan & Dani Andrada)	<ul style="list-style-type: none"> Satoja metrejä pitkä, Siuranan kylää ympäröivä sormeikasta kiipeilyä sisällään pitävä kalkkikiviyrkänne vehreän mäntymetsän keskellä, sekä läheisen Montsantin vuoren poketteja sekä kiviulokeita sisältävät konglomeraattiseinät täydentävät toisiaan Siuranassa >500 reittiä, Montsantilla ~400. Eniten valikoimaa kiipeilijälle kutosesta ylöspäin.
★ Lleida-Sant Llorenç de Montgai, Katalonia, Espanja	Lleida Climbs (Pete O'Donovan & Dani Andrada)	<ul style="list-style-type: none"> Joukko enemmän tai vähemmän hajallaan olevia single- ja multipitch-kallioita Lleidan kaupungin ja Pyreneiden välillä vehreässä mäntymetsäisessä Kataloniassa. Yksittäisenä craginä tähden arvoinen olisi Camarasa n. 40 km Lleidasta koilliseen (yht. ~400 reittiä). Topo kattaa ~2800 reittiä. Painopiste kutosissa ja seiskoissa, mutta kallioita löytyy kyllä kasin ja ysin kiipeilijöillekin.
★ Les Calanques (& Côte d'Azur), Bouches du Rhone, Ranska	Rockfax Côte d'Azur & Escalade Les Calanques	<ul style="list-style-type: none"> Hohtavan valkoisia kalkkikallioita merenpoukamissa (kalankeissa) Marseilles'n kupeessa – vierailun arvoinen vaikka jo pelkästään maisemien tähden. Chateaufort jäi mieleen mainitsemisen arvoisena muista Côte d'Azurin kallioista. Reittejä Calanquesilla yhteensä ~2000 ja vierailusta saanee enemmän irti jos mukana on solidi vähintään 6b/c liidaaja. Côte d'Azurin topo kattaa 30 kalliota ja noin 3000 reittiä tarjoten jotain kaikille kiipeilijöille.
★ Gorges du Verdon, Alpes-de-Haute-Provence, Ranska	Verdon 2015	<ul style="list-style-type: none"> Pari-kolmesataa metriä syvä, henkeäsalpaavan kaunis rotko, jonka reunoilla multipitchejä pääosin kutosesta ylöspäin, sekä rotkon yläreunassa sinkkua. "Committing place to climb", sillä single pitch ja monet multipitchitkin edellyttävät laskeutumisen. Toisinaan kiipeäminen on ainoa tie ylös, toisinaan pois pääsee tarvittaessa myös 10–20 kilometrin haikilla. Tuhansia reittejä pääosin kutosesta ylöspäin.
Finale Ligure, Liguria, Italia	Finale 8.0	<ul style="list-style-type: none"> Vihreä kallioiden pilkuttama laakso Välimeren rannalla, jossa sekä perinteisempi Finale Liguren (~3000 reittiä) että uudempi Oltre Finalen kiipeilyalue (toinen mokoma noin 100 kalliota). Hienoa kiivettävää släbistä hankkiin pääosin vaalean harmaalla kalkkikivellä löytyä ennen kaikkea kutosesta ylöspäin. Pääosin single pitch, mutta multipitchejäkin löytyy muutamalta kalliolta.

KÄYTÄNNÖN VINKKEJÄ PITKÄLLE KIIPEILYREISSULLE

AUTO: Oma auto olisi ollut halvin vaihtoehto – meillä sellaista ei ollut ennestään, eikä myöskään pitkä ajomatka Suomesta innostanut. Vuokraaminen oli kuitenkin yllättävän edullista – 4kk vuokra Espanjasta maksoi n. 2500 €. Vuokraamoiden kanssa sai kuitenkin olla tarkkana, jotta autolla saisi ajaa pois Pyreneiden niemimaalta, ja ettei autoa tarvitsisi käydä kuukauden välein vaihtamassa vuokraamolla. Rajoittamaton kilometrimäärä ja omaa ajotyylä (tai tavaramäärää) vastaavat ominaisuudet kannattaa myös varmistaa!

VAKUUTUS: Meillä oli tavallisen matkavakuutuksen lisäksi Itävallan alppikerhon (Alpenverein Österreich) jäsenvakuutus, jonka normaalia 8 viikon voimassaoloaika pidensimme kattamaan koko reissun. Teimme vertailun, että tämä oli SKIL:n vakuutusta kattavampi erityisesti pelastusten osalta.

MAJOITTUMINEN: Sekä henkilökohtaisista preferensseistä että kustannusten hallitsemiseksi majoituimme pääosin leirintäalueilla, mutta huonon sään sattuessa käytimme AirBnB:tä. Maalis-huhtikuussa Espanjassa monet leirintäalueet olivat edelleen kiinni talven jäljiltä ja Italiassa jotkin vielä toukokuus-sakin, joten erityisesti autiomilla alueilla majapaikan löytäminen saattoi vaatia useamman yrityksen. Ranskassa kannattaa muistaa, että leirintäalueiden vastaanotto menee aikaisin kiinni, jopa kello 18 tai 19 Italiassa ja

Espanjassa palvelu pelaa myöhempään.

BUDJETTI: Rahaa kului matkaan n. 8 000 € per henkilö

KALLIOIDEN VALINTA: Pitkällä reissulla on aikaa – kannattaa ennakkoluulottomasti kokeilla myös pienempiä / kauempia / huonommin tunnettuja cragejä. Esimerkiksi Combe Obscura Haute Provençassa, Le Moulin Sionin laaksossa ja Campelli Comolla yllättivät iloisesti. Toisaalta kannattaa varautua siihen, että aina ei käy flaksi ja puskassa rämpiminen palkitaan melkein umpeen kasvaneella kalliolta (Gazzara Sisiliassa) – mutta jollet veikkaa, et voi voittaa!

LÄHESTYMISET: Joskus onnistuu, joskus ei – jos reitti on oikeasti haastava löytää, kivikasojen kokoaminen paluumatkalla reitin varteen on kivasti tehty seuraavien ei-paikallisten kiipeilijöiden kannalta. Muutenkin kannattaa tiedostaa, että topojen lähestymisohjeet (ja lähestymisajat) tuntuvat välillä kirjoitetun paikalliselle, joka tuntee reitin joka tapauksessa.

KIIPEILYKAUPAT & TOPOJEN OSTO: Reissun ehdoton onnistumisen edellytys topojen, kiipeilykenkien ja kalliolta väistämättä toisinaan alas tippuvan metallin vuoksi. Topoja kannattaa selailta tulevaisuutta ajatellen – ja ostaa jo etukäteen todella mielenkiintoisen alueen

sattuessa kohdalle. Barrabes (Barcelona) ja Au Vieux Campeur (useita kauppia Ranskassa) ovat ehdottomasti suosittelumisen arvoisia. Kiipeilykauppojen puuttuessa tavalliset kirjakaupat saattavat yllättää – näin oli Korsikalla ja Sardiassa. Perussanaston osaaminen paikallisella kielellä auttaa, sekä googlaamisessa että paikallisilta aiheesta kysellessä. Kannattaa muuten huomata, että Italiassa monet topot on jaettu kahtia: single- ja multipitch-reiteille on omat kirjansa.

RUOKAKAUPAT: Suomalaisen kannattaa muistaa, että Etelä-Euroopassa kauppojen aukioloajat ovat huomattavasti Suomea rajoituneemmat (maaseudulla kello 19 tai 20 kiinni menevä kauppa ei ole poikkeus). Kuhunkin maahan saapuessa kannattaa tarkistaa ja painaa mieleen aukioloajat ja sunnuntaiaukiolon status. Kun hyppii usean maan välillä, tekee vahingossa helposti oletuksia väärän maan pohjalta.

AUTON PARKKEERAAMINEN JA TAVAROIDEN SÄILYTYS: Netin, topojen ja turistimateriaalin varoituksista huolimatta säilytimme kaikki tavaramme autossa lukuun ottamatta tapauksia, joissa majoituimme AirBnB:ssä. Maineeltaan pahimmilla alueilla tungimme tavarat kynnärpäätaktiikalla takakonttiin piiloon. Mitään ei reissun aikana varastettu autosta.

VALOKUVAKILPAILU

TULOKSET

Saimme kuvakilpailuun ilahduttavan monta kuvaa, kaikkiin noin 40. Kaikki kisan kuvat olivat hienoja, ja niistä moni erinomaisia. Raadilla oli kova työ valita paras kiipeilykuva ja teknisesti paras kuva -sarjoihin parhaat, ja moni hieno otos jäi palkitsematta. Päätimme siksi antaa molemmissa sarjoissa kahdelle kuvalle kunniaininnat, ja paras kiipeilykuva -sarjassa lisäksi yhden erityisaininnan.

Molempien sarjojen (paras kiipeilykuva ja teknisesti paras kuva) voittajat saavat 27Crags .premium-topon 12 kk lahjakortin.

VOITTOKUVIEN PERUSTELUT

Teknisesti paras kuva

Kategoriassa raati arvosteli kuvan teknistä toteutusta. Monista hyvistä kuvista raati valitsi yksimielisesti **Juho Sorvettulan** kuvan Anthony Gullstenista kiipeämässä Rocklandsissa *El Corazon* (8B) boulderia. Kuvassa on käytetty taidokkaasti ulkoista salamaa kiipeilijän pysäyttämiseen, kiipeilijän varjo, spottaaja etualalla ja jylhät maisemat taustalla luovat kuvaan erinomaista syvyyttä.

Kunniamaininnat

Tea Tanskasen kuvassa Jani Lehtolasta arvostimme teknistä osaamista syvyyden, valotuksen ja tilanteen osalta.

Seppo Iivosen Miikka Einsalosta ottaman kuvan asettelu, värit ja tunnelma vetosivat teknisesti parhaiden kategoriassa.

Erityisaininta

Päätimme nostaa vielä yhden kuvan esille kategorioiden ulkopuolelle. **Vili Lämsän** kuva sai raadin suupielet korviin ja kuvasta välittyi heti loistava tunnelma. Kotimaan arvaamaton keli yllättää paikka paikoin innokkaan kiipeilijän ja koemme tilanteen erittäin tutuksi. Tsemppi on kova ja kiipeilystä nautitaan vaikka väkisin. Pieni rae- tai lumisadehan ei ole mitään kun sormet syhyävät kiville monen kuukauden muovista kiskomisen jälkeen!

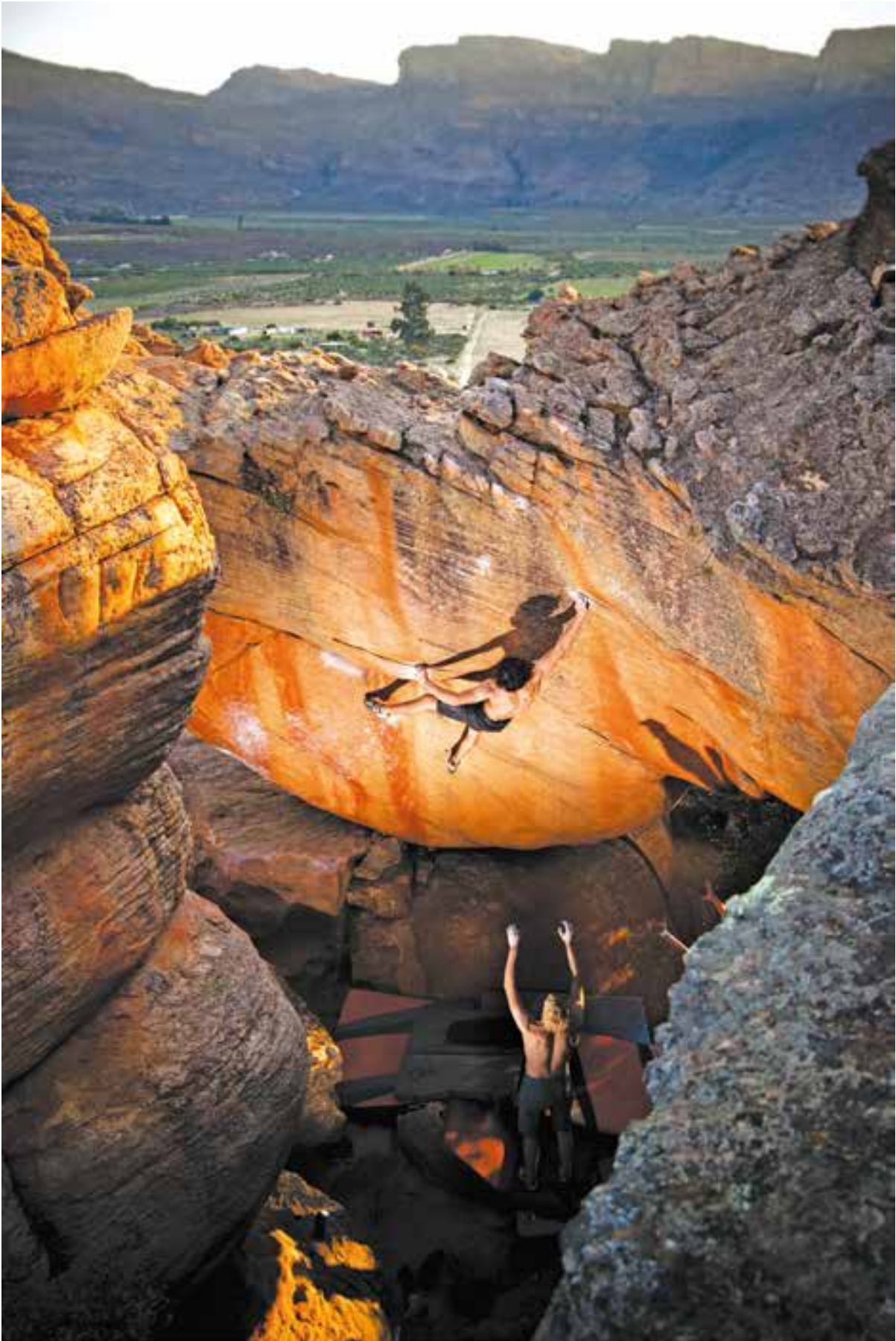
Paras kiipeilykuva

Tässä kategoriassa upeita kuvia oli paljon. **Henna Taavettulan** voittajakuvassa raati arvosti erityisesti tuttua, pohjoismaista maisemaa ja kuvan kaunista sommitte-
lua. Kuvaa kehystävä vehreys luo erittäin hyvin tunnelmaa ja ohjaa katsetta oikeaan paikkaan. Voittajakuva on kannessa.

Kunniamaininnat

Sami Kuosmasen kuva **Eetu Puurtisen** Intian Hampin kivillä on graafinen ja poikkeuksellinen – se herätti kiinnostusta asettelullaan.

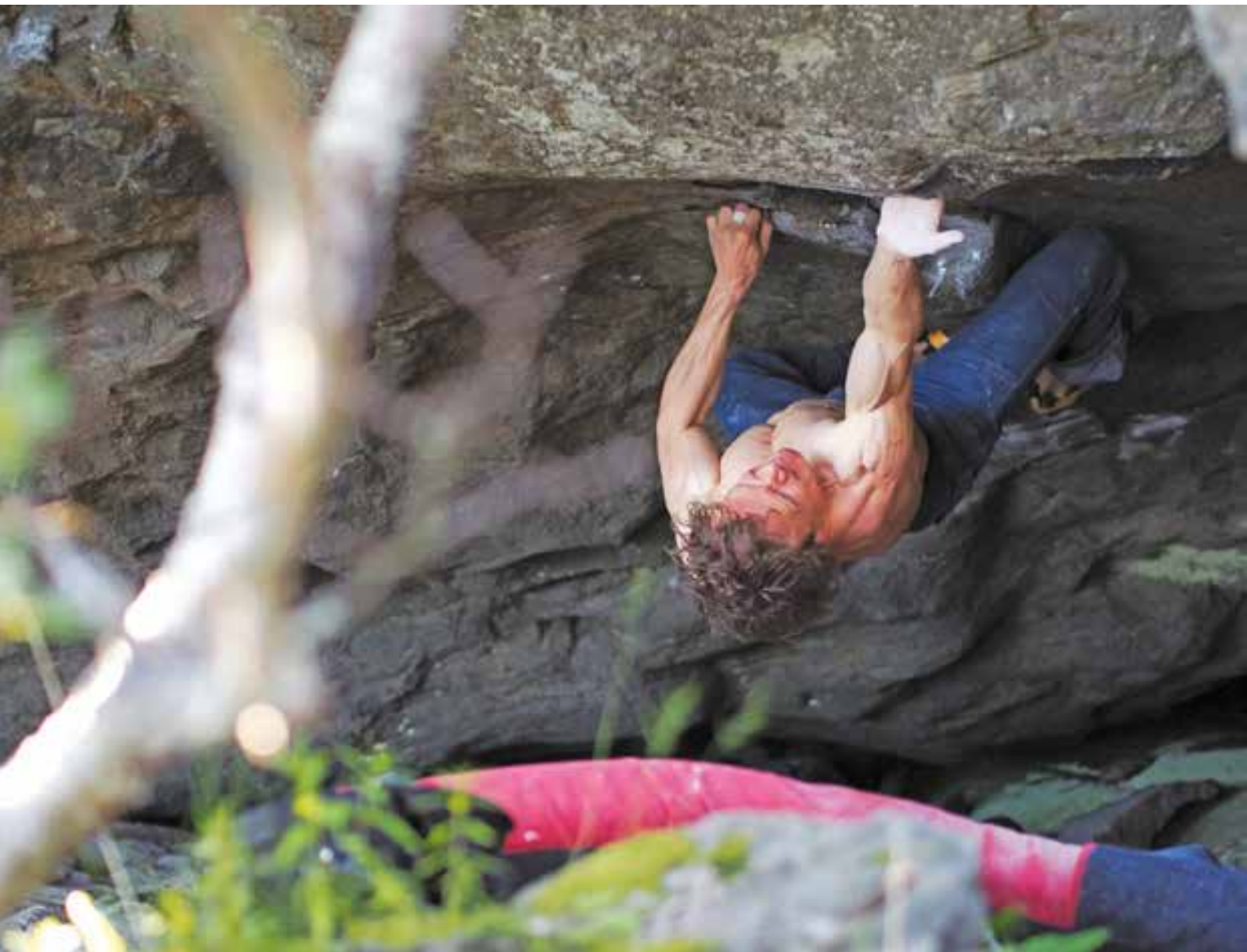
Kirsi Kaukon kuva **Marko Kaukosta** Bohuslänin boulderilla on vehreän kaunis ja kuvaa hienosti boulderoinnin fyysisyyttä ja liikettä.

TEKNISESTI PARAS KUVA

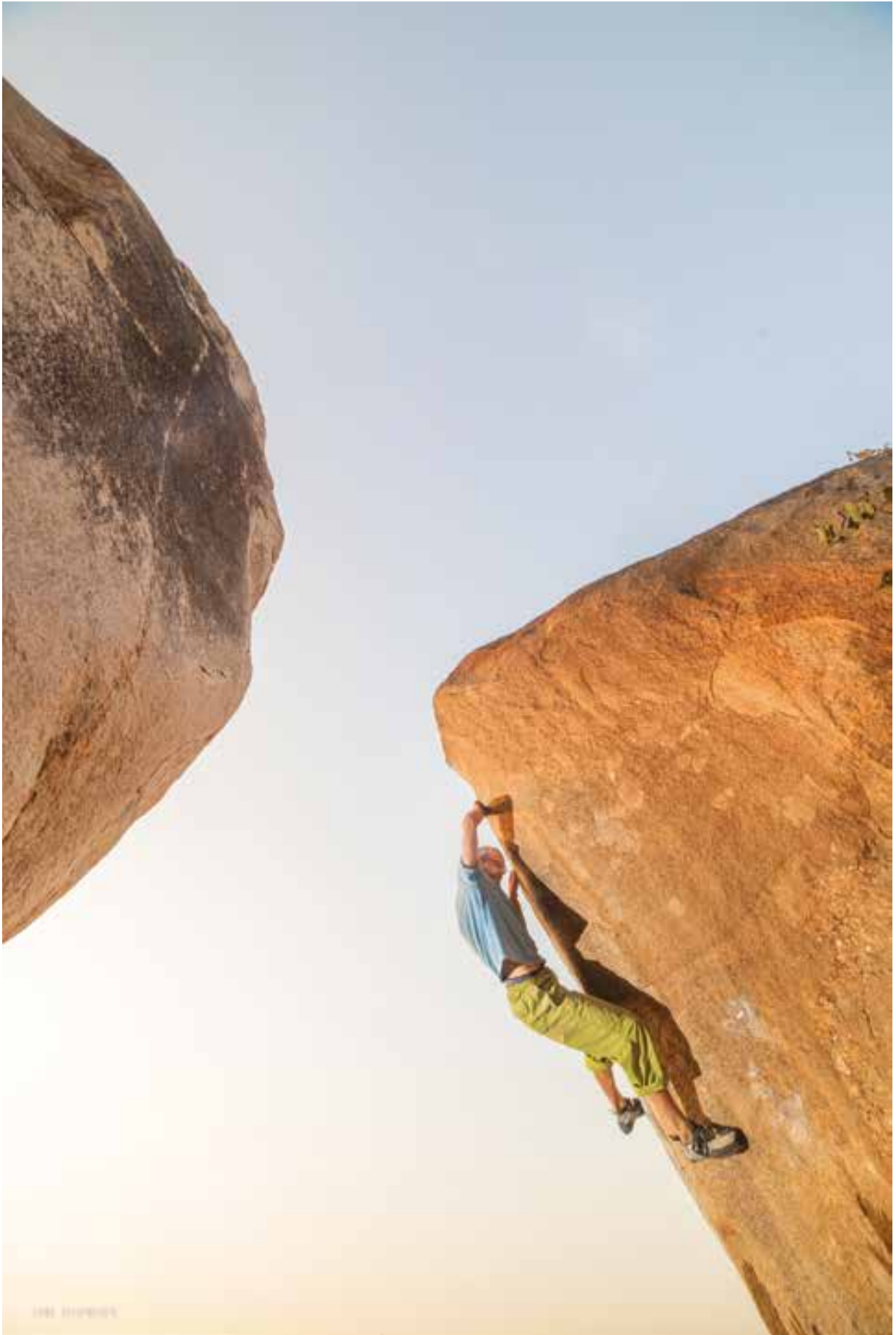
Juho Sorvettula

Anthony Gullsten kiipeämässä Rocklandsissa El Corazon (8B) boulderia.

TEKNISESTI PARAS KUVA Kunniainiinta
Tea Tanskanen
Kuvassa Jani Lehtola

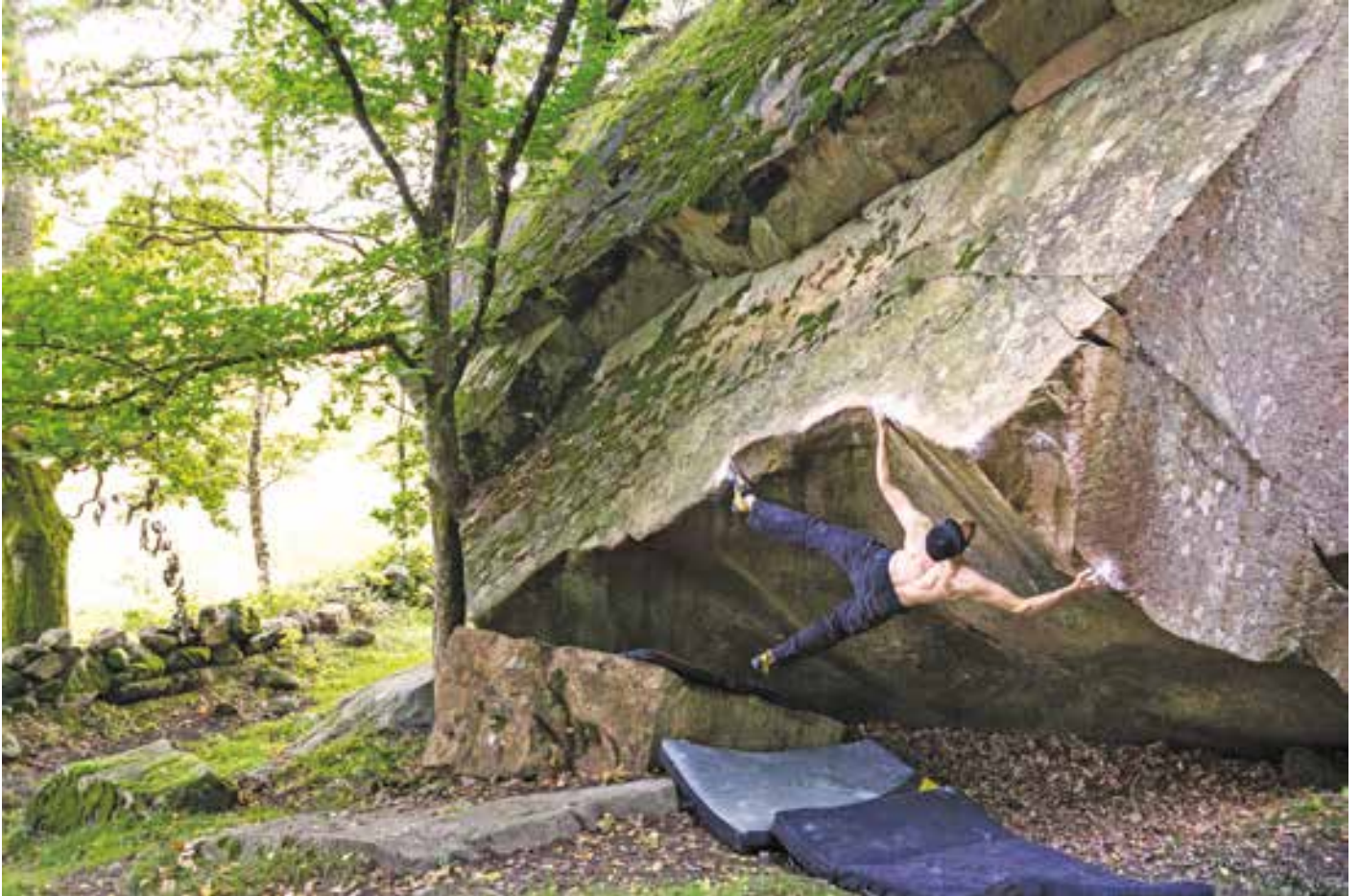

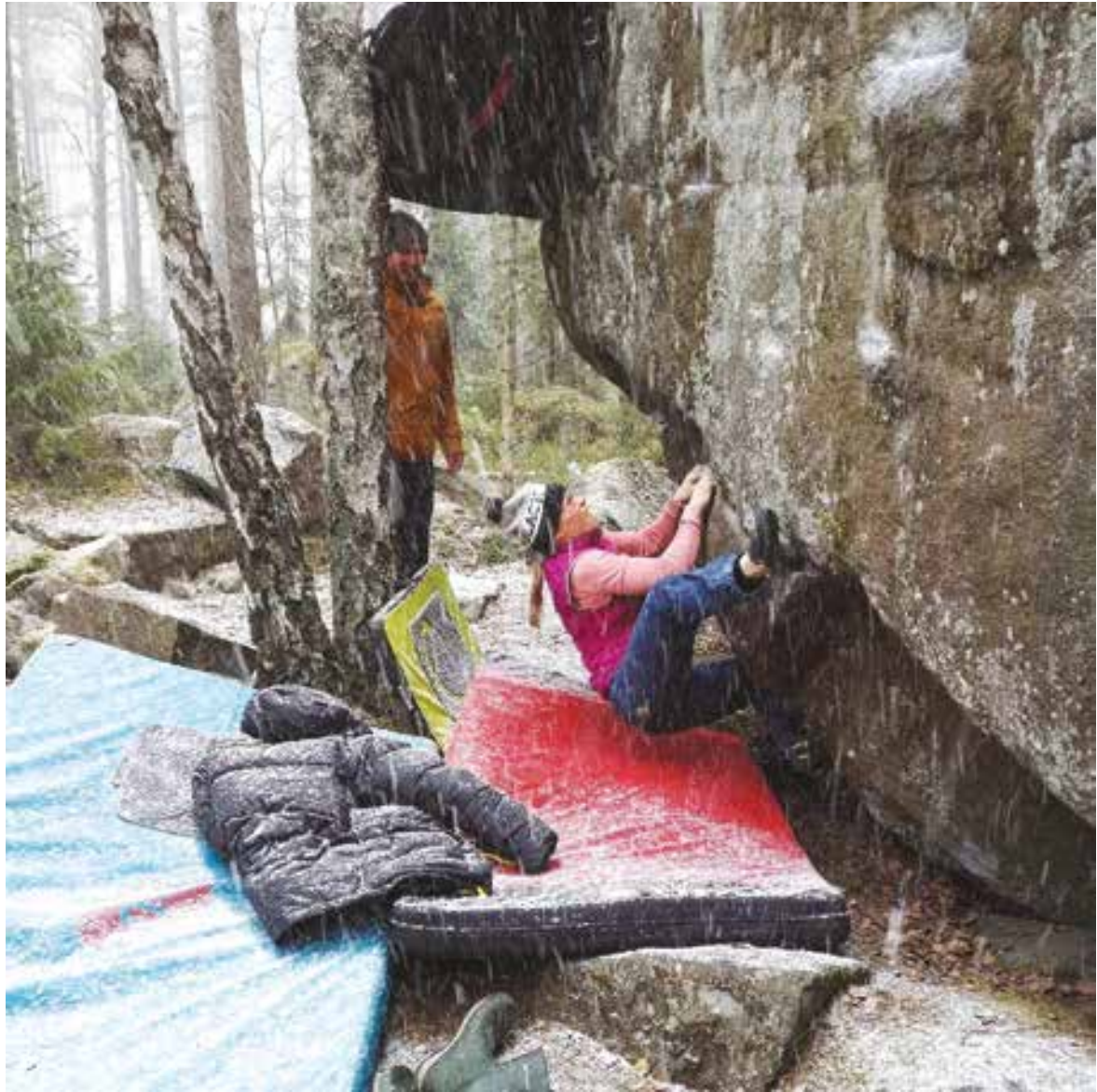
PARAS KIIPEILYKUVA Kunniaininta
Sami Kuosmanen
Eetu Puurtinen Intian Hampin kivillä.

TEKNISESTI PARAS KUVA Kunniaininta
Seppo Iivonen
Kuvassa Miikka Einsalo.

PARAS KIIPEILYKUVA Kunniaininta
Kirsi Kauko
Marko Kauko Bohuslänin boulderilla.

Erityisnäköinen Kuva: Vili Lämsä

27.-29.7.

CLIMBING DERBY

KOUVOLA
★ 2018

KOVEMPAA
KUIN BETONI

SARJAT 12h & 24h

MIELAKKA ★ LOUHOS
HARJU ★ REVENNE

TELTAMAJOITUS
RUOKAA ★ SAUNA

Hinta: 25€/hlö

LISÄTIEDOT:

 Climbing Derby Kouvola 2018

 climbingderby

KiipeilyAreena

SAUKKONEN

YMPÄRISTÖN Auto

KOUVOLA • KOTKA

POWERGYM
WWW.POWERGYM.FI

Släinklinikka
SITIL

Keskitalo 11, Kouvola
Puh. 040 518 1977
www.sitil.fi

Pikku Piia Oy

Lasihelmi
Keskitalo Kouvola

BIGWALL -KIIPEILYN PIMEÄ PUOLI

Teksti: Saku Korosuo Kuvat: Saku ja Anu Korosuo

Kahden hengen portaledge on kätevä myös soolonousuissa. Toisella puolella nukutaan ja toisella puolella voidaan säilyttää tavaroita.

KIVIVYÖRYJÄ EL CAPILLA

Yosemiten El Cap Meadows syyskuussa 2017. Rökkäämme kamoja vaimon kanssa, kun yllättäen jostain kaukaa kuuluu voimakas räjähdys. Kuin salama olisi iskenyt. Kerrostalon kokoiset järkäleet tippuvat vapaasti pitkän aikaa ennen kuin räjähtävät El Capitanin juurelle. Valokuvaaja Tom Evans huutaa kurkku suorana: "WOOOOW! That was a massive one!"

Mies räpsii kuvia ja tiirailee kaukoputkellaan hetken aikaa ennen kuin kuulemme odotetut sanat: "All climbers are okay." Sekä vyörykohdan alla, että aivan sen päällä on kiipeilijöitä, lopputulos olisi voinut olla myös toisenlainen. Ilo jää kuitenkin lyhytaikaiseksi. Hetken päästä selviää, että seinämän juurella kävellyt pariskunta on jäänyt vyöryn alle.

Jäämme seuraamaan pelastusoperaatiota.

Meadows tyhjennetään ja hetken päästä niitylle laskeutuu kaksi helikopteria. Yosemite Search And Rescue hakee vakavasti loukkaantuneen naisen, mutta kuolleen miehen ruumis jätetään toistaiseksi kivikasojen alle. Vyöryvaara on yksinkertaisesti liian suuri, että kannattaisi ottaa riskiä ruumiin takia.

Päivän aikana tulee vielä viisi muuta kivivyöryä, ja osa El Capin itseinistä "suljetaan". Virallisesti aluetta ei kuitenkaan voida sulkea. Syy on siinä, että jos alue suljettaisiin, pitäisi se joku päivä myös avata. Ja sellaista päivää ei ole olemassakaan jolloin voisi sanoa, että vyöryalueen alle on turvallista mennä.

Päätämme mennä El Capitanin länsiseinälle, eli toiselle puolelle vyöryaluetta testaamaan uusia teknoreleitä. Tosin myös länsipuolella on tullut kivivyöry muutama viikko aikaisemmin, sekin hieman mietityttää. Pääsemme seinän juurelle ja saman tien alkaa kuulua

huutoa. Hetken päästä kivet viuhuvat osuen muutaman metrin päässä olevaan pusikkoon. Juoksemme seinään kiinni ja toivomme parasta. Tällä kertaa kyse ei kuitenkaan ole kivivyörystä, vaan oletan irtokivien tippuneen ylhäälle olevien kiipeilijöiden toimesta. Yosemitessa irtokivien vaarallisuus on kuitenkin hieman eri luokkaa kuin vaikkapa Olhavalla. Jokainen satoja metrejä vapaasti pudonnut kivi on tappava.

Palaamme takaisin autolle ja mietimme vaihtoehtoja. Jo alunperin suunnitelma oli ollut aloittaa Leaning Towerilla sijaitsevalla *Wet Denim Daydreamilla* (V 5.7 A3+). Reitin kruksi kuulostaa sopivan vaikealta ja toisaalta ensimmäiset neljä köydenpituutta kulkee *West Facea* (V 5.6 C2F) pitkin, mikä sekin on hyvää lämmittelyä bigwall-kiipeilyyn. Reitti on jyrkkä, mikä tarkoittaa helppoa haulaamista, mutta jyrkkyys lisää myös turvallisuutta. Olen

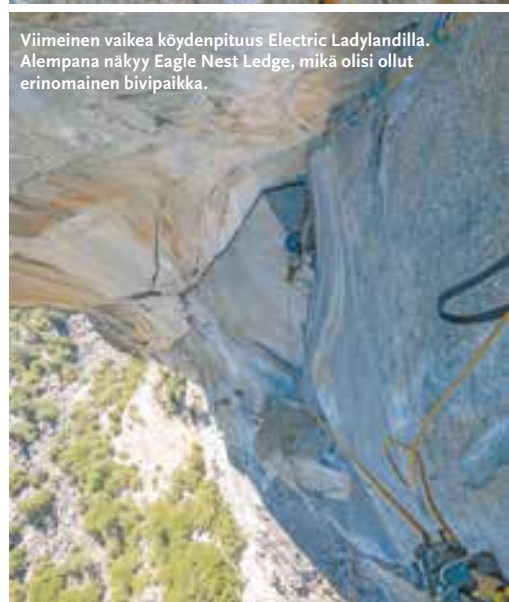
"YOSEMITE SEARCH AND RESCUE HAKEE VAKAVASTI LOUKKAANTUNEEN NAISEN, MUTTA KUOLLEEN MIEHEN RUUMIS JÄTETÄÄN TOISTAISEKSI KIVI-KASOJEN ALLE. VYÖRYVAARA ON YKSINKERTAISESTI LIIAN SUURI, ETTÄ KANNATTAISI OTTAA RISKIÄ RUUMIIN TAKIA."

Kivivyöry El Capitanilla.

A3+ copperheadisauma.

Viimeinen vaikea köydenpituus Electric Ladylandilla. Alempana näkyy Eagle Nest Ledge, mikä olisi ollut erinomainen bivipaikka.

myös aikaisemmin jo soolonnut West Facen, joten lähestyminen ja poistuminen ovat nekin jo tiedossa.

Illalla on vaikea innostua kiipeilystä. Face Lift -tapahtumassa vietämme hiljaisen hetken kuolleen muistoksi ja myöhemmin Camp 4:ssa ihmiset tuovat kynttilöitä Midnight Lightning -boulderkiven juurelle. Illalla myös selviää, että YOSARin pelastajat olivat käyneet hakemassa ruumiin vyöryvaarasta huolimatta.

RUUHKA LEANING TOWERILLA

Seuraavana päivänä käymme viemässä vettä ja varusteita valmiiksi *Leaning Towerin* juurelle. Helikopterit pörräävät taas laaksossa ja kaukaa kuuluu ambulanssin sireeni. Paluumatkalla tie on täysin tukossa ja päätämme jättää auton Half Dome Villageen (entinen Curry Village). Siellä myös selviää kaotti-

sen tilanteen syy: taas uusi kivivyöry. Vyöryn kerrotaan olevan 10 kertaa suurempi, kuin edellisen päivän ”massiivinen vyöry”. Todellisuudessa vyöry oli noin 20 kertaa suurempi. Suurin El Capitanilla sattunut kivivyöry tunnetun historian aikana. Leaning Tower tuntuu entistä paremmalta idealta.

Yritämme lähteä aikaisin, mutta siitä huolimatta reitin juurella on jo jonoa. Olen jo unohtanut, että reitti jakaa alun *West Facen* kanssa. West Face on yksi Yosemitein suosituimmista reiteistä, mikä tarkoittaa sitä, että viikonloppuisin reitti on täynnä paikallisia kiipeilijöitä yrittämässä ensimmäistä bigwall-nousuaan. Edellä oleva tiimi kertoo, etteivät he ole koskaan harrastaneet teknistä kiipeilyä. Uskon. Ensimmäisenä päivänä siis jonotetaan, kun edessä olevat kiipeilijät opettelevat tikkaiden käyttöä ja seuraavana päivänä odotellaan, kun samat tiimit päättävät pakittaa.

Wet Denim Daydream erkaantuu *West Facen* ja *Ahwahnee ledgellä* ja tämän jälkeen kiipeily vaikeutuu huomattavasti. Kiipeily sujuu hyvin, joskin topossa oleva ”loose blocks” osuus tuntuu pahemmalta kuin pitäisi. En ole varma onko syy edellispäivien tapahtumissa vai siinä että vaimo roikkuu valjaissa 10 metriä järkäleiden alla. Joka tapauksessa olen entistä vakaammin sitä mieltä, että vakavat reitit pitäisi kiivetä yksin.

Kolmantena päivänä olemme Leaning Towerin topissa. Päivänvalo riittäisi vielä tunneiksi, mutta päätämme silti jäädä vielä yhdeksi yöksi toppiin. Ruokaa on, vettä riittää vaikka suihkussa käymiseen ja aurinko paistaa. Mikäs kiire täältä on pois?

PÄIVÄNOUSUNA SKULL QUEEN

Pari päivää myöhemmin itävaltalainen ystäväni Andreas tulee pikavisiitille Yosemitein

Wet Denim Daydreamin viimeinen köydenpituus.

40 KIIPEILY 1/18

”OLI HAUSKAA PISTÄÄ AIVOT NARIKKAAN, PUSKEA ETEENPÄIN JA KATSOA, ETTÄ KUINKA MARGINAALISILLA ”VARMISTUKSILLA” VOIDAAN VIELÄ EDETÄ. MITÄS SITTEN JOS TIPPUU? SILEÄ SEINÄ JA ILMAA ALLA.”

laaksoon. Päätämme kiivetä *Skull Queenin* (V 5.8 C2+) Washington Columnilta. Reitti on paljon helpompi kuin *Wet Denim Daydream*, mutta tällä kertaa tarkoitus onkin kiivetä reitti päivässä, jolloin tulee treenattua erilaisia tekniikoita kuin perinteisessä bigwall-kiipeilyssä.

Tämä on Andreaxsen ensimmäinen bigwall Yosemiteissa, ja jos tarkkoja ollaan en itsekkään ole aikaisemmin kiivennyt bigwallia parin kanssa päivässä. Toisaalta olen kyllä yksin kiivennyt bigwall-reittejä päivässä, mikä tietysti antaa jonkin verran itseluottamusta nopeuden suhteen. Yksin kiivetessä edetään noin kaksi kertaa hitaammin, joten parin kanssa kiivetessä päivänousu ei pitäisi olla minkäänlainen ongelma.

Ensimmäinen köydenpituus menee nopeasti. Vedän itselleni 20 metriä löysää, solmin köyden ankkuriin ja jatkan köysooloten samaan aikaan kun Andreas jumaroi perässä. Tarkoitus on siis kiivetä reitti short fixaamalla. *Dinner Ledgellä* tapaamme kiipeilijöitä jotka ovat pakittamassa *South Facelta*.

Sama meininki kuin *Leaning Towerilla*. Pariskunnalla ei ole edes kiipeilykenkiä mukana, mitenköhän tosissaan he olivat edes yrittämässä reittiä? Samaan aikaan huomaan portaledgen *Re-Animatorilla*, Washington Columnin jyrkimmällä reitillä. Hetken päästä tuttu naama putkahtaa reunan yli. ”Hi Saku! What are you doing here?” Vaihdamme englantilaisen soolokiipeilijän kanssa nopeasti kuulumiset ennen kuin on pakko jatkaa kiipeilyä. Katson kateellisena kun mies jatkaa auringonottoaan ledgessä istuskellen. Hemmetin päivänousut.

Nousu etenee hyvää tahtia ja olemme topissa ennen auringonlaskua. Periaatteessa ”in a day”-nousuksi lasketaan nousut, jotka suoritetaan alle 24 tuntiin, mutta onhan se mukava kiivetä reitti päivässä ilman, että tarvitsee käyttää otsalamppua.

KOHTI REISSUN PÄÄTAVOITTEITA - MITEN VALITA REITTI?

Reissun varsinainen tavoite on kuitenkin vielä suorittamatta. Kuten kaikessa kiipeilyssä, myös teknisessä kiipeilyssä olisi kiva kehittä-

tyä ja kiivetä jotain vaikeampaa kuin aikaisemmin. Omalla kohdalla tavoitteena on siis kiivetä yksin jotain vaativampaa kuin viime reissulla nousu *The Shield* (VI 5.9 A3). The Shieldiä hienompaa linjaa ei Yosemitesta löydy, mutta kun katseen siirtää pois suosituimmilta trad-reiteiltä, alkaa laaksosta löytäyä kaikenikäisiä kyseenalaista kiivettävää. Reittejä, joita kukaan ei halua kiivetä, ja joissa varmasti pääsee pelkäämään.

Alun perin olin suunnitellut kiipeäväni jonkun A4-vaikeustason reitin *El Capitanin* oikeasta laidasta, *Zodiacin* vierestä. Reitit ovat kuitenkin hyvin lähellä vyöryaluetta, ja tuntuu että sinne meneminen on vain ja ainoastaan ylimääräistä riskin hakemista. Vähän niin kuin A4 ei itsessään jo olisi sitä.

Kun muistelee vuosien varrella tapahtuneita ”läheltä piti”-tilanteita lumivyöryjen kanssa, eivät vyöryt koskaan tulleet yllättäen. Merkit olivat aina ilmassa, ja jälkikäteen on helppo nähdä, että niinä päivinä ei olisi pitänyt kiivetä ollenkaan. Tällä kertaa merkit on suhteellisen helppo nähdä jo etukäteen. Seitsemän kivivyöryä, joista viimeisin historian suurin. Onko sinne pakko mennä juuri nyt? Mutta jos *El Capitan* ei ole vaihtoehtona, niin mitä sitten pitäisi kiivetä?

The Shieldin kanssa pidin suunnattomasti siitä, että siellä tippuminen oli sallittua. Oli hauskaa pistää aivot narikkaan, puskea eteenpäin ja katsoa, että kuinka marginaalisilla ”varmistuksilla” voidaan vielä edetä. Mitäs sitten jos tippuu? Sileä seinä ja ilmaa alla.

Yritän etsiä samantyylistä reittiä. Jotain jossa sain kiivettäisiin huonoilla varmistuksilla, ja ilmaa alla. Huomaan kuitenkin etsiväni vastakohtia; etsin vaarallista reittiä, joka ei olisi vaarallinen. Haluanko sittenkään kiivetä A4:sta? Sehän tarkoittaa vakavaa teknoa. Mitä vakavaa on reitissä, jossa pudotaan ilmaan?

Lopulta päädyn reittiin nimeltä *Electric Ladyland* (VI 5.7 A4) Washington Columnilla. The Shieldiin verrattuna reitti on selvästi lyhyempi, mutta tasaisen vaikea. Tosin vaikein köydenpituus erottuu selvästi. A4 peckerisauma

suuren hyllyn päällä. Vaikka A4 hyllyn päällä onkin lähtökohtaisesti huono ajatus, oli se ehkä kuitenkin juuri sitä mitä etsin. Vaikeaa teknoa, jossa putoamisella on myös seuraukset.

ELECTRIC LADYLANDIA KOHTI

Vaihdan lentoliput 10 päivää myöhemmäksi, vaimo lähtee kotiin ja alan kantaa varusteita reitin juurelle. Seuraavat kolme päivää kuluu tavaroita kantaessa ja reittiä tiiraillessa. Kaukaa katsottuna reitti näyttää kauniilta, 400 metriä pitkältä dihedraalilta. Kivi näyttää kiinteältä, eikä halkeamissa kasvavaa kasvustoa erota. Itseluottamus kasvaa ja ajatus noususta alkaa tuntua hyvältä idealta.

Viimein on aika lähteä seinälle. Tavaraa on enemmän kuin koskaan ja saan kaiken vaikein pakattua kahteen haulbägiin. Käytössäni on yksi iso haulbägi, yksi pieni haulbägi, sekä yksi kevyt reppu. Pientä reppua kannan jumaroissa. Siellä pidän hieman vettä, ruokaa, sekä tavaroita joita en syystä tai toisesta halua laittaa haulbägiin, kuten aurinkokennoa. Pieneen reppuun voi tarvittaessa siirtää myös lisää vettä painoksi, jolloin haulaaminen helpottuu. Näin jälkikäteen ajatellen kaksi keskikokoista haulbägiä olisi ollut huomattavasti järkevämpi ratkaisu.

Reitti alkaa vapaakiipeilyllä, mutta vaihtuu nopeasti tekniseksi. Ensimmäinen köydenpituus on sinänsä helppo ja pian olenkin jo suurella hyllyllä, josta alkaa se kuuluisa A4-sauma. Hylly on niin jyrkkä, ettei siinä voi kävellä ilman köyttä, mutta niin loiva, ettei siinä voi haulata. Lisäksi reitti kulkee sivuttain, joten tavaroiden kускаaminen ei ole ihan yksinkertaista. Joudun purkamaan haulbägit ja siirtämään tavaroita yksitellen hyllyn sisälaitaan. Aikaa kuluu enkä ehdi kiipeämään enempää. Yksi kp päivässä, tästä voi tulla vielä pitkä reissu. Myöskin portaledgen asentaminen tuottaa vaikeuksia. Halkeamia on, mutta kivi on murenevaa ja halkeamat vain muutaman millin levyisiä. Laitan porttiksen suosiolla hiekan sivuun reitiltä.

Sammun makuupussiin saman tien, mutta muutaman tunnin päästä herään kummalli

Short fixausta Washington Columnilla. Andreas on köysisoolonnut sen aikaa, mitä itse olen jumaroinut edellistä köydenpituutta. Edellisen köydenpituuden varmistukset vedetään taglinella ylös ja seuraavaksi vaihdetaan normaaliin varmistamiseen.

seen ääneen. Laitan otsalampun päälle ja löydän kolme pesukarhua ruokapussini kimpusta. Myöhemmin tajuan, että olen laittanut porttiksen aivan pesukarhujen pesän viereen. Loppuyö kuluukin sitten pesukarhujen kanssa tapellessa.

Aamulla ensimmäinen ongelma on ylöspäin vetoa kestävän ankkurin rakentaminen. Electric Ladylandissa ankkurit ovat muuten pulttattuja, mutta suurelta hyllyltä lähtee useampiakin reittejä, ja on ihan loogista, ettei jokaisen halkeaman alkuun pultata ankkuria. Toisin sanoen A4-halkeaman alla ei ole pultattua ankkuria vaan ankkurina pitäisi käyttää viereisen Afromanin ankkuria, joka taas on noin viisi metriä sivussa.

Normikiipeilyssä tämä ei olisi suurikaan ongelma. Silloin varmistaja voisi varmistaa hyllyltä, kiinnittäytyneenä köydellä ankkuriin. Köysisooloa ajatellen sivussa oleva ankkuri on kuitenkin enemmän kuin huono juttu. Sivulta päin tuleva veto vetäisi putoamistilanteessa peckerit irti, joten se ei ole vaihtoehtona. Hyllyn ja ohuen sauman välissä kulkee onneksi vaakahalkeama, johon saa ylöspäin vetoa kestävän camun. Kivi tosin on aika-moista lekasoraa, mutta eipä se putoaminen muutenkaan ollut suunnitelmassa.

OHUITA SAUMOJA

A4-halkeama ottaa luulot pois saman tien. Vihreän liman peitossa oleva copperhead on ensimmäinen "varmistus", ja siitä alkaa matka vaihtoehtokiipeilyn pimeälle puolelle. Huono peckeri, huono peckeri, huono peckeri, huono peckeri... kestää painon mutta ei pannuja. Se on vähän niin kuin homman nimi vaikeassa teknossa. Välillä peckeri uppoaa vartta myöten, mutta lähinnä sen takia, ettei mureneva kivi anna mitään vastusta. Välillä sauma umpeutuu kokonaan ja homma jatkuu copperheadeilla. Halkeaman alussa ollut fiksattu copperhead alkaa yllättäen tuntua hyvältä, alussa ainakin kivi oli kiinteämpää.

20 metrin jälkeen klipgaan pultin ja hetken aikaa kuvittelen olevani turvassa. Mutta köydenpituus on vasta puolessa välissä. Seuraavaksi edessä on irtonainen fleikki, mikä on irtonainen monellakin eri tavalla; kivi itsessään on murenevaa, mutta lisäksi koko fleikki on osa pilaria, mikä on kokonaan irti seinästä. Periaatteessa C1 kamaa, paitsi ettei huteran fleikin taakse voi laittaa camuja. Pelkästään teknossa camu aiheuttaa niin suuren ulospäin suuntautuvan voiman, että se voisi hyvinkin irrottaa koko pilarin, varmistukseen putoamisesta nyt puhumattakaan. Kiipeän

muutamana metrin kiiloilla, kunnes halkeama levenee niin paljon, että olisi pakko laittaa camu tai jatkaa vapaasti ilman varmistuksia.

Kymmenen metrin päässä näkyy hylly ja muis-telen, että hyllyn päällä pitäisi olla pultattu ankkuri. Ainoa vaan, ettei hyllyn päällä näy pultteja. Lisäksi irtonaisen pilarin päälle kiipeäminen tuntuu itsemurhalta. Fleikin vasem-malle puolella taas näkyy muutamia copper-headoja ohuessa saumassa. Sauma näyttää vieläkin vaikeammalta kuin alussa oleva A4 halkeama. Topo on tietysti jäänyt edelliselle ständille, mutta muistelen että pultin jälkeen reitti pitäisi jatkua C2:na. C2 taas viittaisi siihen, että reitti jatkuisi irtonaista fleikkiä pitkin, mutta mieluummin pelaan rulettia copperheadien ja peckereiden kanssa kuin revin koko pilarin seinästä. Tosin peckereitäkään ei ole enää kuin muutama jäljellä.

Pitäisi siis käydä tarkastamassa topo ja put-sata köydenpituuden alusta lisää peckereita. Ongelmana vaan että olen edelleenkin hapankorppu-fleikin varassa, eikä siitä laskeutuminen ole vaihtoehtona. Ei auta kuin kiivetä alaspäin pultille asti ja laskeutua siitä.

Tässä vaiheessa en vielä tajunnut, että topo on piirretty vähän niin kuin "sinnepäin", niin halkeamien kuin greidienkin suhteen. Pilaria ei ole topossa ollenkaan, ja köydenpituus näyttää olevan lähinnä suora viiva. "Loose!"-on toki kirjoitettu topoon, mutta sekini tuntuu olevan väärässä paikassa. Reittiin onkin parasta suhtautua niin että kaikki köydenpituudet ovat irtonaisia, vaikeimmillaan A4-teknua ja sekä saattavat sisältää pakollista vapaakiipeilyä.

Reitti jatkuu siis ohuena saumana, mutta puolessa välissä olevan pultin ansiosta kiipeily on ainakin hetken aikaa varmistettua. Halkeama on kasvanut umpeen, ja käytän aikaa enemmän aikaa halkeaman putsamiseen kuin itse kiipeämiseen. Viimein edessäni näkyy kaksi pulttia.

PÄÄTÖKSIÄ – HYVIÄ JA HUONOJA

Kiinnitän itseni ankkuriin ja mietin vaihtoehtoja. Aikaa olisi kiivetä vielä toinenkin köydenpituus, mutta henkiset paukut alkaa olla lopussa. Kun suunnittelin reitin nousua etukäteen, laskin nopeuden ainoastaan oman fysiikan mukaan. Ei tullut mieleenkään, että aivojakin pitäisi välillä lepuuttaa. Henkistä jaksamista on tietysti vaikeampi arvioida etukäteen. Mutta tosiaan, jos on yhdestä A4:stä selvinnyt, niin ensimmäiseksi ei ole sellainen olo, että vedetäänpä toinen perään.

Kaksi päivää ja kaksi köydenpituutta. Ei tarvitse olla matikkanero, jotta osaa laskea kuinka pitkään vedet riittävät. Oreo-keksitkin on vähissä ja jos ei muuta niin kaljat on ainakin juotu loppuun parin tunnin sisään. Kauppareissu alkaa tuntua ainoalta järkevältä vaihtoehdolta. Solmin liidiköyden ja haulausköyden yhteen ja pari minuuttia myöhemmin olen jo maassa. Kahden päivän kiipeilyn jälkeen voisi kuvitella, että alastulo olisi ollut hieman monimutkaisempi operaatio. Tarkoitus on ollut kiivetä reitti fiksaamatta, eli reitille nousemisen jälkeen ei enää palata maahan. Mutta eipä tuo nousu nyt muutenkaan ole sujunut ihan suunnitelmien mukaan.

Kauppareissu olisi periaatteessa voinut sujua hyvinkin nopeasti, ellen olisi viime hetkellä keksinyt, että laaksostahan saa myös pitsaa ja

olutta. Illan hämärtyessä jumaroin kuitenkin viimein takaisin reitille. En jaksakaan enää haulata tavaroita ylemmälle ankkurille, ja päätän jäädä hyllyn lähelle nukkumaan. Portaledgen tosin siirrän pois pesukarhujen luota.

Lyön yhden peckerin ohueen saumaan *Endangered Species* reitille. A4-sauma sekini, tosin vielä Electric Ladylandiä huonompi. Jätän fiksatun liidiköyden löysäksi backupiksi. Kuu-lostaa ehkä tyhmältä, mutta backup-köysi ei voi olla kireällä, sillä silloin se vetäisi peckerin pois halkeamasta, kun en ole porttiksesä itse painona.

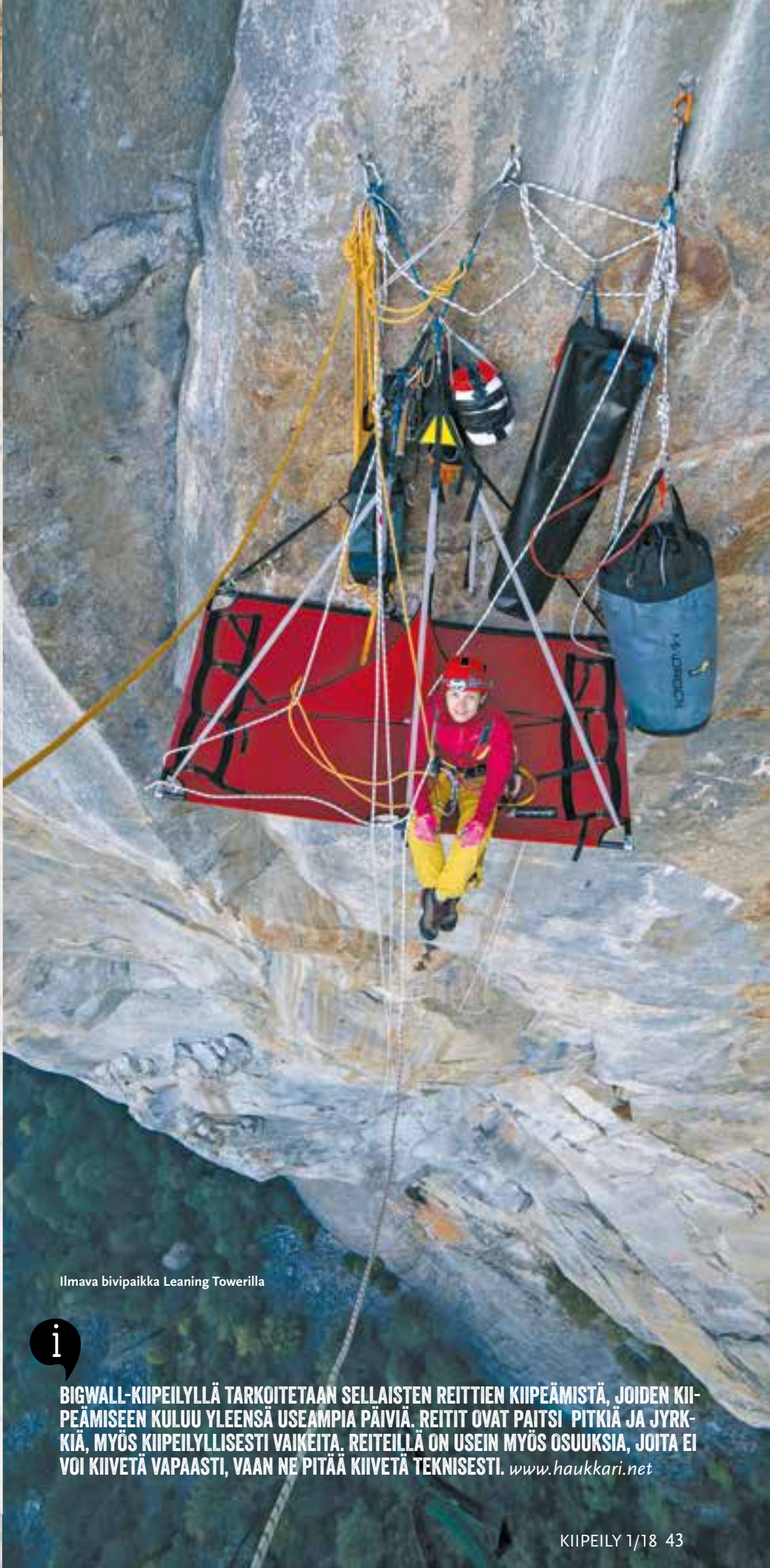
Mutta siis tyhmä ideahan se nyt kuitenkin on. Mikäli peckeri olisi korkannut, olisin tippunut pari metriä alempana olevalle hyllylle ennen kuin 40 metriä korkeammalle kiinnitetty dynaaminen köysi olisi tehnyt yhtään mitään.

GREIDI EI KERRO KAIKKEA

Seuraavana päivänä ohjelmassa olisi A3, A3+ ja A2+. Ensimmäinen A3 sujuu hyvin kunnes saavun pakolliselle ”Loose!”-osuudelle. Ohut halkeama päättyy irtonaisiin lohkarisiin, joiden taakse ei tee mieli laittaa yhtään mitään. Lähdän kiipeämään ohutta vaakahalkeamaa, mikä tuntuu olevan turvallisempi ratkaisu. Knifebladet oppoavat liiankin helposti ja syy selvää pian.

Halkeman yläpuolella oleva osuus seinästä ei itse asiassa ole seinää, vaan sekini on suuri irtonainen lohkarie, mikä makaa hyllyn päällä. Olen siis lyönyt hakoja hyllyn ja lohkarieen väliin ja ainoastaan lohkarieen paino pitää niitä paikoillaan. Nousen varovasti tikkaista pois ja kiipeän muutaman metrin vapaasti ankkurille. En oikein tiedä, että kumpi tapa loppujen lopuksi on turvallisempi; laittaa varmistuksia irtonaisen lohkarieen taakse vai kiivetä vapaasti jolloin myöskin tulee vetoa ulospäin. Noin lähtökohtaisesti ajatellen kumpikin toimintamalli on vähän niin kuin oppikirjaesimerkki siitä, mitä ei saisi tehdä.

Seuraavalla köydenpituudella sama meno jatkuu. Katosta törröttää irtonainen paasi, jonka taakse pitäisi taas hakata romua. Eikä jatkaakaan vaikuta yhtään sen paremmalta. Irtonaisia fleikkejä, jotka ovat vähintään 10 metrin matkalta irti kalliosta. Kiipeily tuntuu vaarallisemmalta kuin hyllyltä lähtevä A4. Mutten miten noita nyt sitten pitäisi greidata? Vaikeuden puolesta A2+ on periaatteessa ihan oikein, siis niin kauan kun köydenpituus ylipäätään pysyy kiinni seinässä.

Ilmava biviipaikka Leaning Towerilla

i

BIGWALL-KIIPEILYLLÄ TARKOITETAAN SELLAISTEN REITTIEEN KIIPEÄMISTÄ, JOIDEN KIIPEÄMISEEN KULUU YLEENSÄ USEAMPIA PÄIVIÄ. REITIT OVAT PAITSI PITKIÄ JA JYRKKIÄ, MYÖS KIIPEILYLLISESTI VAIKEITA. REITEILLÄ ON USEIN MYÖS OSUUKSIA, JOITA EI VOI KIIVETÄ VAPAASTI, VAAN NE PITÄÄ KIIVETÄ TEKNISESTI. www.haukkari.net

Päivän ensimmäiset ja viimeiset auringonsäteet.

MYRSKYÄ ILMASSA

Saan viestin vaimolta. Syksyn ensimmäinen lumimyrsky on tulossa. Tämä tosin on ollut tiedossa jo ennen reitille lähtöä. Hyvää keliä voi aina toivoa, mutta kun tarpeeksi paljon viettää aikaa seinällä, niin joskus se myrskykin osuu kohdalle. Erään kokeneemman bigwall-kiipeilijän suhtautuminen asiaan oli mukavan huoleton: "Winter storm? So what, don't you have a fly for the ledge?" Ja niinhän asiaan tulisikin suhtautua. Tarpeeksi lämmintä vaatetta, ruokaa ja juomaa sekä tietysti fly eli portaledgen päälle tuleva telttakangas hyvissä ajoin suojaksi. Parin päivän lepo kesken nousun saattaa sekin olla ihan mukavaa. Ja jos lumisade on se mikä oikeasti pelottaa, ei varmaankaan olla sisäistetty nousun todellisia riskejä.

Herään yöllä siihen kun tuuli alkaa nostaa portaledgeä ilmaan. En voi olla miettimättä mitä tapahtuisi, jos olisin edelleen peckerin varassa nukkumassa. Jyrkästä seinästä huolimatta tuuli lennättää lunta päälleni ja yritän vetää flyn suojaksi. Tarina ei kerro miksi flyta ei viritetty paikoilleen edellisenä iltana. Nyt alhaalta puhaltava tuuli tekee suojan asentamisesta lähes mahdotonta. Aina kun saan pari kulmaa asennettua, ottaa fly tuulta alleen ja nousee pois paikoiltaan. Tyyneissä kelissä homma olisi hoitunut parissa minuutissa, nyt joudun taistelemaan tunnin, että saan suojan paikoilleen.

Aamulla on vieläkin pakkasta, ja taustalla näkyvä *Half Dome* on saanut lumikuorutuksen. Tuuli on tyyntynyt ja aurinko alkaa pilkottaa pilvien takaa. Olen hieman pettynyt. Ei sillä, etteikö yöllä olisi ollut tarpeeksi jännää, mutta olen jo fiilistellyt miten siistiä olisi vaan pötkötellä makuupussissa ja mussuttaa keksejä. Nyt on pakko kaivautua ulos porttiksesta ja ottaa kaikki irti hyvästä kelistä.

Electric Ladyland kulkee dihedraalissa, joten aurinko paistaa reitille ainoastaan hetken aamulla. Kun viimeinkin saan kammettua itseäni ylös, on seinä jo varjossa. Pitkiä kalsareita tulee pian ikävä. Halkeama levenee chimneyksi, mikä tarkoittaa pakollista vapaakiipeilyä. Vapaakiipeilyssä ei sinänsä ole mitään vikaa, mutta juuri nyt edessä näkyvän rännin könyminen ei voisi vähempää kiinnostaa. Toisaalta pitää ajatella positiivisesti. Tämähän on yksi harvoista köydenpituuksista, mikä ei ainakaan ihan heti ole lähtemässä irti seinästä.

LISÄÄ LEKASORAA

Chimneyn jälkeen halkeama kapenee taas ohueksi viuruksi. Halkeama jakautuu kahtia, ja topon mukaan halkeamat palaisivat myöhemmin yhteen. Valitsen vasemmanpuoleisen, mikä on tietysti väärin. Hetken päästä halkeama umpeutuu, enkä selvästikään ole enää reitillä. Lyön v-haan pari senttiä halkeaman sisään, laitan tie-offin haan juureen ja

teen pendulumin toiseen halkeamaan. Olen kiitollinen topon tekijälle, että Electric Ladyland on päätyntä kansien väliin, mutta pikkuhiljaa alkaa mennä hermot topon virheisiin. Ihan fiilispohjaltako se Erik näitä piirtelee? Greideistä en enää jaksaa välittää, mutta olihan se kiva tietää mihin suuntaan suunnilleen pitäisi kiivetä. (Näin välihuomautuksena, kun uudessa Yosemite bigwall-topossa lukee esim "5.10 variation", se ei tarkoita sitä, että kukaan olisi variaatiota oikeasti kiivennyt, vaan että Mr. Sloan on jumaroidessa katsellut, että tuoltakin voisi varmaan kiivetä, ja kirjannut tämän topon. Ja tämä ei ollut vitsi.)

Seuraavaksi topossa lukee "rotten", mikä on oikeastaan sama asia kuin "loose". Tai ehkä se on sitten vähän enemmän lekasoraa kuin perinteiset irtonaiset kivet. Huukkailen irtonaista blokkia pitkin, mikä kieltämättä on sen verran murenevaa, että terävät huukit uppoavat hieman lohkeareen sisään.

Illalla viestittelen ystäväni kanssa. He ihmettelevät kuinka olen vieläkin reitillä. "Etkö sä lähtenyt sinne jo joskus viime viikolla?" Omasta mielestäni olen kiivennyt oikein hyvin. Nopeuttakin on hieman tullut lisää alun vaikeuksien jälkeen. 2-3 köydenpituutta päivässä ei tietysti edelleenkään ole paljon, mutta se on itse asiassa aika yleinen vauhti vaikealla teknoreitillä. Ja yksin kiivetessä kaikki

on tietysti vielä hitaampaa. ”Toi topossa oleva ”A3+ heads” saattaa olla mielenkiintoinen”, sanoo Eetu. Olen yrittänyt olla ajattelematta asiaa sen enempiä. Mutta kieltämättä peckerisaumoista on enemmän kokemusta kuin copperheadeista. Reitin vaikein kohta saattaa olla vasta tulossa.

REITTI PITÄÄ OTTEESSAAN

Uusi aamu, uudet pelkotilat. Topon mukaan köydenpituuden alussa pitäisi olla pulttitikkaat, jotka neljän pultin jälkeen vaihtuvat copperheadsaumaksi. Näin maalaisjärjellä ajatellen putoaminen pitäisi siis olla jokseenkin turvallista. Todellisuus ja odotukset eivät kuitenkaan aina kohtaa. Kaksi täysin ruostunutta pulttia 70-luvulta, ja sen jälkeen pari rivettiä. Ei mitään, minkä varaan voisi oikeasti pudota. Kiipeily alkaa oikeasti ahdistaa. Olisin ihan hyvin voinut mennä Kalymnokselle, klippaila kiiltäviä pultteja, nauttia auringosta ja ihan vaan olla elossa.

Kiipeän ylimmän rivetin varaan ja alan puhdistaa saumaa hammasharjalla. Olin toivonut, että copperheadit olisi valmiiksi asennettuna, mutta edessä näkyy vain tyhjä sauma. Asennan headin huolellisesti ja testaan sitä varovasti. Nousen sen varaan. Copperhead pitää. En uskalla highstepata, sillä veto suuntautuisi liikaa ulospäin ja tämä saattaisi vetää headin ulos seinästä. Asennan seuraavan. Ja seuraavan. Kiipeän rauhallisesti, hengitän syvään ja pikkuhiljaa copperheaditkin alkavat tuntua luotettavilta. Tai ehkä kaikkeen vaan tottuu. Ylhäältä katsottuna copperheadit näyttävät kuin suurelta vetoketjulta. Teen kaikkeni, ettei minun tarvitsisi kokea miltä tuntuu kuin vetoketju aukeaa.

Viimein sauma avautuu muutaman millin ja saan ensimmäisen peckerin halkeamaan. Tuntuu kun olisin klipannut liimapultin. Lyön toisen sisään ja yritän hengittää normaalisti. Hetken päästä olen ankkurilla, mutta tunteja kestänyt jännitysnäytelmä on vaatinut veronsa. Tuijotan pultteja kuin kurssilaiset KTO-kokeessa, ei mitään käsitystä mitä niillä pitäisi tehdä. Olen tilanteessa mihin yksin kiivetesä ei koskaan pitäisi joutua. Aina pitäisi olla sen verran paukkuja, että saa hoidettua itsensä mistä tahansa tilanteesta ulos. Nyt en osaa edes ankkuria rakentaa. En tiedä, että miten paljon pelko vaikuttaa kykyyn ajatella, mutta viikon yhtäjaksoinen kuolemanpelko tuskin tekee hyvää kenenkään mielenterveydelle.

Solmin köydet kiinni pultteihin ja laskeudun edelliselle ankkurille lepäämään. Jyrkällä seinällä on huonosti lepopaikkoja, joten menen haulbägin päälle istumaan. Syön ja juon, ja ajatus kirkastuu sen verran, että ymmärrän olla jatkamatta kiipeilyä. Yhden köydenpituu-

den päässä olisi erinomainen bivipaikka hyllyllä varustettuna, mutta tämän päivän sankriteot on jo nähty.

IRTOPALOJA

Seitsemäs aamu reitillä. Toppiin olisi enää kolme tai neljä köydenpituutta, mutta yritän olla innostumatta liikaa. Vaikeimmat osuudet pitäisi olla takana, mutta jos jotain olen oppinut niin sen, ettei topoon kannata ihan liikaa luottaa. C1 on tarkoittanut muutaman millin peckerisaumaa, ja toisaalta A2 voi olla paljon vaikeampi ja vaarallisempi kuin A3+.

Luvassa on jälleen leveää halkeamaa, jota joku urheilullisempi olisi varmaan kiivennyt vapaasti. Itse lypsän kahta vitosen camua laiskasti eteenpäin. Vieressä menee toinenkin halkeama, jonne jätän silloin tällöin varmistuksia. Saavun hyllylle, jonne olisi ehdottomasti kannattanut kiivetä yöksi, jos siis pää olisi toiminut.

Hyllyltä lähtee upea kattohalkeama, jopa topossa sanotaan ”Cool!” Nakuttelen peckereitä sisään ja kiipeän yhden elämäni hienoimmista köydenpituuksista. Tai hieno se on ainakin siihen asti, kunnes pakollinen ”Loose!” -osuus alkaa. Klippaan fiksutun V-haajan astun tikkaisiin testaamatta haka. Haka pamahtaa irti! Fiksutut V-haajat on yleensä sellaisia, joihin voi suhtautua kuten vanhoihin pultteihin. Ei niitä yleensä tarvitse liikaa testaila, pitää jos pitää.

Otan vasaran ja lyön haan takaisin halkeamaan. Haka uppoaa ja samalla kuuluu rasahdus. Koko halkeama levenee ja tajuan lohkaisseeni osan seinästä irti. Pitelen käsissäni irronnutta palaa, mutta mitä sillä pitäisi tehdä? Puoli kilometriä alempana on ihmisiä kävelemässä. Alas sitä ei oikein voi heittää. Jätän palan paikoilleen ja toivon että talven lumet vievät kiven mennessään. Näin ei kuitenkaan käy. Muutamaa viikkoa myöhemmin ystäväni kiipeää viereisen reitin, jolla sattuu olemaan sama lopetus kuin Electric Ladylandilla. Hän vetää irrottamani lohkarin päälensä ja loukkaa kätensä.

LOPPU HÄÄMÖTTÄÄ

Irtonaisen osuuden jälkeen reitti loivenee. Enää yksi köydenpituus vapaakiipeilyä ja sit-

Huukkailua irtonaista kiveä pitkin.

ten 50 metriä jotain ränniä toppiin. Tää on niin kiivetty. Kiipeän viimeisen köydenpituuden nopeasti, innostun liikaa ja alan säheltää. Pultteja ei näy, joten laskeudun puusta edelliselle ankkurille. Lasken bāgit haulausköyden varaan ja lähden jumaroimaan takaisin ylös liidiköyttä pitkin. Veri pakenee päästä kun tajuun, etten muistanut sitoa liidiköyttä ylhäällä olevaan puuhun kiinni ollenkaan! Huonompi juttu.

Mutta onni onnettomuudessa, olin sattumalta solminut liidiköyden kiinni puuhun keskele köydenpituutta. Jumaroin puulle ja köysi-sooloan loppupätkän uudestaan. Kunnan säheltämistä. Kyllähän tässä ehtii kuolla vielä moneen kertaan.

Yosemiteen valmistautuessa luin *Shortest Strawn* (VI 5.7 A4) reittikuvauksen moneen kertaan. Shortest Straw kulkee El Capitanin itäseinällä ja oli varmaankin vahvin ehdokas reitiksi ennen kivivyöryjä. Vaikka Shortest Straw onkin eri tyylinen ja kokonaan eri seinällä, on siinä paljon kohtia, jotka tuntuvat tutulta ja jotka olisi hyvinkin voitu kirjoittaa Electric Ladylandista.

pitch

PITCH 12: (40' A2) THE FINAL HURDLE. A FEW FIXED HEADS AND HOOK MOVES LEAD UP TO A RIVET WHERE A SHORT PENDULUM CAN BE DONE INTO ZODIAC. EMBRACE THAT FAMILIAR TRADE-ROUTE SMELL OF URINE. YOU WILL BE EXCITED TO PLUG IN THE FIRST BOMBER CAM ON THE WHOLE ROUTE. FOLLOW A 5.8 HAND CRACK UP TO PEANUT LEDGE. THE WAR IS OVER, YOU HAVE WON.

KIPEILIJÄN KIRJAHYLLY VERKOSSA

27 CRAGSIN TARINA

Teksti: Hanna Vartia

Mellunmäki.

27 CRAGS ON OLLUT JO PITKÄÄN SUOMALAISEN KIIPEILY-YHTEISÖN AKTIIVIKÄYTÖSSÄ JA "CRAGSIN" SUOMITOPOJEN MÄÄRÄ ON VUOSIEN VARRELLA KASVANUT YLI TUHANTEEN ERI SEKTORIIN. TÄSTÄ HUOLIMATTA ITSE YRITYS NETTISIVUN TAKANA ON MONELLE MELKO TUNTEMATON. KETKÄ SITÄ OIKEIN PYÖRITTÄVÄT? TULEVATKO KAIKKI KIVET JA KALLIOT OLEMAAN TULEVAISUUDESSA MAKSUMUURIN TAKANA? ENTÄ MISTÄ IHMEESTÄ LUKU 27 TULEE? TÄMÄ ON 27 CRAGSIN TARINA.

Suomi vuonna 2007. Kiipeily on siirtymässä vauhdilla pienen aktiiviporukan intohimosta kohti suuremman joukon harrastusta ja elämäntapaa. Yhä useampi kiipeilijä löytää tiensä, usein tutun kautta, ensimmäiselle ulkokivelleen ottamaan matsia graniitin kanssa. Tietoa kiipeilyreiteistä haetaan seurojen sivuilta, kavereilta sekä Slouppi.net-palvelusta pdf-muodossa.

Jotain uutta vanhan tilalle

Samaan aikaan Jyväskyläläinen kiipeilyaktiivi ja koodaaja **Markus Bengts** kehittää ideaa uudenlaisesta verkkosivustosta. Kuinka hienoa olisi tehdä palvelu, joka auttaisi kiipeilijöitä jakamaan ja löytämään tietoa eri kohteista reissujen ja ulkokiipeilyn suunnitelmista varten. Markus pohtii ideaa muiden kiipeilijöiden kanssa, ja yhden tällaisen keskustelun aikana **Sami Hanhikoski** antaa ehdotuksen. Mitä jos sivuston avulla kuka tahansa voisi tehdä topoja?

Markus yhdistää aikaisemmat suunnitelmansa Samin idean kanssa, koodaa sivua eteenpäin ja maksaa muutamille kiipeilijöille topojen tekemisestä. Näin 27 Cragse näkee päivänvalon vuonna 2008, sisältäen muun muassa ensimmäiset topot Ahvenanmaalta. Sana kiirii kiipeily-yhteisössä ja sisältö kasvaa nopeasti erityisesti Suomessa ja Ruotsissa. Vuoteen 2012 mennessä puskaradio on päässyt vauhtiin ja Cragse otettu käyttöön ympäri maailman.

Epävarmuutta ilmassa

Samalla kun käyttäjämäärät ja sisältö kasvoivat, tapahtui sama myös työn määrälle. Vuosien kuluessa sivun korjaukset, servereiden ylläpito ja muut parannukset olivat vaatineet jo omakotitaloa vastaavan rahamäärän. Vuonna 2014 Markus oli siirtymässä projektipainotteisista hommista kokopäivätoihin, ja aika oli entistä enemmän kortilla. Cragse oli tienristeyksessä. Jotain oli tehtävä,

tai muuten koko sivusto ja sen sisältö olisi vaarassa.

Kaksi kiipeilijää, **Ville Muittari** ja **Jarmo Annunen**, kiinnostuivat 27 Cragsin kehittämisestä ja toiminnassa mukana olemisesta. Samalla he halusivat tehdä nettisivuista kauan toivotun sovelluksen. Realiteetit oli kuitenkin hyväksyttävä; Cragsin ylläpito oli kallista ja työlästä, eivätkä mainostuotot kattaneet edes palvelinkuluja. Päätettiin käynnistää joukkorahoituskampanja sovelluksen rahoittamiseksi. Samalla nähtäisiin ovatko kiipeilijät valmiita maksamaan digitaalisista topopalveluista.

Kiitos Villen, Jarmon ja satojen joukkorahoituskampanjaan osallistuneiden, tavoite saavutettiin ja Cragse päästiin jatkamaan sekä

uutta sovellusta kehittämään. Valtava kiitos kuuluu siis kaikille kampanjaan osallistuneille, joita ilman sovellusta eikä nykyisenlaista Cragseä olisi olemassa!

Uusi alku

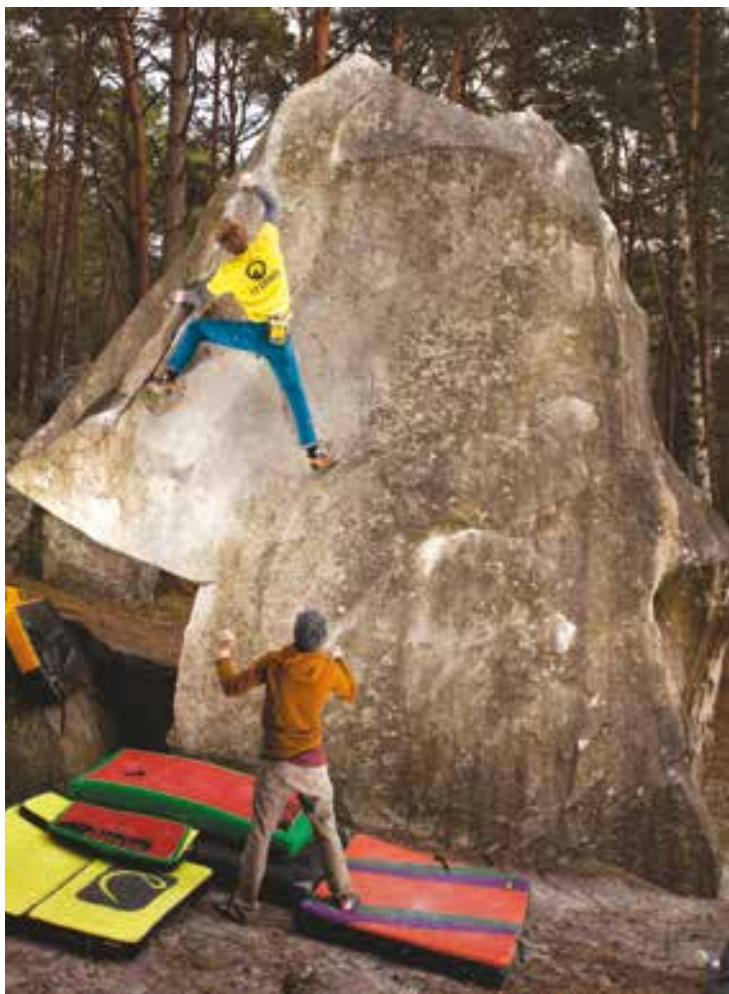
Joukkorahoituskampanjan yhteydessä Cragseille tuli kehittää toimintamalli, joka ei perustu sitä pyörittävien kiipeilijöiden henkilökohtaisen lompakon varaan. Vaihtoehtoja käytiin läpi: toiminnan ylläpitäminen lahjoituksilla? Maksun pyytäminen käyttäjiltä?

Vaikka Cragsin ylläpitoon kuluva aika sekä raha olivat iso haaste, eivät ne suinkaan olleet ainoat laatuaan. Tämän lisäksi haluttiin varmistaa isojen ja suosittujen kiipeilypaikkojen topojen laatu, sekä pitää huolta ettei Cragse syö tuloja kiipeilyalueiden kehittäjiltä, jotka usein keräävät varoja tähän tärkeään työ-

hön topokirjoja myymällä. Päinvastoin, Cragsesta haluttiin tehdä kiipeilyaktiiveja ja -seuroja tukeva työkalu niin tiedon jakamiseen kuin kiipeilyalueiden kehittämiseen.

Pitkät keskustelut ja pohdinnat johtivat päätökseen tuoda *.premium-topot community-topojen* rinnalle. Uusien topojen ydin oli seuraava: ne ovat aina laadukkaita ja informatiivisia, ja niissä hyödynnetään parhaalla tavalla digitaalisen alustan mahdollistamia ominaisuuksia. Näihin lukeutuvat esimerkiksi GPS-polut, karttanäkymät sekä jatkuvasti päivittyvä tietokanta. Käyttäjät saivat kaikki *.premium-topot* käyttöönsä kuukausimaksulla, ja *community-topot* pysyisivät ilmaisia.

Malli nähtiin reiluna sekä käyttäjille että kiipeilyalueiden kehittäjille. Mitä enemmän palvelua käyttää ja ulkokiipeilyä harrastaa, sitä enemmän osallistuu sivuston, topojen ja kiipeilyalueiden ylläpitoon ja kehitykseen. Jokaisesta *.premium-tilauksesta*

27 Cragsin Tim Fontainebleaussa.

Mikael Upponen

Aina kaikki ei mene niin kuin on suunniteltu! Kuvassa kiipeää 27 Cragsin Ville Muittari.

maksetaan 50% topojen tekijöille kuukausittain, riippuen heidän alueensa koosta ja käytösteestä.

Tämän lisäksi erityishuomiota kiinnitetään topojen tekijöihin – kuka tahansa ei voi tehdä *.premium*-topoja. Tavoitteena on tehdä yhteistyötä niiden kiipeilyaktiivien kanssa, jotka ovat kehittäneet alueita tai ovat niihin muutoin kytköksissä. Tällä tavalla halutaan varmistaa että topojen tuloilla tuetaan kiipeilyalueiden ylläpitoa, pulttausta ja muita sen kehittämiseen tarvittavia resursseja.

Yksittäisten kiipeilijöiden lisäksi yhteistyötä tehdään myös seurojen kanssa. Tästä esimerkkinä Jyväskylän Projekti ry, joka on tehnyt laadukkaat *.premium*-topot Halsvuoresta. Projektin jäsenet käyttävät Halsvuoren topoja ilmaiseksi, seura saa lisätuloja *.premiumin* kautta ja kiipeilijät saavat laadukkaat topot käyttöönsä.

Missä mennään nyt?

Premium-sisältö on kasvanut nopeasti viime kuukausina, ja lisättyjen alueiden joukossa on esimerkiksi Albarracin, Margalef ja Céüse. Tuloillaan ovat mm. Bohuslän, Siurana, Albarracínin lähellä oleva erittäin lupaava boulderalue Alcañiz, sekä monia muita. Näiden lisäksi *community*-puoli jatkaa kasvuaan.

Entä mikä on 27 Cragsin tavoite? Se on pysynyt samana aina alusta lähtien. Kuvittele taskukokoinen kirjahylly joka tarjoaa kaikki maailman kiipeilytopot käyttöösi. Voit milloin

vain napata haluamasi topon, tutustua kyseiseen paikkaan ja saada kaiken tarvittavan tiedon kiipeilystä kyseisellä alueella. Digitaalinen versio tästä on 27 Cragsin unelma.

Tavoitteena on kehittää Cragsiä vastaamaan yhä paremmin kiipeilijöiden tarpeita sekä tarjota tietoa onnistunutta ulkokiipeilyä varten. Tarkoituksena ei ole tehdä kaikesta sisällöstä maksullista ja *community*-topot tulevat olemaan aina mukana.

Tällä hetkellä 14 000 kiipeilysektorista noin 200 on *.premium*-topoja, ja suurin osa näistä on paikoista, joissa *community*-topot olivat kaukana kattavasta toposta. Tarkoituksena on tarjota yhä enemmän laadukkaita ja ajan tasalla olevia topoja isoista ja merkittävistä kiipeilyalueista. Tulevat alueet riippuvat paljon yhteistyökumppaneistamme.

Sisällön kasvattamisen ja laadun parantamisen lisäksi tavoitteena on helpottaa topojen tekemistä entisestään. Jokainen niitä tehnyt tietää, ettei se ole niin helppoa kuin miltä se vaikuttaa!

Entä mistä nimi 27 Crag tulee? Kun ensimmäinen sivusto avautui, etusivulla oli juuri sopivasti tilaa 27:lle karttamerkille, ja tarkoituksena oli näyttää vain 27 parasta kiipeilykohdetta. Samoin kyseinen luku oli yksinkertaisesti siisti numero ;)

27 Cragissä on töissä seuraava intohimoisten kiipeilijöiden joukko: **Ville Muittari** (CEO), **Pekka Melgin** (Android + Web), **Tim De Maziere** (*.premium*-topot) sekä **Hanna Vartia** (markkinointi ja viestintä). Tämän lisäksi tuoreena vahvistuksena mukaan on liittynyt **Tobias Martin**. Cragsin tukena ja tautajoukoissa on iso joukko kiipeilijöitä, ja erityiskiitos kuuluu **Jarmo Annuselle**, **Tom Lindroosille**, **Rami Haakanalle**, **Marko Kaukolle**, **Mikael Uposelle** sekä kaikille topojen tekijöille ja muille Cragsiä tukeneille.

Jäikö jokin pohdituttamaan? Tuliko mieleen yhteistyöajatuksia tai palautetta? Ole ihmeessä yhteydessä! hanna@27crag.com.

27 Crag ei olisi olemassa ilman palvelua käyttäneitä ja topoja jakaneita kiipeilijöitä, sekä monia muita matkan varrella tukeneita. *.Premium*-topot tarjoavat *community*-topojen tueksi valtavan määrän kattavia topoja ympäri maailmaa, mahdollistavat 27 Cragin toimintaa ja kehitystä, sekä tarjoavat resursseja topojen tekijöille uusien pulttien ostamiseen, access-ongelmien ratkaisemiseen ja muihin toimiin, jotka mahdollistavat kaikkien meidän kiipeilyä nyt ja jatkossa.

< Mira ja Tapsa Kiinan osakilpailun avajaisseremoniassa.

OPPIA IKÄ KAIKKI

- MITÄ SUOMEN JÄÄKIIPEILYMAAJOUKKUEEN KISAKIERTUEELTA 2018 JÄI KÄTEEN?

Teksti: Enni Bertling, Tapio Alhonsuo, Mira Alhonsuo, Pauli Salminen, Kuutti Heikkilä, Veli-Matti Laasonen

Kuva: Enni Bertling

Kausi 2018 alkoi koko jääkiipeilymaajoukkueella hyvällä filiksellä! Edellisinä kahtena kautena oltiin käyty kisoissa ja koettu, että kunto ja taito eivät oikein vielä riitä. Onnistumisia toki tuli, mutta silloin käytiin oman suoritustason ääri rajoilla ja marginaalia oli hyvin vähän. Tällä kaudella oli eri ääni kellossa. Treenit oli optimoitu kilpailuissa tarvittavia fyysisiä ominaisuuksia silmällä pitäen ja kaikkia mahdollisia muuveja oli harjoiteltu. Kaikki joukkueen jäsenet olivat vahvempia kuin ikinä!

Kauden mittaan tuli kuitenkin selväksi, että aina riittää opittavaa. Silloin kun kunto tai taito eivät lopeta suoritusta, tyssää se johonkin muuhun. Ei auta, vaikka olisi fyysisesti kuinka hyvä, myös kilpailemista on harjoiteltava. Vaikka treeneissä menisi paljon pidemmät vedot ja raskaammat sarjat, kilpailuissa tilanne on toinen, päätökset - oikeat ja väärät - tehdään sekunneissa eikä paluuta ole. Kisoissa mokaaminen on turhauttavaa, varsinkin silloin kun olisi jaksanut vielä jatkaa. Hinta, jonka tällaisesta oppimisesta maksaa, on murskaavan suuri.

Joukkueemme oli kuitenkin kasvanut edellisiltä kausilta monella tavalla. Kilpailemisesta ja kiipeilystä nauttiminen jyräsi usein jännityksen lähes unohduksiin. Reissaaminen kisapaikalta toiselle oli rentoa ja kivaa. Uusia ystävyysuhteita muiden ”jääkiipeilyperheen” jäsenten kanssa luotiin ja vanhoja vahvistettiin. Pettymykset hoidettiin kukin tavallaan, välillä käytiin hyvinkin syvällä, mutta niistä selvittiin ja päästiin yli. Joukkuehenki oli parempi kuin ikinä.

Olemme keränneet seuraavan sivun karttaan tärkeimmät hetket ja oppeja kustakin kisasta maajoukkueen eri jäsenten silmin:

Enni treenaamassa Saas-Feessä naisten finaalireitillä. Kisojen jälkeisinä päivinä pääsee usein koittamaan finaalireittejä.

Kuva: Tapio Alhonsuo

DOMZALE, SLOVENIA (EM-Cup) 2.12.2017

ENNI: Jos reitillä on jotain hakuilla lyötävää, lyö kunnolla. Laiskasti lyöty hakkuplacementi on kyllä helpompi irrottaa, mutta riskinä on myös ennenaikaiset lennot.

TAPSA: Jos haluat taistella kärkipaikoista, ei ole semmoista asiaa kuin liian nopea kiipeily. Vauhdin kasvattaminen lisää tyrimisen mahdollisuuksia, mutta on ainut tapa päästä tuloluettelossa ylemmäs.

BRATISLAVA, SLOVAKIA (EM-Cup) 9.12.2017

TAPSA: Osa Eurooppa-Cupin kisoista oli huomattavasti pienemmällä resursseilla järjestettyjä kuin maailmancupin kisat, ja se vaikuttaa moneen asiaan. Älä luota siihen, että homma toimii organisoinnin puolesta kuin rasvattu.

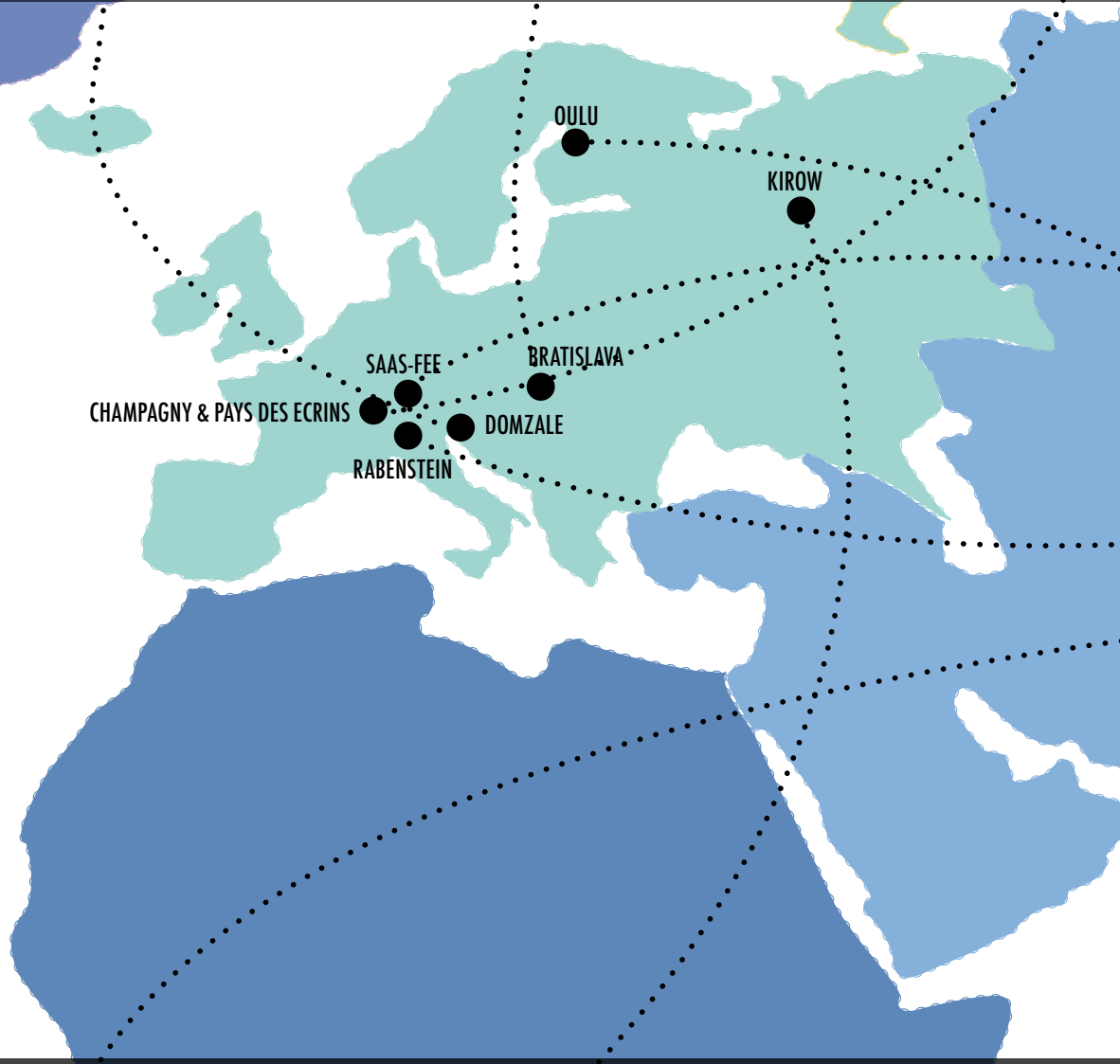
MIRA: Kun kiipeää finaaleissa ensimmäisenä, saa parhaimmat tuuletukset yleisöltä. Siitä saa tosi paljon tsemppiä kiipeilyyn!

CHAMPAGNY & PAYS DES ECRINS, RANSKA (EM-Cup) 11.–13.1.2018

TAPSA: Hyväksy se, että omat sekunnit ovat lyhyempiä kuin itseäsi parempien sekunnit. Opi käyttämään ne sekunnit paremmin. Päätä etukäteen, missä vaiheessa reittiä ravistelet käsiä. Ja jos aikaraja on 4 minuuttia, päätä etukäteen, ettet ravistele niitä missään, kertakaan, edes puoliksi.

MIRA: Jännittäminen sumentaa katseen ja se voi vaikuttaa siihen, miten otteita tulkitaan. Opi olemaan kärsivällinen ja katso tarkkaan otetta. Se, että katsoon asti näkyy, miten päin ote on, ei tarkoita sitä, että kisatilanteessa näkisit sen 20 cm päästä.

CHEONGSONG, KOREA (IWC) 9.–11.2.2018

ENNI: Älä päätä ennen suoritusta mikä on reitin ”vaikea muuvi” koska se tekee siitä juuri sen.

TAPSA: Hyväksy, että eri maiden reitintekijöiden reitit ovat eri tyyllisiä, äläkä aina pyri kiipeämään omilla lempariasetuksilla. Aggressiivisimmat terät venäläisille reiteille ja otteille, loivimmalla kulmalla olevat terät korealaisille reiteille ja otteille.

MIRA: Pettymyksestä yli pääseminen vie multa pahimmillaan noin puoli päivää ja vaatii ämpärillisen verran kyöneleitä. Elämä kuitenkin jatkuu ja pettymyksistä aina pääsee yli. Seuraavaksi energia suunnataan joukkuetoverien tsemppaamiseen.

KIROV, VENÄJÄ (IWC) 2.–4.3.2018

ENNI: Jos päätät oikaista 5 otetta kerralla, tee se niin että onnistut. Hyvä tiimi on parasta mitä urheilija voi saada!

VELI-MATTI: Täytyy suunnitella kiipeily ja kiivetä suunnitelma. Reitillä ollessa ei ole aikaa siihen minkä olisi voinut maassa mieltä valmiiksi. Päjätkäseen parhaiden kanssa on vaikeita ja kuluttavia muuveja vain pystyttävä tekemään lukuisia putkeen sekä palautuminen niistä on pakko tapahtua suurilta osin liikkeessä.

KUUTTI: Kirovissa oli mukava huomata, että vaikka edellinen kisasuoritus päättyi lipsahdukseen niin seuraavissa kisoissa se ei häirinnyt suoritusta vaan itseluottamus oli hyvä! Täällä itselle myöskin valkeni osaltaan suuntaa omaan treeniin, jossa kunnan lisäksi täytyy panostaa aktiivisesti kisakiipeilyssä vaadittaviin taitoihin. Mukavaa päästä käyttämään omassa opiskeluissa opittuja asioita urheiluvalmennuksesta käytännössä omassa harjoittelussa!

 SAAS-FEE (IWC), SVEITSI
18.–20.1.2018

ENNI: Vartin saa epäonnistumisen jälkeen vihata ihan kaikkea, sitten pettymyksestä on päästävä yli.

TAPSA: Jos tiedostat sen, että menet flässipumpuun, jos et ole käynyt hapoilla lämmittelyssä, huolehdi siitä, että oikeasti käyt hapoilla lämmittelyssä. Epäonnistumisten käsittely sveitsiläisessä yökerhossa on kallista.

MIRA: Hyvä musiikki vaikuttaa kiipeilyyn! Jammaaminen esimerkiksi Stevie Wonder Superstitionin tahtiin samalla kun sitoo kasisolmua poistaa jännitystä.

 RABENSTEIN, ITALIA
(IWC), 25.–27.1.2018

ENNI: Vaikka köysi tuntuisi kuinka kireältä (=rope drag) JATKA kiipeämistä äläkä luule, että varmistaja ei halua sinun syystä tai toisesta jatkavan kiipeilyä. Ja muista että vain vartin saa kiukutella...

PAULI: Pysy kisakiertueella terveenä. Pysy reitillä. Mene ajoissa valmistautumaan nopeuskiipeilyyn, muuten kiipeilyt on nopeasti ohitse.

 HOHHOT, KIINA
(IWC) 2.–4.2.2018

ENNI: Tee aina suunnitelma käsien ja hankojen pitämiseksi lämpimänä, jos eristyksessä sattuukin olemaan aamulla -25C. Ainakin tusina kemiallisia lämmittämiä kisakassiin AINA!

TAPSA: Vaikka kuinka tuulisi jääkylmää arktista viimaa, älä enää ikinä pue mitään vähänkään löysempää tuulenpitävää kangasta päälle. Se estää huonossa tapauksessa näkyvyyden jalkoihin, siihen jää hakku kiinni, ja sen irti pureminen on kallista.

HOHHOT

CHEONGSONG

Team Finland Saas-Feessä.

Voit seurata meitä :
[@pauli_salminen](#), [@rollomixed](#),
[@miraakkelia](#), [@ennibertling](#)
ja koko tiimiä voi seurata [#iceclimbingteamfinland](#)

 OULU, SUOMI
(EM-Cup) 23.–25.3.2018

TAPSA: Jos kysyt eristyksessä muiden mielipiteitä sekvensseistä, hyödynnä tieto tarvittaessa, mutta luota ennen kaikkea omaan harkintakykyyn kiiveksessä. Niin ne muutkin nimittäin tekevät, vaikka olisivatkin olleet eristyksessä jotain muuta mieltä.

KUUTTI: Oulussa konkretisoitui ensimmäistä kertaa se, että jos lähtee oikeasti kisaamaan, niin riskinä on lipsahtaminen, kuten nyt kävi. Näin ollen pitää löytää vielä paremmin oman kiipeilyn tason ja vauhdin suhde ensi kaudelle.

MIRA: Älä luovuta, jos tulee vaikea muuvi. Yritä niin kauan, kunnes onnistut tai tiput. Oulusta jäi erityisesti mieleen yleisön ja äidin hurraukset. Tämä kisa oli unohtumaton!

KUN PULLEY SANOO POKS OSA 2

Teksti ja kuvat: Inka Gysin & Pia Viljakainen

Kiipeilyharrastus oli Tampereen Yliopiston Lääketieteen yksikön 2004 tehdyn tutkimuksen mukaan vammarriskeineen verrattavissa yleisurheiluun tai juoksuun; sillä todettiin olevan pienemmät vammriskit kuin palloilu- ja kontaktilajeissa. Illoinen uutinen siis – kiipeily on loppupeleissä turvallinen harrastus.

Viime lehdessä (2/2017) **Niina Laatikainen** kertoi kattavasti sormivammojen tutkimisesta, kuvantamisesta ja diagnosoinnista. Hoito- ja kuntoutuspuoli jäi artikkelissa vähemmälle, joten päätimme tarttua siihen tässä jatkosassa. HUOM! Artikkelissa esitetyt menetot ja hoitotoimenpiteet eivät ole lääkärin hyväksymiä, kirjoittajat eivät ole alan ammattilaisia ja artikkelissa kerromme puhtaasti omia kokemuksiamme. On oma päätöksesi, mikäli haluat kokeilla näitä keinoja sormivammasi kuntoutuksessa. Suosittelemme aina kääntymään lääkärin puoleen tuoreen sormivamman kanssa!

TAUSTA

2.1.2017 **Pia Viljakainen** oli syksyn pitkän treeniputken tiimoilta Boulderkeskus Herttoniemen seinällä. Takana oli jo useampi kiipeilypäivä, mutta into seinälle oli kova. Parin tunnin session jälkeen tiukka veto underistaoliviimeinenpisara, jaoikeankädenkeskisormen A2 pulley sanoi itsensä irti. Ei aivan kokonaan, todennäköisesti kyseessä oli osittainen repeämä. Sormeaa ei kuitenkaan ikinä kuvattu. Sormi kipeytyi heti ja iltaa kohden turposi hieman. Suurin särky tuli kuitenkin vasta seuraavana päivänä, jolloin oli selvää ettei tällä sormella vähään aikaan kiivettäisi.

14.5.2017 **Inka Gysin** oli varma, että eräs Rokollion 7A+ taipuisi. Alla oli huono lämpö ja orastavat kynnrpäävaivat kevään timakan sormilautatreenin jäljiltä. Gysin vetäessä isohkosta half-crimp otteesta kuului vasurin nimmättömästä kovaääninen poks. Sormi ei kuitenkaan kipeytynyt heti eikä malttia (tai järkeä) löytynyt lopettaa leikkiä. Parin yrityksen ja reitin lähettämisen jälkeen alkoi kipu kuitenkin hiipiä sormeen.

Lääkäri ei lähtenyt heti kuvaamaan sormeaa, vaan totesi repeymän kliinisesti ja että lepoa oli otettava. Koska lepo ei tuntunut kivalta ajatuk-

Hassuttelua treenien lomassa.

selta, kiipesi Gysin aika ajoon, mutta tiedostaen, että sormi kipeytyi entisestään. Kesä meni enemmän tai vähemmän kiipeilyä vältellen ja sormen kipuilla. Myöhemmin syksyllä sormessa todettiin magneettikuvantamalla A4 pulley osittainen repeämä, joka ei ollut ottanut parantuakseen.

SORMEN KIPUILUA

24.8.2017 Reissu Magic Woodin kiville oli varattu jo kauan aiemmin, joten Gysin ja Viljakainen yrittivät nautiskella täysillä kevään vammojen jälkimainingeista huolimatta maagisen metsän kiipeilystä. Gysinin sormi oli edelleen kipeä ja Viljakainen oli vasta alkukestästä lähtenyt omalla rikkinäisellä sormellaan kiipeämään. Pitkän tauon jäljiltä olivat sormet kuitenkin heikot eikä vaadittu kuin yksi huono underi ja Viljakaisen pikkurilli sanoi sekin poks. Magic Woodin kiipeily

loppui hänen osaltaan harmittavan lyhyeen. Myöhemmin koto-Suomessa pikkurilli kuvattiin ja sieltä löytyi A2 pulley osittainen repeämä. Tähän lääkäri määräsi lepoa ja ehdotonta kiipeilykieltoa. Mielessä oli kuitenkin toinen suunnitelma.

NEUVOJA RAPAKON TAKAA

Suomalaisen käsikirurgin ohjeet käsittivät lepoa ja teippausta. Ei roikkumista eikä varsinkaan kiipeilyä useampaan viikkoon tai edes kuukausiin. Olimme ottaneet lääkärin neuvot huomioon melko ylimalkaisesti aiemmin, kuten edellä mainittiin.

Ajellessamme takaisin kotiin Magic Woodista, kuuntelimme jenkkiäisen fysioterapeutin ja kiipeilijän **Esther Smithin** haastattelun TrainingBetan podcastista (linkki lopussa). Smith totesi, ettei pelkkä lepo tuota tulosta: pulley parantuu kyllä, mutta vain niin paljon,

että se kestää normaalia, jokapäiväistä käyttöä, ei siis sen enempää. Eli heti kun sitä räsittää enemmän kuin arkipäivän askareissa (esimerkiksi kiipeilemällä), repeytyy se uudelleen.

VIISAITA NEUVOJA

Siispä Smithin ajatus oli, että räsittämällä sormeja aina hitusen enemmän ja aiheuttamalla sinne viikottain ”mikrorepeymää” (samaa tapaan kuin lihaksia kasvatettaessa), vahvistuu pulley kuin pakon edessä – sitä siis vaaditaan voimistumaan pikkuhiljaa. Tämä kuulosti meistä loogiselta ja tietysti inspiroivalta kuin pakko-lepo: voisimme tehdä jotain parantumisen eteen, emme vain odotella! Ensin piti kuitenkin malttaa: aloittaa voisi vasta alkuturvotuksen ja aristuksen mentyä ohi. Gysin vamma ei tietenkään enää syyskuun alussa ollut tässä vaiheessa, mutta Viljakaisen pikkurillin tuore repeämä sai lepuutella parisen viikkoa ennen kuin lähdimme otelaudalle.

OTELAUDAN ABC KUNTOUTUKSEEN

Smithin ohjeet olivat seuraavat: aluksi testataan varoen, miltä tuntuu roikkua kahden sormen syvässä poketissa kipeällä sormella ja sen vierustoverilla (yhdessä toisen käden kanssa). Jos omalla painolla roikkuminen tuntuu liian pahalta, voi painoa ottaa pois pulley-systeemillä eli vinssissä roikkuvalla na-

rolla, jonka toiseen päähän kiinnität vastapainon ja toiseen itsesi (tässä valjaat, slingi ja levypainot toimivat hyvinä apuvälineinä). Jos roikkuminen taas ei tuota minkäänlaista tunnetta, voi painoa lisätä.

Ajatus poketissa roikkumisesta tuntui aluksi pelottavalta, mutta staattinen, syvässä otteessa tehtävä pito ymmärretään yleisesti melko turvalliseksi. Päätimme, että on hyvä lähteä kuntouttamaan kaikkia sormia, sillä vaikei muissa sormissa vammaa olutkaan, emme myöskään halunneet niiden rikkoutuvan. Pikkuhiljaa kehittäisimme kuntoutuksen ohessa jokaisen sormiparin voimaa. Hiukan voimakkaampina sormipareina nimetön ja keskisormi sekä etu- ja keskisormi antoivat aloittaa kehonpainolla roikkumisesta. Pikkurilli ja nimetön pari kuitenkin jännitti: siinä Viljakainen otti alkuun pois 32 kg ja Gysin 24 kg pulley-systeemin avulla.

VOIMAA SORMIIN

MALTTIA JA LYHYITÄ SESSIOITA

Koska kyseessä on ”finger rehab” eli sormien kuntouttaminen, ovat määrät ja roikunta-ajat maltillisia. Smith kehottaa tekemään kuntoutusta maksimissaan kaksi kertaa viikossa. Yksittäinen eli roikunta kestää 10 sekuntia ja tämä toistetaan 3–5

FINGER REHAB

3–5 x roikunta 10 sek./2 min tauko
max. 2 x vko

Kuntoutusohje by Ester Smith

kertaa. Kunkin setin välissä pidetään aina parin minuutin tauot. Eli todella lyhyt sessio riittää. Tarkoitus ei ole roikkua itseään väsymykseen ja pumppuun asti – nyt ei kehitetä varsinaisesti voimaa vaan kuntoutetaan rikkiinäisiä rakenteita.

Miltä roikkunnan sitten kuuluisi tuntua? Smith kuvailee tunnetta englanniksi sanoin: ”familial mild discomfort” eli suoraan suomennettuna: tuttu, lievä epämukavuuden tunne. Syvä kipua tai pitkään viipyvää kipua ei saa syntyä ja epämukavuuden tunteen tulisi kadota parissakymmenessä sekunnissa roikkumisen jälkeen. Eli sormelle annetaan siis maltillista räsitusta, mutta suoranaista kipua se ei saa tuottaa. Leposärkyä ei sormeen saa jäädä.

PAINO ON VOIMAA, LISÄPAINO ON LISÄÄ VOIMAA

Smithin ohjeiden mukaan roikuntaa tehdään samoilla painoilla (tai painon vähennyksillä) niin pitkään, ettei roikunta enää aiheuta epämukavuuden tunnetta. Painoa lisätään sitten noin 2,5 kg kerrallaan. Tätä tehdään niin pitkään, että päästään noin 15–20 lisäkiloon. Pokettien lisäksi voidaan pikkuhiljaa lisätä muitakin otetyyppejä: esimerkiksi half-crimp ja open hand sekä pinch. Voi olla, että tietty ote ei tuota minkäänlaista epämukavuutta, toisen otteen ollessa suurempi kivun lähde. Tähän vaikuttaa sormivamman syntytilanne eli se minkälaisessa otteessa pulley alunperin poksautti.

Otelautaa teimme kerran (toisinaan kaksi) viikossa, muiden treenien ohessa. Parin kuntoutusviikon jälkeen aloimme lisäksi kiivetä todella helppoa liidiä, jonka lisäksi thaiboxsimme ja kävimme salilla. Melkein jokaisessa otelautatreenissä pystyimme lisäämään 2,5 kg tai vähentämään pikkurilli-nimetön parin miinuspainoja. Syyskuun lopulla kestivät vahvemmat sormet jo +10 kg lisäpainoa ja heikommat menivät -10 kilolla.

EDISTYSASKELIA

Lokakuun loppupuolella oli Gysin ilon päivä kun heikoimmilla sormilla päästiin vihdoin nollille – muut olivatkin jo hetken olleet +15 kilossa. Lisäsimme tässä vaiheessa mukaan myös openin ja half crimpin puh-

Gysin ja +20 kg lisäpainoa.

Viljakainen ja vahvempien sormien treenihetki.

taasti kehonpainolla Beastmaker 1000 alimilla listoilla roikkuen. Joulukuun viimeinen otelautatreeni ennen Albarracinin reissua meni jo +20 kg vahvimpien sormien poke-teissa, +5 kg nimetön–pikku-rilli-yhdistelmässä ja half crimpissä sekä +10 kg open handilla. Viljakainen pääsi niin ikään joulukuussa rikkoutuneen pulleynsä kanssa “omilleen” eli pystyi roikkumaan pokeiteissa ilman pulley-systeemin avustusta!

Edistys oli aika mieletöntä: kolmen kuukauden aikana pääsimme mm. -24 kilosta +5

kiloon ja 0 kilosta +20 kiloon. Syksyn edetessä otimme myös hiljalleen jälleen mukaan boulderoinnin ja koko ajan taustalla jatkuivat salitreeneit sekä thaiboxing. Otelauta oli siis hyvin pieni osa kokonaisuutta. Sen tekemisessä ei kauaa nokka tuhissut ja se oli helppo lisätä muiden treenien oheen.

YLÄMÄKIÄ JA ALAMÄKIÄ

Pelkkää ylämäkeä ja riemuvoittoa ei tänäkään matka ollut. Pulleyt vihoittelivat välillä levossakin. Yksi päivä oli parempi kuin toinen. Huono muuvi tai kiperä ote seinällä aiheutti kipua, mutta sitten levättiin, fiilisteltiin ja huollettiin, jatkettiin roikkumista

samoilla painoilla tai toisinaan jopa vähemmällä, jos siltä tuntui.

Välillä takkuili ja masensi: edeltävä kuukausi tuntui hyvältä ja siltä, että edistystä oli tullut reippaasti, mutta yhtäkkiä sormea saattoikin särkeä melkein yhtä lailla kuin vamman alkutaipaleella. Säryt menivät onneksi usein päivässä ohitse – pieni himmaaminen auttoi tähän. Tärkeintä oli malttaa ja olla lannistumatta takapakkien edessä.

MITEN TÄSTÄ ETEENPÄIN?

Joulun jälkeen taukoilimme melkein pari kuukautta otelaudan kanssa reissujen ja treeni-breikin takia. Kevään treenikauden alkaessa päätimme ottaa otelaudan takaisin rutiiniin. Aikaa ei otelautailuun mene kauaa ja jos se pitää sormet vahvoina ja ehjinä, ei tämä vähäinen uhrattu aika ole hukattua.

Tärkeintä on kuitenkin pitää huoli forkuista, kynärpäistä sekä olkapäistä: kun nämä ovat kunnossa, tulisi sormienkin pysyä hyvällä mallilla. Useimmiten sormivamman taustalla on liiarasitus tai virheelliset liikeradat ja huono liikkuvuus. Palautuminen, hieronta ja Armaidin tai vastaavan välineen käyttö sekä venyttely ja liikkuvuudesta huolehtiminen ovat avaimia onneen.

Optimaalisen treenaamisen ja itsensä rikkomisen välillä on hiuksenhieno raja – optimaalisinta on kuitenkin aina pysyä ehjänä. Parempi ennaltaehkäistä vamma kokonaan kuin kuntouttaa se.

Kuuntele Esther Smithin haastattelu TrainingBeta podcastissa:
<https://www.trainingbeta.com/media/esther-fingers/>

INKA GYSIN

Ikä: 32

Kiipeilytausta: 6 vuotta täysipainoista boulderointia ja välissä pari hairahdusta köyteenkin. Lisäksi joitain vuorenhuippuja on vuosien aikana tullut kavutua. Hupikiipeilyn ja harrastelun lisäksi taustalta löytyy jonkin verran amatööri treeniä ja viimeiset puoli vuotta on harjoiteltu valmentajan oppien mukaan. Ykköstavoitteena valmennuksessa on ehjänä pysyminen, sillä ”kiipeilyura” on ollut melko rikkonainen vammojen takia. Loukkaantumisia on ollut jos jonkin näköisiä aina nilkkojen nyrjähdyksistä ja olkapäätulehduksista pulley-vammaan sekä ranteen hakaluun murtumiseen.

Muuta: Gysin työskentelee Boulderkeskuksella keskittyen viestintään ja markkinointiin. Hän toimii myös aika ajoin SKIL:n palveluksessa tiedotuksen ja viestinnän parissa. Jos kiipeilymatkat eivät veisi suurinta osaa lomista, olisi Gysin reppureissuilla vuorilla, sukelta-massa tai viidakossa.

PIA VILJAKAINEN

Ikä: 26

Kiipeilytausta: 8 vuotta kiipeilyä, pää-osin boulderointia, mutta toisinaan tullut myös köyden päässä roikuttua. Osallistunut kilpailuihin ja ollut SM-kisoissa finaaleissa. Taustalla pari vuotta treeniä valmentajan kanssa. Kiipeilyvuosiin on mahtunut mukaan parin sormivamman lisäksi olkapään repeämä ja yksittäisiä lihasrevähdyksiä. Pisin tauko on ollut sormivammojen takia. Tavoitteena Viljakaisella on (to-ki kehittymisen lisäksi) nauttia kiipeilystä täysillä ja niin pitkään kuin mahdollista.

Muuta: Psykologiaa opiskeleva Viljakainen on työskennellyt Boulderkeskuksella kolme vuotta. Kiipeilyn lisäksi elämässä tärkeitä juttuja ovat Viljakaisen kaksi kissaa sekä kiipeily-pakulla tehtävät reissut.

JOKAISEN KIIPEILIJÄN PERUSTEOS

SAKU KOROSUO

SUOMA- LAINEN KIIPEILY- OPAS

AULA & CO

AULA & CO

Rotkokallio

Half Century, 8a, Anna Laitinen.

Teksti: Jari Koski
Kuvat: Joonas Saileranta

Kiipeilyreitin nimeen liittyy usein tarina tai reittiin, tai koko kallioon liittyvä tapahtuma. Parhaimmillaan jopa joku nimeämisen hetkellä omasta mielestä hieno ja syvälinen ajatus. Ainakin itselläni on usein jonkinlainen idea nimeksi jo ennen ensinousua, mutta aivan erilainen lopullinen nimi saattaakin putkahtaa alitajunnasta spontaanisti synnytyksen euforiassa.

Kerron tässä Rotkokalliolla pulttaamieni ja avaamieni reittien nimeämisestä, mutta myös nimiin läheisesti liittyvistä tapahtumista ja tunteista reitinteon, työstämisen ja ensinousujen yhteydessä. Näitä asioita ei mielestäni voi erottaa toisistaan.

Yatzyn orjat, 6c+, ensinousu 6.8.2009. Ensimmäinen reitti kalliollla. Nimi tulee aivan liiallisuuksiin menneestä, lähes sairaalloisesta yatzy-pelin pelaamisesta lukuisilla kiipeilymatkoilla. Ensinousun varmistajalle **Santeri Turkulaiselle** on tehty sama diagnoosi.

Kultainen kukko, 7b, ensinousu 10.8.2009. Ensimmäinen pulttaamani ja kiipeämäni reitti jyrkällä "new school"-sektorilla. En-

sinousun varmisti ystäväni, yksi kaikkien aikojen vahvimista, **Anton Johansson**. Mukana reissussa oli silloin noin kymmenvuotias poikani **Samuli**.

Matkalla kalliolle olimme ostaneet Pukaron Paronista kesäjuomat, Samulilla kokis ja aikuisille Laitilan pils-tyyppinen Kukko-olut, jossa kullanvärinen tölkki. Ensinousuni jälkeen istuimme kallion päällä katselemassa itään avautuvaa kaunista peltomaisemaa. Avasimme kylmät lähetyjuomat ja Anton sanoi, että nyt pitäisi sitten olla reitille nimi. En ollut nimeä miettinyt eikä tuona hetkenä päässä liikkunut yhtään mitään. Kauniissa kesäillalla käytiin seuraava ajatustenvaihto: kuulin takanamme kauempana reunasta istuvan Samulin sanovan: "Kultainen Kukko". Minä: "Että mitä siis?". Samuli: "Siinä on reitin nimi". Ja siinähän se oli, tietysti.

Tekniikan maailma, 7b(?), ensinousu 10.6.2010. Tämä reitti vaati paljon työstöä! Alkuosan kruksissa jouduin tekemään noin kymmenen käsi- ja jalkamuuvia etenemättä yhtään, vain päästäkseni oikeisiin otteisiin ja balanssiin etenemistä varten. Olin lukki-

tunut suoraan pulttien linjan mukaan meneviin muuveihin pienillä listoilla ja undereilla, pelkästään koska ne olivat vaan niin siistejä. Toistonousijahan sitten tietysti käytti hieman oikealla sijaitsevia parempia otteita (joka on tietysti luonnollista – reitti kiivetään ja greidataan helpoimman mahdollisen tavan mukaan), jolloin reitin greidikin laski alkupe- räisestä 7c:stä. Reitini nimi kertoo kaiken kiipeilyn luonteesta.

Dyno-K, 7b+, ensinousu 29.4.20114.

Ensinousun varmisti **Jyrki Lukkari** (silloin Helsingin Kiipeilykeskuksen johtaja, sittemmin Jyväskylän Boulderpajan perustaja ja ornistaja). Jyrki, jonka kanssa tuolloin paljon kiivettiin yhdessä, oli huomannut olemattomat kykyne dynaamisissa muuveissa, ja oli sarkasmin mestarina alkanut kutsua minua dyno-Koskeksi. Tämä kyseinen reitti sattui sisältämään keskiosassaan ihan kunnon dynon, joten pilkkanimi tuli oivaan käyttöön.

P.S. 27 Crag-sivustolla on reitin noususta betavideo, jonka kuvasi hämmäntävän hienosti jo kauan ennen drone-aikaa **Toni Sjöroos**. Videon musiikkina on oma biisini; sävellys, sanat, sovitus ja laulu by Dyno-K! :)

”

...oli huomannut olemattomat kykyini dynaamisissa muuveissa, ja oli sarkasmin mestarina alkanut kutsua minua dy-no-Koskeksi.

Friction directe, 7c, ensinousu

12.5.2011. Varmistajana taas luotto-Santeri. Ensinousu onnistui vasta kun kiipeilytossut oli vaihdettu 2 numeroa liian pieniin Santerin Testarossa-kenkiin ja sateeseen tuli tauko.

Nimi oli mielestäni hauska yhdistelmä kuuluisaa Frankenjuran 9a-klassikkoa ja reitin alku-osan kruxin naurettavan pieniä otteita. Reitillä on tähän päivään mennessä vain yksi toisto, vaikka kyseessä on pitkä ja todella hieno linja.

Half Century, 8a, ensinousu 2.8.2011. Kallion "the" reitti! Ensimmäinen 8a-reittini. Vaihtoehtoiseksi nimeksi nousi työstön aikana "Golgata" – tie ensinousuun oli todellisen tuskien taival.

Kesäkuussa putosin reitille laskeutuessaani, ihan oman tyhmän virheen vuoksi, noin kolmesta metrillä selälleni ison kiven päälle. Seurauksena koko selän alueen ruhjeet, ihme ettei käynyt todella paljon huonommin. Myöhemmin kesällä Joensuun voimakaksikko, **Pasi Penttinen** ja nuori nouseva stara **Sami Koponen**, pysähtyivät kotimatalla pohjoiseen etelän roadtripiltä vierailemaan kalliolla ja Pasi varmisti minua projektin liidiyrkässä.

Putosin keskikohdan poikkarissa niin, että jalka oli köyden väärellä puolella. Putosin kierähtäen ylösalaisin ja löin nilkan kovaa kallioon sillä seurauksella, että se murtui. Lopulta tein ensinousun (kiitos jälleen Santeri!) heinäkuun helteillä, kuuman illan hämärtäessä, selkä edelleen kipeänä ja kalliolle kävellessä jalkavamman takia nilkuttaen.

Kaikkiaan ajoin kotoa kalliolla kymmenkunta kertaa, liidiyrityksiä oli kymmeniä, ja pari kertaa olin jo pudonnut ankkuri naaman edessä lopun helpolta osuudelta. Työstäminen tuntui kestävän ikuisuuden mutta toteutin haaveeni kiivetä ensimmäinen 8a-reittini yli 50-vuotiaana – siitä nimi.

R.I.P. Suureksi surukseni reitin alusta irtosi muutama vuosi sitten todella tärkeä ote, joten reitti lienee mahdoton tai ainakin vain muutamalle mutantille mahdollinen.

Vanhan liiton soundi, 7b, ensinousu 2.7.2013. Pidin kesällä 2013 toiselle kiipeilyveteraanille, **Jaakko Perkiökankaalle**, liimapulttauskoulutuksen. Pulttasimme yhdessä ensimmäisen linjan, jonka olin kalliolla hahmottanut tieltä autosta seinämää ihmetellessäni vuosia aiemmin.

Reitti on upea ja kallion pisin linja; alun negatiivisen osuuden voi halutessaan varmistaa kiilalla tai liikkuvaleukaisella. Sen jälkeen loivasti vasemmalle ylös hyvillä otteilla, kunnes alkaa teknisempi jyrkkä ja herkkä kiipeily. Ihan loppu, vasemmalle kulkevan tarkan poikkarin jälkeen, on yhteinen *Tekniikan maailma* -reitintä kanssa.

Reittiä pultatessa juttelimme niitä näitä Jaakon kanssa, ja löysimme yhteisen intohimon bluesin soittamisesta, vanhoista kitaroista ja putkivahvistimista.

Ainoa oikea nimi reitille olikin "Vanhan liiton soundi". Reitillä ei suureksi surukseni ole tiedossa toistonousua.

Nyt hop-hop heti kohti Kimonkylää ja toistelemaan!

Rotkokallio topo:

<https://j27crags.com/crags/rotkokallio>

Makak otteet
Makak treenipalkit

Rock Empire Shogun
- edullinen yleistossu
- seinälle ja kalliolle
54,00

Rock Empire
Streak valjaat 44,00
Valjassetti 59,00

12,50

13,00

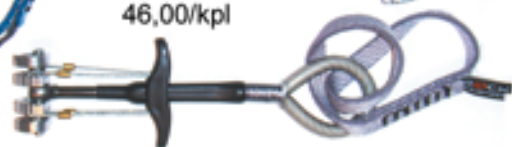
Rock Empire mankasetti 12,00

Kiipeilyköydet Rock Empire
Tango 9,8mm x 60m Std 99,90
Tango 9,8mm x 60m DRY 119,90

kaksiakseliset camut
Rock Empire Axcel
46,00/kpl

CAMP X-Dream
199,00

CAMP Matic 99,00
R.E. Tandem 59,00

Kypärät
alkaan 49,00

Kerhovaljaat
Speedy 35,00

Camp iso kasi korvilla 26,00
Rock Empire Ascender 49,00

Rock Empire
Slight valjaat 59,50
Valjassetti 74,00

Jäähakku Chakan 69,00, jääraudat Machki 89,00

Rock Empire Spectrum, musta
- kiipeilyyn, työ- ja pelastuskäyttöön
-tukevat ohjaajanvaljaat 79,00

ROCK EMPIRE, CAMP, PETZL, BEAL

Yli 15 euron toimitukset ilman postikuluja

MOUNTAIN SHOP 050 5017157

Hämeentie 40, 00500 Helsinki

<https://www.mountainshop.fi>

Leonidio

Dionysoksen puutarha

Ateenasta on Leonidioon 235 km. Sen ajaa Peloponnesoksen itärantaa pitkin kolmessa tunnissa. Mielikuvat uinuvasta kreikkalaisesta pikkukaupungista vahvistuvat, kun ensimmäisen kerran näkee kaupungin ylhäältä vuoristotieltä: valkoiset punatiilikattoiset matalat talot, kapeat kujat, kaariportit, kirkontornit, merenrantaa kohti laskeutuva tasanko hedelmä- ja vihannestarhoineen. Kaupungin takana kohoaa Kokkinocrachos, Suuri punainen vuori.

Teksti: Jukka Muinonen

Reissussa rähjäntyivät:
Mikko Danski
Felix Damski
Jukka Kallio
Jukka Muinonen

Kiipeilijöitä alueella

Uutta toimeliaisuutta alueelle tuovat nykyään kiipeilijät, mutta kiipeilyn historia alueella on varsin lyhyt. Paikallisten asukkaiden hämmästellessä nousivat ensimmäiset kiipeilijät Kokkinovrachosin korkeimman seinämän huipulla odottavan lippusalon kohdalta vuonna 1987. Reitti sai nimekseen *Pillar of Fire*.

Seuraavan kerran kiipeilijöitä reitintekijöinä nähtiin vasta 2000-luvun alussa. Varsinainen expansio tapahtui 2013, jolloin kansainväliseen kokoukseen osallistuneet noin 120 aktiivia aloittivat reittien teon sertifioituilla pulteilla. Tarkoituksena oli rakentaa laaja kiipeilypuisto kaikenlaisille kiipeilijöille. Projektiin kuuluivat myös parkkipaikat, lähestymispolut ja niiden merkitseminen eri sektoreille.

Yhteisenä koordinaattorina toimi Panjika cooperative, jolla on Leonidion keskustassa infokeskus, kahvila, myymälä ja kokoustilat. Yhteisö on myös toimittanut paikallisen topon (myydään keskukselta hintaan 27 €).

Majoittuminen ja muonitus

Majoitusvaihtoehtoja on runsaasti: apartementoksia, monentasoisia hotelleja, taloja seurueille jne. Yllätyksiä sattuu. Netin kautta valitsimme viehättävän näköisen pikkutalon. ”Pienenä pettymyksenä” asunnosta puuttui yksi makuuhuone, ja portaikat terassille sekä ulos olivat kaiteettomat ja turvattomat. WC

Jukka Kallio

Ilmavaa! Felix Damski Elonassa.

Kuvat: Jukka Muinonen

Kiipeilysektori Elona on heti luostarin kulman takana.

Kokkinovrachos, ”Suuri punainen”

Vuorilta aukeaa näkymä yli Leonidion Plakaan ja merelle.

Panjika cooperative on kiipeilijöiden kohtaamispaikka.

Multi pitsillä.

Kulttuurista kiinnostuneille löytyy välipäiviksi paljon nähtävää ja koettavaa: Epidauroksen amfiteatteri, Sparta – antiikin Kreikan kaupunkivaltion sydän, Kalamatan oliivilehdot, Mykeneen rauniot.

oli pihan perillä ja seinällä ”postilaatikko”, johon käytetty ”posti” piti laittaa.

Kummallisuuden huipensi kahteen puoliksi pihatason alapuolella olevaan makuuhuoneeseen avautuva kynnyksetön ovi. Valitettavasti pihan kaltevuus johti vettä sateella sisään. Ilmeinen kuivan sään asumus!

Omatoimikokeille läheisillä palstoilla tuotetut peruselintarvikkeet ovat erinomaisia. Jos ruoan valmistus ei ole mieleen, kannattaa ajaa merenrantaan, Plakan alueelle, idyllisen sataman äärelle ja nauttia todella herkullisista meren antimista.

Kiipeilyalueet

Topossa kiipeilyalueita on viisi: A,B,C,D,E. Ne jakautuvat 17 erilliseen kohteeseen/sektoriin. Reittejä näillä sektoreilla oli vuoden 2016 topossa 975. Uusia avataan jatkuvasti.

Lähestymiset autolla kestävät useimpiin kohteisiin alle puolen tunnin, kävely parkkipaikoilta sektoreille n. 2–20 min.

Mutkikkaat ja kapeat vuoristotiet vaativat ajalta tarkkuutta. Esim. tie St Nicolakselle on jyrkkä, kaiteeton ja vaarallinen. Tiellä on lisäksi paikoitellen irtokiviä. Kiipeilyllisestikin kohde on vaatimaton ja selvästi vähän kiiwetty, mutta yksinäinen luostari vuorten kainalossa on näkemisen arvoinen.

Niille jotka haluavat kiivetä sporttia Leonidin läheisyydessä, on Kokkinovrachosilla tarjolla n. 200 reittiä.

Multipitsejä

Kokkinovrachosilla on yhdeksän multipitsiä, joista täysin pultattuja on seitsemän. Kiipeimme kahdella reitillä: Damskit valitsivat reitin nimeltä *Miran* (6b, 8 pitsiä) ja Jukat reitin nimeltä *Mignonete* (5c, 7 pitsiä).

Damskit lähestyivät reitin alkua merkittyä siksak-polkua pitkin ja aloittivat aiemmin. Jukat tekivät ”vuoden lähestymisen” (lue: läkähtymisen) puskeamalla jyrkkään ylämäkeen pöpelikköä uhmaten. Aiempien empiiristen kokemusten perusteella olisi pitänyt uskoa, että oikaisuun kulutettu energia ja neste tulisi kohdentaa itse kiipeilyyn. Varhain aamulla kiipeilyn aloittaneille varjoa riittää hyvinkin puoleen päivään, sen jälkeen sitä vain kaipaa.

Tufaa ja stalaktiittia

Lähimmillään ”kivenheiton” päässä Leonidin kylästä on värikkäistä tufa- ja stalaktiittikallioistaan tunnettu sektori Mars. Reittejä on 35 (6a+ - 8a).

Ajettaessa kanjonitietä noin 15 km ylös länteen tullaan sektorin Elona parkkipaikalle, josta kävely kohteeseen vie pari minuuttia. Punaisen ja keltaisen kaikissa sävyissä hohtavat kalliot ovat todella vaikuttavat. Greidit ovat pääasiassa väliltä 7b – 8b+.

Sektorilla Panorama on Elonan värikkäiden seinämien jatkeena ylöspäin mentäessä mukavia yhden köyden mittaisia reittejä.

Bonusena aivan kiipeilypaikan vieressä on munkkiluostari, josta avautuu mahtava näköala rotkolaaksoon kohti itää. Eikä täällä tarvitse todellakaan kokea itseään yksinäiseksi. Vierailijoita saapuu luostarille jatkuvana virtana. Ehkäpä hiljentymisen ja mietiskelyn aika on yön sydämessä – jahka kassavirrat on laskettu.

Luolakiipeilystä kiinnostuneille sopiva kohde on La maison des chevres. Sektorilla on tarjolla lyhyitä, jyrkkiä ja raskaita reittejä aina greidiin 9a asti.

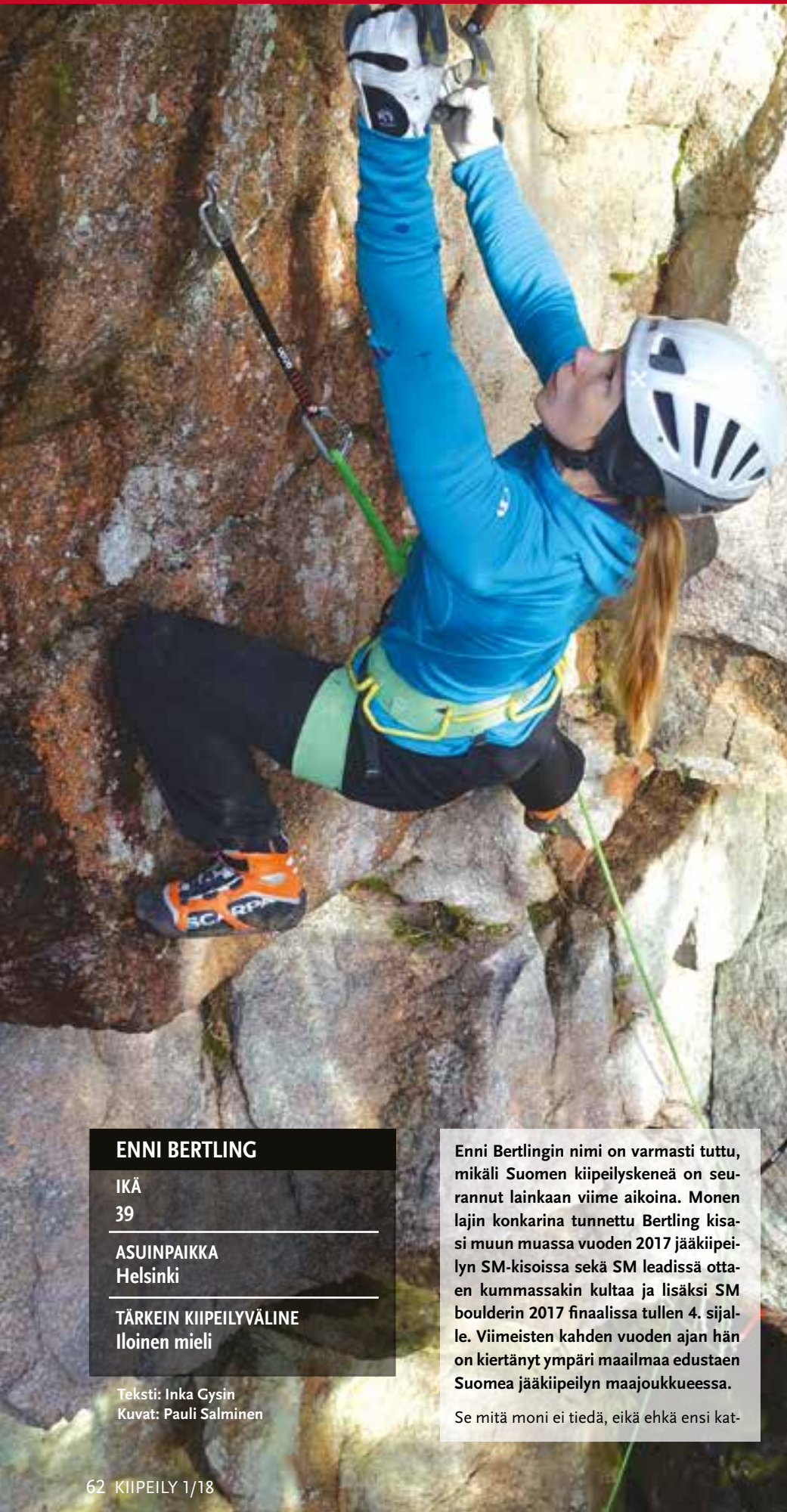
Lopuksi

Kreikka on antiikin kulttuurin kultamaa. Kiipeilijät nousevat vuorille. Sieltä näkee horisonttiin. Kun laskeutuu alas ja kulkee horisontin taakse, saattaa nähdä vielä enemmän.

Kulttuurista kiinnostuneille löytyy välipäiviksi paljon nähtävää ja koettavaa: Epidauroksen amfiteatteri, Sparta – antiikin Kreikan kaupunkivaltion sydän, Kalamatan oliivilehdot, Mykeneen rauniot.

Tulo- tai menomatalla kannattaa poiketa hieman lyhyimmältä reitiltä ja käydä katsomassa Korintin kanavaa, joka on kuin valtavalla veitsellä maakannakseen viilletty raitio.

Monipuolisten ja laajojen kiipeilymahdollisuuksiensa takia Leonidiota on nimitetty uudeksi Kalyrnokseksi. Jo paljon aiemmin (n. v. 150) kreikkalainen maantieteilijä Pausanias nimitti kirjassaan Kreikan kuvaus aluetta Dionysoksen puutarhaksi. Hyvin sanottu.

ENNI BERTLING

IKÄ
39

ASUINPAIKKA
Helsinki

TÄRKEIN KIIPEILYVÄLINE
Iloinen mieli

Teksti: Inka Gysin
Kuvat: Pauli Salminen

Enni Bertlingin nimi on varmasti tuttu, mikäli Suomen kiipeilykseenä on seurannut lainkaan viime aikoina. Monen lajin konkarina tunnettu Bertling kisausi muun muassa vuoden 2017 jääkiipeilyn SM-kisoissa sekä SM leadissä ottan kummassakin kultaa ja lisäksi SM boulderin 2017 finaalissa tullen 4. sijalle. Viimeisten kahden vuoden ajan hän on kiertänyt ympäri maailmaa edustaen Suomea jääkiipeilyn maajoukkueessa.

Se mitä moni ei tiedä, eikä ehkä ensi kat-

somalla uskoi, on että 39-vuotias Bertling on työssäkäyvä kahden lapsen äiti. Ei siis se tyypillisin vaihtoehto useamman lajin kiipeilyn Suomen mestariksi. Tosin neurotieteen tutkijana toimivan Bertlingin ja hänen perheensä elämä ei oikein muutoinkaan istu konservatiiviseen ajatukseen normaalista arjesta. Bertlingin mies, **Pauli Salminen**, kisaakin ikään Suomen jääkiipeilyn maajoukkueessa ja myös heidän 5- ja 7-vuotiaat lapsensa testaavat taitojaan innokkaasti kilpailukentillä. Lapset ovat matkustelleet jo paljon ympäri maailmaa kiipeilyn perässä ja kesäisin perhe mm. ajellee pakettiautollaan Norjaan kiipeilyreissulle. Koko perhe siis kiipeilee yhdessä (ja välillä erikseen) niin maailmalla kuin Suomessa, sisällä ja ulkona, kisoissa ja omaksi ilokseen, milloin treenaten takapihalta rakennetulla treeniseinällä tai rakentaen SAKEn uutta hakkuhuukkailuseinää Paloheinän metsiin.

Tehokkuutta, kuten voimaakaan ei siis tältä monitaiturilta puutu – silti kaiken tämän lisäksi aina ystävällinen ja reilu Bertling toimii niin ikään Kiipeilyliiton kilpailuvaliokunnassa ja hallituksen jäsenenä. Bertlingistä on esikuvaksi meille jokaiselle.

Milloin ja miten aloitit kiipeilyn?

Reilu 16 vuotta sitten Thaimaassa. Repureissulla satuttiin Tonsaile ja pääsin kokeilemaan. Se oli kyllä rakkautta ensi silmäyksellä. Tarkoitus oli jatkaa matkaa ympäri Thaimaata, mutta ilmoitin reissuseuralle, että "mä jään nyt tänne". Hän ymmärsi onneksi, että on kyse vakavista asioista. Tämän reissun jälkeen ei olekaan ollut yli kahden viikon taukoa kiipeilystä. Toivottavasti ei tulekaan.

Mitä lajeja kiipeät ja mikä niistä on suosikkisi?

Kaikkia, paitsi vuoria. Niitäkin tuli alkuhummassa kokeiltua, mutta ei ollut kyllä mun juttu. Suosikki on aina ja ikuisesti pitkät halkeamareitit – ja tietty trädinä ja saittina. Siinä kiteytyy kaikki kiipeilyn parhaat puolet. Seikkailu (pitkä uusi reitti), luonto (kallion koskemattomuus, koska ei pultteja) ja fyysiset haasteet, mutta turvallisesti (halkeama).

Mikä on kovin suorituksesi kiipeilyssä?

Varmaan se, että olen onnistunut löytä-

mään lajista uusia puolia ja kehittymään koko 16 vuoden ajan. Motivaatio ei ole hiipunut hetkeksikään. Greidillisesti kovin suoritus on siis vielä tulossa.

Mikä on lemppari reittisi ja kiipeilyalueesi ulkokalliolla?

Kanadan Bugaboo-alueella kiipesimme Paulin kanssa reitin "Sunshine crack", joka oli 11 köydenpituutta pitkä lähes yhtenäinen halkeama. Tosin aika on saattanut myös kullata muistoja eli pitäisi varmaan lähteä Kanadaan katsomaan, onko reitti yhtä upea kuin silloin. Alueena yli muiden nousee Yosemite. Muutamme sinne Paulin kanssa, kunhan lapset on saatu maailmalle.

Kenen kanssa kiipeilet?

Ensimmäiset kahdeksan vuotta kiipesin lähinnä Paulin kanssa. Lasten tulon jälkeen ollaan jouduttu etsimään myös uusia ystäviä. Mieluiten kiipeän hauskojen ihmisten kanssa, koska harrastuksen on oltava myös kivaa. Olen aika tarkka turvallisuusasioista, joten pidemmille reiteille lähdän vain sellaisten ihmisten kanssa, joiden tieto- ja taitotason tunnen paremmin.

Oletko matkustanut kiipeilyn perässä?

Maailman ympäri, sinne tänne ja aina uudetaan ja uudestaan. Eli kyllä, todella paljon.

Mikä on ollut kiinnostavin kohde?

Pohjois-Amerikka on kyllä mahtava. Hieman epäilemättä sille mantereelle on osunut älyttömästi hienoja kiipeilyalueita. Indian Creek, Yosemite, Redrocks, Zion, Bugaboos, Devils tower...

Mikä on seuraava kiipeilykohteesi?

Pääsiäisenä Ahvenanmaalle, huhtikuussa **Roo-sa Huhtikorven** kanssa Espanjaan ja alkukesästä ehkä Bohusläniin. Kiipeilymatkoja pitää aina olla useampi suunniteltuna, että pysyy järjestään.

Kesällä olisi kiva mennä taas Norjaan. Viime kesänä meillä oli uskomaton tuuri säiden suhteen ja nyt on tietysti sellainen kuva, että Norjassa on aina hyvä sää. Kuulemma voi olla huonokin.

Syksyllä olisi hienoa päästä käymään Yosemiteen, mutta tätä reissua voi olla hieman vaikea järjestää. Ehkäpä siis johonkin Keski-Eurooppaan.

Olet kilpakiipeilijä: mikä kilpailuissa motivoi?

Kilpailuissa palaute omasta suorituksesta on

välitön. Onnistumiset voi olla suuria ja epäonnistumiset lähes lamauttavia. Itsensä peiliin laittaminen kiehtoo ja tavallaan myös se, että ei auta, vaikka olisi kuinka hyvä kiipeilijä, myös kilpailemista pitää opetella.

Vaikka olen kilpaillut vasta kaksi kokonaista kautta maailmancuppiä, tuntuu, että kilpailemisesta on saanut varsinkin henkisellä puolella jo todella paljon. Näistä opeista on hyötyä kaikessa – kiipeilyssä ja ihan muussakin elämässä.

Entä miten treenaat?

Treenikausi alkaa elokuussa kesän jälkeen. Sen jälkeen treeni on ykkösenä ja ulkokiipeily tulee sen ehtoilla. Jos aikoo panostaa kilpailuihin, niin niihin on sitten panostettava. Kalliot eivät tuolta ulkoa muutamassa vuodessa katoa mihinkään. Tänä vuonna treeniohjelmaan on saatava leirejä eli reissuja tulee syksyille myös siksi, että on päästävä harjoittelemaan kisaseinille ja parempiin olosuhteisiin.

Minkälaisia tavoitteita sinulla on kiipeilyn suhteen?

Tällä hetkellä tavoitteet on jääkiipeilyn maailmancupin kilpailuissa. Pienempiä tavoitteita tulee ja niitä saavutetaan jatkuvasti.

Ketkä ovat esikuviasi kiipeilymaailmassa?

Ei minulla oikein ole esikuvia. Tietysti kunnioitan useita kiipeilijöitä ja heidän saavutuksiaan, mutta minun on vaikea ajatella, että "tuollainen minä haluaisin olla" ihmisestä, joka on minua 15 vuotta nuorempi.

Mikä henkinen tai fyysinen piirteesi avittaa sinua erityisesti kiipeilyssä?

Osaan erotella todelliset riskit ja pään sisällä syntyneet turhat pelot. En nykyään tekisi mitään vaarallista ja jos arvioin riskit tarpeeksi pieniksi, osaan tarvittaessa kiivetessä sulkea ne pois mielestäni niin, että ne eivät vaikuta suoritukseeni. Pidän kiipeilystä niin paljon, että esimerkiksi kisasuoritukset eivät juurikaan jännitä. Myös pettymyksen sietokyky on ollut viime aikoina paranemaan päin.

Fyysisesti olisin varmaan parempi melkein missä tahansa muussa lajissa, koska olen iso ja raskas. Mutta näillä mennään ja loppumaton motivaatio riittää kyllä aika pitkälle paikkaamaan fyysisiä puutteita.

Mikä kiipeilyssä kiehtoo sinua?

Pidän siitä, että kiipeilyssä yhdistyvät todella

fyysiset liikkeet ja aivotyöskentely. Taitava kiipeilijä pystyy tehdessään äärimmäisen raskaita liikkeitä samalla lukemaan reittiä, miettimään vaihtoehtoja ja tekemään päätöksiä temposta, tekniikoista ja mahdollisista levoista. Tämä muuttuu vähitellen puoliautomaattiseksi ja vaatii tietysti keskittymistä ja sitä, ettei mielessä pyöri mitään muuta. On hienoa huomata hakuilla kiivetessä kuinka monet liikkeet, joita alussa piti aktiivisesti ajatella, tulevatkin nyt automaattisesti oikein. Vähän kuin oppisi ajamaan autoa. Alussa näkee vain tien ja vaihdekepin, myöhemmin voi katsella myös maisemia.

Mitä muuta elämäsi kuuluu kiipeilyn ohella?

Lapset pitävät huolen siitä, että arki on aika vauhdikasta. Kuljen joka paikkaan pyörällä ja perheen kanssa tulee uittua, lasketeltua ja pelattua jalkapalloa. Kaiken "oman ajan" käytän kiipeilyyn. Jos on pieniä lapsia ja treenaa niin paljon kuin minä, ei elämään yksinkertaisesti mahdu muuta. Enkä kyllä mitään muuta kaipaakaan.

Minkälaisia terveisiä haluaisit lähettää kiipeilijöille?

Kiipeily on hieno laji, vaikka sitä harrastaisi leppoisasti vuodesta toiseen. Ei kaikkien tarvitse lähteä kilpailuihin. Omaan kiipeilyyn kannattaa kuitenkin hakea maustetta esim. ottamalla kausia, jolloin treenaa hieman systematisemmin. Siinä saattaa oppia tuntemaan itseään ja omaa fysiikkaansa ihan uudella tavalla ja mielenkiinto harrastukseen säilyy.

 @ennibertling

PERTURBAATIOITA

Terveisiä uskonnosta

P

Pikkujoulutunnelmissa Turun kiipeily-yhteisön tunnettu koiranleuka kysyi minulta: "Mitä teidän uskontoon kuuluu?" Kettuilla oli ajatuksessa, että jotkut meistä ottavat kiipeilyn tai jonkin sen alalajin liian vakavasti ja pitävät sitä uskontonaan. Heitto oli kuitenkin niin onnistunut, että vastaan mielelläni sen sisältämään uskontoyhteyden ideaan.

Ikävä kyllä uskonnon määrittely on typeryttävän vaikeaa. Kiipeilyn olemuksen sitominen urheilun, liikunnan, pelin, leikin, elämäntavan tai elämänmuodon käsitteisiin taas on vasta alku kohtuulliselle haasteelle. Vaan on helpompikin tie. Tarkoitan niitä aineksia, jotka tyypillisesti – muttei ehkä olemuksellisesti – yhdistetään uskontoon ja jotka mahdollisesti ilmenevät kiipeilyssä. Uskonnossa ja kiipeilyssä näyttäisi olevan tiettyjä rakenteellisia ja funktionaalisia vastaavuuksia.

Uskonnoissa myytit tulkitsevat rituaaleja ja rituaalit esittävät myyttejä. Avarasti katsoen kiipeilystä löytyy näitä samoja rakenteita. Rituaalisen toimintana voidaan pitää niin alkukahvittelua, reitin tuijottelua, meditatiivista venyttelyä, räkkäämistä kuin haisevien tossujen ratkaisevaa kiinnittämistäkin. Topissa saatavan palkinnon rahallinen arvo on nolla, mutta sen symbolinen ja henkilökohtainen arvo voi olla valtaisa. Juuri myyttien omakohtaistuminen on tyypillistä kiipeilijöille. Tämä ilmenee tarinoissa puhtaasti esteettisen ilon nousuista tai kärsimysnäytelmistä seinillä, epiikeissä kerrottuina selviytymiskoettelemuksina. Kiipeilyn kansanperinne sisältää sankareita, joiden saavutukset ovat yli-inhimillisiä ja poistumiset toisinaan sitäkin traagisempia. Wolfgang Güllichin hauta on pyhiinvaelluspaikka. Kiipeily- ja treenipäiväkirjoissa sen sijaan tuskin on pyhän kosketusta tai liturgista kalendaarisuutta, mutta ainakin itselläni ne runsaudessaan tallentavat ja todistavat kiivettyä elämää.

Uskonnoilla on funktionsa turvan ja kosmisen järjestyksen takaaminen, pelastus, yksilön potentiaalın täyttymys. Näiden liepeillä, muuttuneiden tietoisuuden tilojen kautta, tulee vihkiytyneen mahdollisuus ylittää arkipäiväinen minänsä. Niin mielelläni varaisin sanonnan "ylittää itsensä" kiipeilypelkojen voittamisesta ja uusien greidien saavuttamisesta transsendoimiseen, siihen, kun sekä mentaalinen että ulkoinen avaruus muuttuvat pyhäksi tilaksi ja tavallinen aika pyhäksi ajaksi. Kaikki eivät varmaan kiipeä tällä

tavalla yli itsensä ja maanpinnalle paluuta viivytellen, mutta onpa uskonnollisessa kokemuksessaakin erilaisia muotoja. Laimeampi funktionaalinen vastaavuus näkyy vaikka siinä, miten säännöllinen kiipeäminen tuo järjestystä elämään, vahvistusta keholle ja mielelle sekä itsensä toteuttamisen tunnun.

.....
Finglishiä puhuvat kiipeilijät

käyttävät toisinaan sanaa "komitmentti" viitattaessaan yksittäisiin reitteihin, jopa muuveihin, mutta miksei termi sopisi kiipeilyyn kokonaisuudessaan. Sitoumus ja omistautuminen ovat monien mielestä kaikkein leimaavinta uskonnolliselle ilmaisulle ja elämälle. Eräs uskonto-sanan lähtökohdista onkin latinan *religiens*, 'huolekas', vastakohtanaan *negligens*, 'välänpitämätön'. Siinä missä uskonto siis on perimmäisen huolehtivaisuuden ja sitoutumisen tila, innokkaimpien kiipeilijöiden totaalihuolehtiminen ja -omistautuminen tulee kovin liki.

.....
Katekismuksia lukeneet osannevat kääntää omistautumisen idean näin päin: kiipeily luo epäuskonnon, epäjumalanpalveluksen ja tekee toissijaisiksi ne suhteet, jotka ihmiselle ovat aidosti perimmäisiä ja eettisiä. Kiipeilyn käyttötarkoitusta ei voi sivuuttaa. Todellisuuspakoisimmat kiipeilijät voivat tutkiskella itseään ja vähintään todeta, kuinka usein on tullut kiivettyä ongelmien ja rasittavien velvollisuuksien yläpuolelle. Vastaavuuden hakeminen viekin tässä varsin henkilökohtaiseen analyysiin – sieltä ehkä ripittäytymään.

.....
Oikeuttavatko esittämäni yhtäläisyydet lauseen "Kiipeily on uskontoa"? Pitäisikö joidenkin meistä rekisteröityä? Jäikö jotain olennaista pois, kuten kokemus tai hyväksyntä yliluonnollisesta, kenties teologinen järjestelmä? Ehkä pelkkä uskonnonkaltaisuus on enintä, mistä voidaan puhua. Siispä: uskonnonkaltaisuutemme kuuluu hyvää, kiitos! Olemme tehneet alkuvaiheita reittien juurella rituaalisella hartaudella ja elämän ja kuoleman vakavuudella, rikastuttaneet myyttimme, osallistuneet kiipeilyn folkloreeseen, vaalineet tyylin puhtasoppisuutta, antaneet kivulle ja kärsimykselle myönteistä merkitystä, päätyneet uskonyhteyteen luonnon kanssa, pitäneet kiiveten yllä järjestystä ja mieltä elämässä mutta välillä myös transsendoimiset ja lähes hukkuneet iättömään kallioavaruuteen. Lisäksi olemme omistautuneet ja vahvistaneet uskonsisaruksiamme yhteisessä kilvoittelussa.

.....
Kysymys "Mitä teidän uskontoon kuuluu?" saattoi myös sisältää jonkinlaisen uskonnon irvikuvan sekä syytteen kiihkomielisyydestä. Siihen minulla on standardivastaus: fanaattisuus on uskoa ja omistautumista ilman rakkautta. Vaan juuri rakkaus on meidän puolustuksemme ja viimeinen silaus tämänhetkisellemme uskonnollisuudellemme. Aamen?

Latinan *perturbare* tarkoittaa niin psyykkisen hämmingin kuin liikkeellisen huojunnankin aiheuttamista. Perttu Ollila on turkulainen ajatustyöläinen ja opettaja, jonka yritykset vastailla periaatteellisiin kysymyksiin ja kiivetä vaikeita halkeamia ovat usein perturbatioiden kyllästämiä. Perttu pitää ajatuksensa ja muuvinsa kurissa *daemonin* ja hauisten avulla.

Saku Korosuo on Ruotsin kautta Itävaltaan karannut kiipeilypakolainen. Mies uskoo halkeamien pultittomuuteen ja seisomalähtöihin. Saku viihtyy parhaiten pitkällä reiteillä, ja mieluiten vielä yksin, jolloin kukaan ei ole näkemässä jatkoista vetämistä. Mies on kiipeilyn sekatyöläinen ja julkaisi juuri esikoiskirjansa Suomalainen kiipeilyopas.

Katso myös kirjoittajan nettisivut osoitteessa korosuo.com.

**Sakun
palat**

Saku Korosuo

Itävaltalainen ystäväni etsii kadonnutta jäähakkuaan Facebookissa. Ilmeisesti hakku on tippunut pitkällä reitillä, sillä sen sijainnista hän tietää ainoastaan, että se on jossain reitin läheisyydessä. Laitan viestiä, että käy hakemassa Mödlingistä Fusionit pahimpaan hätään. Itse olen työmatkalla, enkä ole niitä ihan heti kaipaamassa.

Mies kiittää tarjouksesta, mutta tilanne on se, että hakkujen lisäksi myös hän itse tuli vuoren rinnettä 300 metriä alas. Vyöryvaara oli olematon, mutta silti alastuloreitillä lumikenttä oli lähtenyt liikkeelle vieden miehen mukanaan. Itse asiassa lienee jonkinlainen ihme, että kaveri on edelleen hengissä, ainoastaan jalka paketissa. Joka tapauksessa kiipeilyt on vähäksi aikaa kiivetty, ja hän harkitsee alppikiipeilyn lopettamista kokonaan. Ihan ymmärrettävää. Jos jossain kiipeilylajissa x-factor on suuri, niin se on nimenomaan alppikiipeilyssä. Kun miettii viime vuosina kuolleita ystäviä ja tuttuja, ovat kaikki kuolemantapaukset sattuneet alppikiipeilyssä. Se on tietysti melko itsestään selvää. Boulderoinnissa kun jotain sattuu, niin menee nilkka, alppikiipeilyssä lähtee henki. Vaikka jos tarkkoja ollaan, niin nythän juuri meni se nilkka eikä lähtenyt henki... No, tällä kertaa poikkeus vahvistaa säännön.

Jos jotain hyvää onnettomuudesta seuraa, pääsen tutustumaan uusiin ihmisiin. Jääkiipeilypiirit ovat pienet ja onnettomuuden jälkeen moni on yllättäen vaillo kiipeilyseuraa. Sovin tindertreffit erään jääkiipeilijän kanssa, ja päätämme mennä Höllentaliin kiipeämään mixtaa.

Seuraavana aamuna ajan auton Bauhausin parkkikselle, missä meidän pitäisi tavata. Olen minuutin myöhässä ja puhelimeni soi. "Wo bist du?" Uusi ystäväni heittää repun takakonttiin ja hyppää kyytiin. "Let's take your car, mine has too many miles already." Noniin, viimein päästään matkaan. Ensimmäisellä automatkalla tulee varovasti kyselyä uuden tuttavuuden kiipeilykokemuksesta. Homma alkaa usein sporttikiipeilyllä ja greideillä. Kumpi tahansa onkaan heikompi, vaihtaa keskustelun suunnan nopeasti kohti alppi-/jää-/trädi-/bigwall-kiipeilyjä. Tai laskuhommia. Jotain kuitenkin, missä voi vaikuttaa hurjalta, vaikka olisikin vähän rimpula. Tällaista vertailua kukaan ei tietenkään avoimesti myönnä, vähän niin kuin ei saunassakaan toisten vehkeitä vertailla. Toisaalta kaikki tietää, että naapurikylän Eskolla on isoin meisseli.

Olemme nähneet jo toisemme kalliolla, joten mietin, että mitenköhän tämä vertailu tällä kertaa etenee. Itävaltalainen aloittaa ja lyö heti vyön alle: "I have never met a climber with a clip stick." Damn. Yritän selittää jotain kuinka alppikiipeilyssä riskit kuuluvat lajiin, mutta en ole kovinkaan innostunut hajottamaan nilkkojani ainoastaan sen takia, että joku sankari on päättänyt asentaa ensimmäisen pultin liian korkealla. Saan vastaukseksi halveksuvan katseen.

Mies jatkaa: "So, have you been climbing something lately?" Kerron että olen yrittänyt ottaa talvesta kaiken irti ja kiivennyt enimmäkseen hakuilla. Kiipesin Adlitzgräbenin vaikeimman mixtareitin ja myös Höllentalissa olen kiivennyt muutamia vaikeita linjoja. "So, you have been just training for climbing?"

Suomalaisesta näkökulmasta asennetta on hieman vaikea ymmärtää, mutta Itävallassa yhden köydenpituuden mixtakiipeily ei ole oikeaa kiipeilyä, ainoastaan treeniä. En viitsi edes kysyä mitä boulderointi sitten on. Eikä minun itse asiassa edes tarvitse, se linjanveto on nimittäin hoidettu jo useammankin nettikaupan osalta. Boulderointiin liittyvät varusteet eivät nimittäin löydy kiipeilyosaston alta.

Uusi ystäväni ehdottaa, että alkaisin pulttaamaan mixtalinjoja Mödlingin kalliolle. Muuten hyvä idea, mutta asia on jo puhuttu paikallisen kiipeilyseuran kanssa ja silloin tuli selväksi, ettei lupaa heruisi. Itse hän ei tietenkään "kerkeä". Jollain tavalla ymmärrän ajattelutavan. Olisi kiva, jos joku pulttaisi, ja sitten kun tulee valituksia niin ainahan voi vedota siihen, että se oli joku ulkomaalainen joka ei ymmärtänyt. Siis kaikin puolin erinomainen idea, ellen tietäisi omaa paikkaani siinä yhtälössä.

Ruotsista muutosta on jo neljä vuotta, mutta itävaltalainen ilmapiiri tuntuu edelleen vieraalta. Itävaltalaiset ovat hyvin "suoria", jos asian haluaa jotenkin näitisti ilmaista. Eräs hieman paremmin Itävaltaan kotiutunut tiesi kertoa näin: "Et ole omaksunut itävaltalaisista mentaliteettia, jos et ole koskaan huutanut kaupassa myyjälle."

Että on tässä vielä opeteltavaa.

SKIL SUOMEN KIIPEILYLIITTO

SKIL HALLITUS 2018
pj. Sampsa Jyrkynen, jäsenet
Otto Lahti, Hanna Hesse, Maarit
Vähä-Piikkiö, Paavo Hahtola, Enni
Bertling, Pasi Kiuru, Eljas Honka-
Hallila, Marja Tyni

SKIL POSTIOSOITE:
Suomen Kiipeilyliitto ry.
Erätie 3
00730 HELSINKI

Toiminnanjohtaja, Kiipeily-lehden
päätoimittaja, KTO -kurssivastaava:
Jari Koski
jari.koski@climbing.fi
p. 040-586 8123
KTO-kurssia ja Kiipeily-lehden
aineistoa koskevat tiedustelut
suoraan Jari Koskelle, mieluiten
sähköpostilla.

VALIOKUNNAT:

NUVA

NUORISOASIAT, JUNNUOHJAAJA-
KOULUTUKSET JA LEIRIT
puheenjohtaja Markku Moilanen,
moilanen.markku@hotmail.com

KOVA

OHJAAJA- JA KOULUTTAJAKOULU-
TUS
puheenjohtaja Tuomo Pesonen,
tuomo.pesonen1@gmail.com

KIVA

KILPAILUASIAT
puheenjohtaja Nora Isomäki,
nora.isomaki@gmail.com

ACCESS

KALLIOIDEN LUPA-ASIAT JA
REITINTEKO YHDESSÄ JÄSENSEU-
ROJEN KANSSA
sähköposti, access@climbing.fi

SKIL kotisivuilla www.climbing.fi:

- liiton jäsenseurat paikkakunnit-
tain ja yhteystiedot
- valiokuntien esittelyt ja yhteys-
tiedot
- SKIL julkaisujen esittelyt, hinnat
ja tilaaminen
- liiton ohjaajakoulutuksen esittely,
kurssipaikat, hinnat ja ilmoittau-
tumisohjeet
- jäsenseuroille seuraturkien
hakuohjeet

SKIL ry.
eli Suomen Kiipeilyliitto on Suomen kiipeilyseurojen kattojärjestö,
jonka ytimessä ovat

SEURAT joiden kanssa yhdessä pyritään parhaalla mahdollisella tavalla pitämään huolta kiipeilypaikoistamme, järjestämään toimintaa ja kehittämään kiipeilyn asemaa Suomessa.

ACCESS Tärkeimpiä asioita ovat SKIL ja seurat pitävät huolta, että meillä on jatkossakin kiipeilypaikkoja tiedottomalla, ennaltaehkäisemällä ongelmia ja hakemalla lupia uusien kallioiden käyttöönottoon sekä kouluttamalla seuroihin asentajia.

KOULUTUS SKIL kouluttaa kiipeilyohjaajia ja -kouluttajia sekä valvoo seurojen koulustoimintaa. Safety first!

JUNNUT Junnuissa on tulevaisuus! Siksi SKIL haluaa panostaa junioritoimintaan koulutuksen, kurssien ja tapahtumien kautta!

JULKAISUT SKIL julkaisee kirjallisuutta ja koulutusmateriaalia kiipeilyyn liittyen. Tärkein julkaisu on kuitenkin pari kertaa vuodessa ilmestyvä Kiipeily-lehti.

KILPAILUT SKIL on vahvasti osallisena kilpailutoiminnassa ja myös Suomen aikuisten ja junioreiden maajoukkueet ovat SKIL:n tukemia. Kisoja järjestetään niin boulderoinnin, alaköysi- kuin jääkiipeilyn saralla.

Tiesitkö, että suurin osa Suomen köysikallioista on SKIL:n pulttaamia?

Seuroja on ympäri Suomen

Sinäkin voit tukea SKIL ry:n tärkeää toimintaa liittymällä paikalliseen seuraasi.

Hyvässä seurassa kiipeilykin on kivempaa!

Seuraa Kiipeilyliittoa: www.climbing.fi www.facebook.com/kiipeilyliitto/
www.facebook.com/skilaccess/

- access-ohjeita ja rajoituksia
- tapahtumakalenterissa kaikki tulevat tapahtumat – ohjaajakurssit, muu koulutus, kilpailut ym.
- linkit SKIL ja SKIL accessin Facebook-sivuihin
- tietoa kiipeilylajeista

2018 VAATEUUTUUDET SAAPUNEET

Tervetuloa Puotiin! Kevään 2018 uutuusmallistot saapuneet. Nyt on hyvä hetki päivittää kiipeilyvarusteet ja vaatteet kesää varten.

Valikoimasta löytyy vaatteita, pädejä, köysiä, jatkoja, sulku-
renkaita, trädikamoja, valjaita, kiipeilykenkiä yms.

Puoti palvelee Helsingin Kiipeilykeskuksen aukioloaikoina

WAU.

Akku tai paristot:
Actik Core tykkää molemmista!

Access
the
inaccessible®

- Kompakti, monivalokeilainen ladattava otsavalaisin**
- Hybrid CONCEPT: USB-ladattava CORE-akku tai paristot
  - Valovirta max. 350 lumenia
  - Valonkantama max. 95 metriä
  - Paino 80 grammaa
  - Takuu 5 vuotta

www.vandernet.com/actik

Photo © www.kalice.fr

#Petzl

Buff®-uutuudet kaupoissa ja somessa
Tule mukaan seuraamaan:
facebook.com/BufCamelBakSuomi

#BUFF | #CamelBak